

УНІВЕРСИТЕТ КОРОЛЯ ДАНИЛА

**СТУДЕНТСЬКІ НАУКОВІ ДИСКУСІЇ
ПОЗА ФОРМАТОМ:
АРХІТЕКТУРА, ЕКОНОМІКА, ПРАВО**

*Матеріали
VII Всеукраїнської науково-практичної конференції
10 квітня 2020 р.*

Івано-Франківськ-2020 р.

УДК 343
УДК 72:33:340(001.8)
ББК 85.11+65+67я43
С 88

Студентські наукові дискусії поза форматом: архітектура, економіка, право: матеріали VII Всеукраїнської науково-практичної конференції (м. Івано-Франківськ, 10 квітня 2020 року). – Івано-Франківськ: Редакційно-видавничий відділ Університету Короля Данила, 2020. – 109 с.

Рекомендовано до друку Вченою радою Університету Короля Данила (протокол № 9 від 26.03.2020 р.)

В збірнику опубліковано матеріали VII Всеукраїнської науково-практичної конференції «Студентські наукові дискусії поза форматом: архітектура, економіка, право», яка відбулася 10 квітня 2020 року на базі Університету Короля Данила.

Теоретичні положення та практичні рекомендації учасників конференції щодо розробки окремих проблем правового регулювання суспільних відносин сьогодення, проблем економічної теорії, обліку й аудиту, фінансів і кредиту, забезпечення синтезу наукових знань, технічної творчості і художньо-образного мислення, що характерні для архітектурної діяльності, будуть цікавими для підготовки наступних наукових праць з зазначеної проблематики.

Для науковців, викладачів, аспірантів та студентів вищих навчальних закладів.

Редакційна колегія: к.ю.н., доц. О.В.Острогляд, Герман Х., Кирчук В., Луцак Ю., Підкамінецька Л.

Агащук Д.,
студентка Університету Короля Данила
Науковий керівник: к.ю.н., доц. Острогляд О.В.
м. Івано-Франківськ

ПОКАРАННЯ, ЩО МОЖУТЬ БУТИ ЗАСТОСОВАНІ ДО НЕПОВНОЛІТНІХ: РЕАЛЬНА СИТУАЦІЯ

Відомий кримінолог В.В. Лунєєв зазначив: «Головною особливістю злочинності неповнолітніх полягає у тому, що неповнолітні — це майбутнє будь-якої країни. Саме професійний, морально-правовий і кримінальний багаж кожного покоління підлітків визначає злочинну обстановку на найближчі 15-30 років, а через те, що цей процес є безперервним, то й на всеосяжне майбутнє». [7]

Ми можемо розглядати злочинність неповнолітніх як соціальне явище, яке є тенденцією у сучасному світі або ж як відхилення дитини від встановлених у суспільстві соціальних норм і правил. Доволі багато правників, як і сучасних, так і вітчизняних, стикались із злочинністю неповнолітніх і вважають, що це одна з найпоширеніших проблем теперішнього суспільства, тому їй потрібно приділити доволі багато уваги та зусиль, щоб все таки подолати її.

Боротьба із злочинністю неповнолітніх — є однією з центральних проблем протидії із, власне, злочинністю в цілому. Важливо зазначити, що зародки кримінальної активності спостерігаються не тільки у осіб, які досягли 14-річного віку, як це вказано у ст. 22 Кримінального Кодексу України, а й серед ще молодших підлітків.

Б.М. Головкін зауважує, посилаючись на вітчизняну практику та статистичні відомості, діти починають експериментувати із вчиненням правопорушень і суспільно небезпечних діянь, як правило уже з 11 років. [6] При розгляді злочинності такого віку неповнолітніх слід враховувати причину і мотивацію скоєного злочину та цілісність злочинності, як складного системно-структурного соціального явища.

Злочинність неповнолітніх, у першу чергу, залежить від норм соціального розвитку суспільства в цілому: його культури, виховання дітей у сім'ї, у школі. Отже, чим менший рівень соціального виховання, тим вищий відсоток зростання правопорушень серед неповнолітніх та суспільних наслідків їх діяння.

Аналіз статистичних даних дозволяє стверджувати, що для неповнолітніх характерне вчинення досить обмеженого кола суспільно небезпечних діянь. Однак, ймовірність ураження їх криміналом набагато вище ніж у дорослого населення, а якщо враховувати високу латентність злочинності неповнолітніх і взятий державою курс на більш гуманне ставлення до «дітей, які потрапили у конфлікт із законом», унаслідок чого вони не піддаються кримінальному

покаранню та реальна криміналізація неповнолітніх виявиться приблизно в 2-3 рази вищою за криміналізацію дорослого населення. [1, ст. 226]

Враховуючи вік наймолодшого неповнолітнього за ст. 22 Кримінального Кодексу України, а це — 14 років, слід зауважити, що такого віку діти навіть не мають повну середню освіту, а це означає, що вони могли навіть не отримати базову загальну освіту. Тобто, у більшості неповнолітніх злочинців не тільки низький соціальний рівень, а й освітній та культурний. Отже, переважна частина неповнолітніх злочинців є «відсталими» від однолітків не тільки у плані розвитку, а й освіти.

Для запобігання повторних злочинів серед неповнолітніх було створено низку покарань і їх особливості в тій чи іншій ситуації. Ці заходи спрямовані на вирішення гострих соціальних проблем та попередження наступних спроб скоєння злочину. Зазначений рівень запобігання повторних злочинів є фундаментом до успішної реалізації заходів спеціально-кримінологічного та індивідуального характеру.

Розглядаючи види покарань для неповнолітніх слід враховувати і їхню дієвість. Візьмемо до уваги такий вид покарання, як **штраф**, але варто зауважити, що коли йдеться про кримінальну відповідальність і покарання неповнолітніх, то такими особами слід уважати осіб, які досягли 16-річного віку, в ряді випадків 14-річного віку, але яким ще не виповнилось 18 років, а це означає, що більша частина неповнолітніх просто таки навіть не отримала повну середню освіту. Отже, про що може йтися мова, якщо у них ще немає самостійного доходу і власних коштів або майна, на яке може бути звернене стягнення? За Кримінальним законодавством України мінімальний штраф — 30 неоподаткованих мінімумів від доходу громадянина (це зазначено у статті 99 Кримінального Кодексу України), а максимальний розмір штрафу 500 неоподаткованих мінімумів від доходу громадянина. Цей вид покарання немає ніякої дієвості, адже, штраф сплачують батьки неповнолітнього або його опікунами і це ніяким чином не відображується на його «гаманці» і свідомості.

Другим видом покарання для неповнолітніх є — **громадські роботи**. Це питання регулюється статтею 100 Кримінального Кодексу України. Варто зазначити умови громадських робіт, керуючись статтею 100 Кримінального Кодексу України: [3]

«Громадські роботи можуть бути призначені неповнолітньому у віці від 16 до 18 років на строк від тридцяти до ста двадцяти годин і полягають у виконанні неповнолітнім робіт у вільний від навчання чи основної роботи час. Тривалість виконання даного виду покарання не може перевищувати двох годин на день.» Крім того, у статті 100 Кримінального Кодексу України вказані також умови й для виправних робіт: [3]

«**Виправні роботи** можуть бути призначені неповнолітньому в віці від 16 до 18 років за місцем роботи на строк від двох місяців до одного року. Із заробітку Неповнолітнього, засудженого до виправних робіт, здійснюється

Студентські наукові дискусії поза форматом: архітектура, економіка, право

Матеріали VII Всеукраїнської науково-практичної конференції, 10 квітня 2020 р.

відрахування в дохід держави в розмірі, встановленому вироком суду, а межах від п'яти до десяти відсотків.»

Звичайно, це є дієвий метод, але варто не забувати, що зараз «Доба диких цифрових технологій» і підлітки часто «фільмують» усе, що бачать. Вік від 16 до 18 років є доволі нестабільним — це вік, власне, «переходу» від підліткового до дорослого сприйняття світу і будь-які чинники можуть призвести до безповоротних наслідків. Отже, у деякому роді виправні та громадські роботи можуть призвести до небажаних наслідків, а саме: приниження гідності неповнолітнього злочинця з боку його однолітків, заниження самооцінки неповнолітнього злочинця.

Четвертим видом покарання для неповнолітніх став **арешт**. У статті 101 Кримінального Кодексу України встановлено, що арешт може бути застосований до неповнолітніх, віком від 16 до 18 років. Строк арешту коливається від п'ятнадцяти до сорока п'яти діб. Варто зазначити, що такий строк є вдвічі коротший за строк, що надається повнолітнім (дорослим) злочинцям. Висновком є те, що до неповнолітніх злочинців ставляться гуманніше.

Такий вид покарання, як арешт є дієвим, адже, кожен підліток боїться залишитись в умовах повної ізоляції від навколишнього середовища на самоті. Звичайно, у закладах, де відбувають арешт неповнолітні є спеціально пристосовані умови для них. У коментарі до 101 статті Кримінального Кодексу України вказано, що неповнолітні відбувають арешт окремо від дорослих засуджених, а умови відбування арешту неповнолітніми визначаються кримінально-виконавчим законодавством. [4]

Останнім п'ятим і найсуворішим покаранням для неповнолітніх злочинців є **позбавлення волі**. Варто зауважити, що даний вид покарання призначається тільки у випадках, коли ніякі м'які покарання ніяк не впливають на малолітнього злочинця або злочин було скоєно повторно. Якщо неповнолітній уперше вчиняє злочин невеликої тяжкості — покарання у виді позбавлення волі не призначається. Позбавлення волі призначається неповнолітнім особам, які досягли 14-річного віку і яким ще не виповнилось 18 років.

Варто зауважити, що багато західноєвропейських країн уже давно практикують позбавлення волі малолітніх віком від 11 років і менше; цей досвід є доволі плідним і можна побачити значні успіхи. Кримінальне законодавство України може переглянути досвід західноєвропейських країн і винести певні висновки. Адже, хочу зауважити, це б призвело до «маленького успіху» — пониження повторності підліткових злочинів.

Тобто, позбавлення волі, як вид покарання для неповнолітніх злочинців, є дієвим, але не до кінця довершеним у кримінальному законодавстві України і потребує перегляду зі сторони законодавчих органів.

Студентські наукові дискусії поза форматом: архітектура, економіка, право

Матеріали VII Всеукраїнської науково-практичної конференції, 10 квітня 2020 р.

Таким чином, враховуючи усе вище зазначене, можна стверджувати, що неповнолітні віком до 16-ти років є майже «недоторканими» зі сторони правосуддя, а це означає, що їхня свідомість не міняється і їх «нічого не вчить». Про це можна пересвідчитись у нижче вказаній таблиці. До 14-річних, які вчинили кримінальне правопорушення, можна застосувати або штраф, або позбавлення волі, що значно ускладнює винесення «правильного» і дієвого вироку для неповнолітнього злочинця.

№	Вид покарання	Від 14 до 16 років	Від 16 до 18 років
1	Штраф	+	+
2	Громадські роботи	-	+
3	Виправні роботи	-	+
4	Арешт	-	+
5	Позбавлення волі	+	+

За для успішної реалізації покарань для неповнолітніх злочинців потрібно максимально мобілізувати усі ресурси, а саме: сім'я, освітні установи, органи пробації, соціальні служби, органи поліції та громадські організації. Основною метою вище названих суб'єктів має бути — запобігання та профілактика девіантної поведінки серед неповнолітніх. Для більшого успіху варто ознайомити неповнолітніх із усіма видами покарання та оберігати їх від зовнішніх факторів, які часто залишають «вм'ятину» на психологічному розвитку неповнолітнього.

Список використаних джерел

1. Кримінологія: підручник / А.М. Бабенко, О.Ю. Бусол, О.М. Костенко та ін.; за заг. ред. Ю.В. Нікітіна, С.Ф. Денисова, Є.Л. Стрельцова. — 2-ге вид., перероб. та допов. — Харків : Право, 2018. — 416 с.
2. Лунев В.В. Курс мировой и российской криминологии : учебник. В 2 т. Т. II. Особенная часть. — М. : Издательство Юрайт, 2011. — с. 736
3. Кримінальний кодекс України : [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>
4. Цивільний Кадекс України : [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15>
5. Коментар до ст. 101 ККУ : [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://yurist-online.com/ukr/uslugi/yuristam/kodeks/024/099.php>
6. Головкін Б.М. Злочинність неповнолітніх як суспільне явище // Проблеми законності. — 2016. — Вип. 133. — с. 204-217.
7. Лунев В. В. Курс мировой и российской криминологии : учебник, в. 2 т. Т. II. Особенная часть. — М. : Издательство Юрайт, 2011. — с. 736.

Арабчук І.Т.,
студентка Університету Короля Данила
Науковий керівник: ст. викл. Веркалець С.М.
м. Івано-Франківськ

ВОГНЕЗАХИСНА ОБРОБКА МЕТАЛЕВИХ КОНСТРУКЦІЙ ОДНОПОВЕРХОВОЇ БУДІВЛІ

Застосування в будівництві металевих конструкцій триває понад 200 років. Протягом цього часу поряд з вдосконаленням та розвитком конструктивних схем, проектних рішень, інженерам постійно доводиться виконувати завдання із забезпечення пожежної безпеки та вибору способу їх вогнезахисту. Порівняно з дерев'яними та залізобетонними конструкціями незахищені металеві конструкції мають нижчі характеристики вогнестійкості за впливу пожежі [1].

Метою досліджень та опрацювань відповідних будівельних норм, є викладення актуальних способів вогнезахисту металевих конструкцій.

Умовно їх класифікуються наступним чином: активні та пасивні. Якщо розглядати перші, то мається на увазі застосування різного автоматизованого обладнання, а саме: проектування та встановлення пожежної сигналізації, систем димовидалення та пожежогасіння. Другі ж діляться на два підвиди:

- теплоізоляційний (мова йде про облицювання чи обробку конструкцій цеглою чи подібними матеріалами та конструкціями, плитами, волокнистими матеріалами, оштукатурювання спеціальними сумішами);
- реактивний (полягає у використанні тонкошарових покриттів, які при дії вогню утворюють щільний теплоізоляційний шар та оберігають конструкцію від дії температури. Ці засоби вогнезахисту називають тонкошаровими інтумесцентними сумішами. Тонкошарові покриття впевнено забезпечують клас вогнестійкості R60 для зведеної товщини металу $\delta_{пр} \geq 4$ мм, R 90 для $\delta_{пр} \geq 12$ мм.) [2].

Під проектуванням пасивних вогнезахисних систем мається на увазі проведення комплексного аналізу наступних факторів:

- необхідного класу вогнестійкості металлоконструкцій з урахуванням ступеня цього показника для всієї будівлі;
- розташування сталевих конструкцій і перекриттів у просторі;
- існуючих вагових обмежень;
- встановлених термінів проведення вогнезахисної обробки й умов виконання будівельно-монтажних робіт;
- екологічності використовуваного вогнезахисного засобу;
- архітектурної, естетичної та стилістичної цілісності споруди.

Переваги та недоліки основних засобів протипожежної обробки

Найбільш популярними засобами для забезпечення вогнезахисту металевих конструкцій є (де R – клас вогнестійкості):

- суміші для штукатурення (до R240);
- плити (до R300);
- інтумесцентні фарби (до R180);

Розглянемо кожен зі способів більш детально.

Вогнезахисні сухі будівельні суміші (штукатурки) являють собою, як правило, цементно- вермікулітову суміш із комплексом спеціальних добавок, яка утворює покриття з високою адгезійною здатністю до сталевих поверхонь та відносно низькою густиною (400-600 кг/м³). Покриття поставляється у вигляді сухих будівельних сумішей, які після приготування наносяться на поверхню металоконструкцій товщиною 10-50 мм в залежності від необхідного класу вогнестійкості, який може досягати R 240 [2].

Можуть експлуатуватися як у закритих приміщеннях, так і на вулиці із застосуванням відповідних покривних матеріалів. У діапазоні температур від - 50 ° С до +50, маючи вологість повітря до 80% без покривних матеріалів і до 100% - з покривними. Температурний режим при нанесенні - не нижчий + 5 ° С.

Оштукатурювання – актуальний метод, якщо потрібен вогнезахист конструкцій простої конфігурації (наприклад, балок або колон) та велика межа вогнестійкості (більше 60 хвилин) [4].

Основні переваги таких засобів:

- швидкість виконання робіт (механізований спосіб);
- висока межа вогнестійкості;
- економічність (мінімальна ціна безпосередньо матеріалу);
- екологічність (не виділяють шкідливих речовин);
- можна використовувати на вулиці, а не лише у приміщеннях.

Подібні покриття мають порівняно невисоку вібростійкість.

Тонкошарові фарби

Оптимальний варіант, якщо потрібна обробка конструкцій складної конфігурації (ферм, зв'язків, ригелів). Фарбування також актуальне при роботі з колонами й балками, що знаходяться у приміщеннях із підвищеною вологістю повітря, якщо додатково передбачено захисне покриття.

Температурний режим при нанесенні – не нижче +5 °С, вологість повітря не більш 80%.

Фарби як вогнезахисний засіб мають багато експлуатаційних переваг:

- можливість нанесення покриття мінімальної товщини;
- не дають значне вагове навантаження на конструкції;
- забезпечують високу технологічність вогнезахисних робіт;
- мають досить високу вібростійкість;

Студентські наукові дискусії поза форматом: архітектура, економіка, право

Матеріали VII Всеукраїнської науково-практичної конференції, 10 квітня 2020 р.

- виглядають естетично й легко відновлюють декоративні властивості.

Відчутних мінусів від застосування вогнезахисних фарб усього два: вимагають ретельної підготовки поверхні при нанесенні й обмежені умови застосування.

Вогнезахисні плити та листові волокнисті матеріали являють собою конструктивні методи вогнезахисту, дія яких полягає у використанні теплофізичних властивостей захисних матеріалів. Клас вогнестійкості сталевих конструкцій, що досягається при застосуванні вогнезахисних плит, може становити до R 300 [4].

Це універсальні вогнезахисні засоби, які можна використовувати фактично в будь-яких умовах (на вулиці, у приміщеннях із підвищеною вологістю й т. д.). Єдиний істотний недолік – підходять переважно для обробки конструкцій, що мають просту конфігурацію.

А ось переваг у плит багато:

- висока межа вогнестійкості;
- довговічність (термін експлуатації обчислюється десятиліттями);
- вібростійкість (забезпечується завдяки механічним кріпленням, що відповідають за цілісність усієї конструкції);
- зручність в експлуатації (добре піддаються ремонту);
- безпеку для металоконструкцій (не впливають на сталеві балки, колони й т. д. корозією);
- естетичність (можливість точно контролювати товщину вогнезахисного шару, обираючи плити певних габаритів);
- екологічність (не виділяють токсичні продукти під час нагрівання).

Проте, застосування плит пов'язане з необхідністю проведення дещо трудомістких монтажних робіт. Мова йде про створення кріпильних елементів і відповідних систем.

Отже, якісна вогнезахисна обробка металевих конструкцій – запорука тривалої експлуатації, надійності та безпеки споруди. Оскільки металеві каркаси використовуються майже в усіх сферах будівництва, то дотримання норм вогнезахисної обробки і застосування перевірених та сертифікованих засобів для виконання останньої – актуальні, а особливо в умовах нинішнього будівельного ринку.

Список використаних джерел:

1. Вогнестійкість та вогнезахист металевих конструкцій. Навчальний посібник. Львів: Видавництво Львівської політехніки, 2010. 176 с. Формат 145 x 215 мм. М`яка обкладинка.
2. Розрахунок сталевих конструкцій на вогнестійкість відповідно до Єврокоду 3. Практичний посібник до ДСТУ-Н EN 1993-1-2:2010 / Український Центр Сталевого Будівництва. – Київ, 2016. 81 с.

3. ДБН В.1.1-7-2002 Захист від пожежі. Пожежна безпека об'єктів будівництва.

4. Осипенко В.І., Поздєєв С. В., Тищенко І. Ю. Будівельні матеріали та їх поведінка при дії високих температур: Навч. посіб. // Черкаси: 2012. – 202 с.

Бучковський Артур Петрович,
*студент Національного юридичного університету
імені Ярослава Мудрого*
Сайгак Анатолій Олегович,
*студент Національного юридичного університету
імені Ярослава Мудрого*

ЗАГАЛЬНООСВІТНЄ І ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ НАВЧАННЯ, ЯК ОДИН ІЗ ЗАСОБІВ ВИПРАВЛЕННЯ ТА РЕСОЦІАЛІЗАЦІЇ ЗАСУДЖЕНИХ

Постановка проблеми. Загальновідомим є той факт, що покарання має на меті не тільки кару, а й виправлення засуджених, а також запобігання вчиненню нових злочинів як засудженими, так і іншими особами. Таким чином, частина друга статті 50 КК України визначає наступні функції покарання, якими зокрема виступають: караність особи, тобто настання негативних наслідків у виді позбавлення чи обмеження прав і свобод злочинця, що відповідають тяжкості вчиненого ним діяння; загальну та спеціальну превенцію – попередження вчиненню нових злочинів, як серед інших осіб, так і самим злочинцем відповідно; та виправлення – позитивні зміни особистості засудженого і повернення до правомірного життя в суспільстві.

Саме виправлення разом із процесом ресоціалізації, згідно зі статтею 6 Кримінально-виконавчого кодексу, виступають однією з невід'ємних складових на шляху до відновлення особи в соціальному статусі повноправного члена суспільства. В той же час, існує система засобів досягнення кінцевої мети, якими є виконання та відбування покарання, пробація, суспільно корисна праця, соціально-виховна робота, загальноосвітнє і професійно-технічне навчання та громадський вплив.

Мета роботи. Метою даної роботи є дослідження загальноосвітнього і професійно-технічного навчання, як одного із засобів виправлення та ресоціалізації засуджених.

Аналіз досліджень. Процес навчання в установах виконання покарань України здійснюється відповідно до низки нормативно-правових актів: Законів України «Про освіту», «Про загальну середню освіту» та «Про професійну (професійно-технічну) освіту». Організація навчання у загальноосвітніх навчальних закладах при виправних колоніях та слідчих ізоляторах

регулюється спільним Наказом Міністерства освіти і науки та Міністерства юстиції України, що має назву «Про затвердження Порядку організації навчання у загальноосвітніх навчальних закладах при виправних колоніях та слідчих ізоляторах, що належать до сфери управління Державної пенітенціарної служби України».

Виклад основного матеріалу. Загальноосвітньому та професійно-технічному навчанню приділяється значна увага у зв'язку з тим, що воно є одним з найефективніших засобів впливу на свідомість будь-якої особи, в тому числі й на засудженого.

Кримінально-виконавчий кодекс України передбачає, що освіта є обов'язковою лише для неповнолітніх засуджених. Що ж стосується дорослих, то вони можуть здобувати освіту на власний розсуд. У зв'язку з цим стосовно такого заходу впливу серед засуджених спостерігається найменша кількість скарг і відомостей про порушення прав засудженого на освіту. В той же час, міжнародні акти визначають освіту як один з напрямків діяльності, яка має такий самий статус, як і робота. Тобто освіта повинна бути на такому ж місті, як і робота, і їй потрібно приділяти таку саму увагу[1].

Так приміром, Європейські пенітенціарні правила, зобов'язання дотримуватися яких взяла на себе Україна, вступивши до Ради Європи, передбачають, що виправна установа повинна прагнути надати всім ув'язненим доступ до освітніх програм, які повинні бути максимально всебічними й відповідати індивідуальним потребам і прагненням ув'язнених.

Зокрема, ст. 28 Європейських тюремних правил встановлює: «Кожна пенітенціарна установа має прагнути надати всім ув'язненим доступ до освітніх програм, які повинні бути максимально широкими й відповідати індивідуальним потребам ув'язнених, відповідаючи при цьому їх прагненням»[2].

За даними Всеукраїнської міжвідомчої координаційно-методичної ради з правової освіти населення в установах виконання покарань діють 8 програм виховного впливу: «Освіта», «Професія», «Правова просвіта», «Духовне відродження», «Творчість», «Фізкультура і спорт», «Подолання алкогольної і наркотичної залежності», «Підготовка до звільнення».

Так, зокрема у 2016 році наказом Мін'юсту було затверджено Положення про програму диференційованого виховного впливу на засуджених «Професія», яка спрямована на формування навичок навчальної та професійної діяльності та запобігання морально-психологічній деформації, пов'язаній з позбавленням волі. Згідно з даним актом, по прибуттю засудженого до установи відбування покарання, працівником соціально-психологічної служби установи разом із особою складається програма «Професія», виходячи з мети та завдань трудового виховання. Враховуються також побажання самого засудженого щодо здобуття певної робітничої професії, а сама програма планується строком на весь період відбування покарання. По завершенню відбуття тюремного строку,

особа яка опанувала курс професійно-технічного навчання і успішно пройшла кваліфікаційну атестацію, отримує свідоцтво про присвоєння або підвищення робітничої кваліфікації та має змогу в подальшому на працевлаштування [3].

Професійно-технічне навчання засуджених здійснюється на базі 88 професійно-технічних навчальних закладів за 59 ліцензованими професіями. Організацію та проведення навчального процесу забезпечують 945 педагогічних та інженерно-технічних працівників навчальних закладів.

Вживаються заходи щодо забезпечення освітніх потреб засуджених шляхом використання технологій заочного та дистанційного навчання. На сьогодні 47 осіб навчаються у вищих навчальних закладах за дистанційною (заочною) формою навчання, з них 7 осіб утримуються у виховних колоніях.

Загальноосвітнім навчанням охоплено три категорії громадян, які перебувають у зазначених установах: дорослі засуджені у виправних колоніях, неповнолітні особи, узяті під варту, у слідчих ізоляторах та неповнолітні засуджені у виховних колоніях. Загальноосвітні навчальні заклади функціонують при 150 установах, що належать до сфери управління ДКВС України. Навчальний процес забезпечують 990 педагогічних працівників [4].

При цьому чим вище є загальноосвітній та професійно-технічний рівень засудженого, тим меншою є вірогідність вчинення ним повторних злочинів, тобто в такій ситуації зазначені види навчання виступають ще й антикриміногенним фактором. З економічної точки зору виправлення засуджених, зниження рецидивної злочинності веде до зменшення фінансових витрат не тільки на утримання засуджених рецидивістів, але й на розкриття злочинів, проведення попереднього слідства, судові витрати тощо [5, с. 15].

Висновок. На підставі вищевикладеного матеріалу можна зробити наступні узагальнення:

По-перше, навчання засуджених є одним з основних засобів їхнього виправлення та ресоціалізації. Це дозволяє застосовувати різні засоби та методи впливу на особистість засудженого, в умовах відбування ним кримінального покарання, з метою сприяння формування у нього свідомого ставлення до подальших життєвих перспектив.

По-друге, в чинному законодавстві про освіту визначено види і форми отримання освіти. Але в той же час, в установах виконання покарань не отримала достатнього використання така форма здобуття освіти особами, засудженими до позбавлення волі, як дистанційна, що передбачена Наказом Міністерства освіти і науки України «Про затвердження Положення про дистанційне навчання».

По-третє, хоча з одного боку, засудженим надається право на здобуття освіти та підвищення свого професійно-технічного рівня. З іншого боку, у більшості осіб, які відбувають покарання не вистачає вмотивованості на її отримання та повсякденну роботу з собою. Дані обставини зумовлюють необхідність розробки дієвих механізмів для залучення тих же осіб до навчання

**Студентські наукові дискусії поза форматом:
архітектура, економіка, право**

Матеріали VII Всеукраїнської науково-практичної конференції, 10 квітня 2020 р.

в загальноосвітніх школах, а також вироблення пропозицій щодо удосконалення та розширення можливостей професійної (професійно-технічної) освіти в установах виконання покарань.

Список використаних джерел:

1. Права Людини онлайн-бібліотека / Аналіз відповідності Кримінально-виконавчого кодексу України європейським стандартам та рекомендаціям Європейського Комітету із запобігання катуванням та жорстокому поводженню // Харківська правозахисна група, 2007. [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <http://library.khpg.org/index.php?id=1184074406>.
2. Європейські пенітенціарні (в'язничні) правила (в редакції від 11.01.2006) . Офіційний текст. – К.: Відомості Верховної Ради України, 2006. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_032.
3. Положення про програму диференційованого виховного впливу на засуджених «Професія» (від 16.05.2016). Офіційний текст. – К.: Відомості Верховної Ради України, 2016. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0728-16>
4. Всеукраїнська міжвідомча координаційно-методична рада з правової освіти населення / Стан правоосвітньої діяльності в установах виконання покарань: досвід організації роботи на прикладі Чернігівської області // Міністерство Юстиції України, 2013. [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: https://minjust.gov.ua/m/str_44694.
5. Ганіна Л. Доступ засуджених до освітніх послуг в Україні / Людмила Ганіна. // НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ ПЕДАГОГІЧНИХ НАУК УКРАЇНИ ІНСТИТУТ ПЕДАГОГІЧНОЇ ОСВІТИ І ОСВІТИ ДОРΟΣЛИХ. Освіта для дорослих: теорія досвід, перспективи. – 2012. – №5. – С. 15–21.

Василевич Анастасія,
студентка I курсу,
спеціальність «Менеджмент готельно-ресторанного бізнесу»
Університет Короля Данила
Науковий керівник: викл. Жирак Р.М.
м. Івано-Франківськ

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ БЕЗПЕКИ ЖИТТЄДІЯЛЬНОСТІ В СУЧАСНОМУ СУСПІЛЬСТВІ

Проблеми безпеки життєдіяльності людини – є одними з найактуальніших в сучасному суспільстві, які тісно пов'язані з бурхливим розвитком науково-технічного прогресу, погіршенням екологічного стану планети в цілому. Вчені давно почали турбуватися про небажані та негативні наслідки антропогенного впливу на природу й навколишнє середовище. Футурологи різних країн світу розробляли різноманітні моделі майбутнього збалансування розвитку людського суспільства з навколишнім середовищем.

За останні десятиліття різко зросла чисельність аварій, катастроф, дорожньо-транспортних пригод, у яких гине або втрачає здоров'я і працездатність велика кількість людей. Бурхливий науково-технічний прогрес сприяв не тільки підвищенню виробництва, росту матеріального добробуту та інтелектуального потенціалу суспільства, але й значно підвищив можливість аварій великих технічних систем [3]. Яскравим прикладом можна назвати аварію глобального масштабу, що сталася в ніч на 26 квітня 1986 року на Чорнобильській атомній електростанції.

Саме тому, забезпечення екологічної, технічної і соціальної безпеки стає однією із головних проблем будь-якої держави [2, с. 256]. За таких умов необхідною стає потреба у формуванні знань з безпеки життєдіяльності (БЖД). Одним із шляхів вирішення цього завдання є введення даної навчальної дисципліни у школах, коледжах та вищих навчальних закладах, проведення різноманітних заходів для підвищення рівня знань населення про сучасний стан речей, надзвичайні ситуації, правила техніки безпеки, особливості поведінки з певними речовинами чи об'єктами, тощо.

Актуальність проблем БЖД в теперішній час визначається рядом причин, серед яких можна назвати три основні [2, с.54]:

1. порушення екологічної рівноваги природного середовища внаслідок надмірного антропогенного навантаження на біосферу;
2. зростання кількості техногенних аварій і катастроф при взаємодії людини із складними технічними системами;
3. соціально-політична напруженість у суспільстві.

Далі пропонуємо розглянути їх більш детально.

- **Порушення екологічної рівноваги природного середовища внаслідок надмірного антропогенного навантаження на біосферу.**

Екологічні фактори неодноразово ставали причиною багатьох кризових ситуацій в історії людства. На планеті вже сформувалися досить великі регіони, де рівень забруднення атмосфери досягнув загрозливих масштабів. Останнім часом природні катастрофи і стихійні лиха все частіше спостерігаються в усіх регіонах світу. Під впливом діяльності людини поверхня планети розігривається, що створює «парниковий ефект». Все це значно посилює екологічний ризик. [2, с.54].

В Україні дуже гострою є проблема питної води. Наша держава є одним з найменш водозабезпечених регіонів Європи. В той же час, щорічно понад 3 млрд.м³ забрудненої води скидається у водойми. Надмірна і нераціональна хімізація сільського господарства призвела до того, що в продуктах харчування все частіше зустрічаються нітрати, пестициди та інші шкідливі та отруйні для живих організмів речовини.

На сьогодні спостерігається багато негативних процесів та явищ, що виявляються в зміні якісного стану компонентів природи. Посилюється радіаційне, хімічне, теплове, електромагнітне та інші види забруднень, що значною мірою впливають на рівень життя організмів, в тому числі людини, і, в першу чергу, на її здоров'я та тривалість життя.

- **Зростання техногенних аварій і катастроф при взаємодії людини зі складними технічними системами.**

Розвиток науки й техніки призводить до появи цілого комплексу нових небезпек, надмірного збільшення ступеня ризику, травматизму та загибелі людей. Серйозне занепокоєння викликає стан техногенної безпеки, оскільки, техногенні катастрофи призводять до загибелі великої кількості людей. За приблизними оцінками щороку в світі трапляється близько 250 млн. випадків виробничого травматизму, внаслідок яких гине більше мільйона людей. Технічний прогрес постійно супроводжують техногенні аварії та нещасні випадки. В Україні щоденно на виробництві травмується у середньому 140-180 людей, з них 20 стають інвалідами, а 4-5 гинуть [5].

Майже третина аварій і нещасних випадків на виробництві пов'язана з незнанням людей порядку дій у надзвичайних ситуаціях. Це наслідок серйозних недоліків у навчанні як на виробництві, так і в освітніх закладах. Тому, вивчення предмету БЖД є важливим кроком у розширенні світогляду майбутніх фахівців про безпеку людини та її захист у процесі виробничої і побутової діяльності, в умовах надзвичайних ситуацій мирного та військового часу[2].

- **Соціально-політична напруженість у суспільстві.**

Соціальна напруженість – це стан суспільства, який характеризується соціальним невдоволенням інтересів протягом тривалого часу [2]. Слід зазначити, що будь-які зміни в суспільстві супроводжуються соціальною

**Студентські наукові дискусії поза форматом:
архітектура, економіка, право**

Матеріали VII Всеукраїнської науково-практичної конференції, 10 квітня 2020 р.

напруженістю, оскільки, не всі готові, наприклад, до інноваційних змін. Завжди є люди, які не сприймають нововведення, чинять опір, висловлюють своє незадоволення, а внаслідок незадовільного соціально-економічного становища в країні набуває зростаючої тенденції незадоволення населення матеріальним станом, умовами проживання та праці, рівнем заробітної плати та пенсії, тощо.[4].

Отже, варто зазначити, що безпека людини – поняття, що торкається сутності людського життя та усіх сфер її діяльності. Активна участь кожного громадянина в піклуванні про стан довкілля і про самого себе є гарантією безпеки особи, суспільства і людства на шляху до збалансованого розвитку. Ефективне вирішення нагальних проблем економіки та екології повинні здійснюватися комплексно з урахуванням усіх можливих чинників, небезпек і загроз.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Рижов С. Актуальні питання проблем безпеки життєдіяльності в сучасний період [Гуманітарний вісник ЗДІА, 2011. – № 47, газета]. Режим доступу: http://www.zgia.zp.ua/gazeta/VISNIK_47_255.pdf
2. Луц Т.Є, Дідик К.Д. Сучасні проблеми безпеки життєдіяльності [Наукова праця, текст] Режим доступу: <http://op.iee.kpi.ua/1/%D1%80.54-58.pdf>
3. Малинівська Л. Безпека людини в сучасних умовах [Електронний ресурс] Режим доступу: [Безпека в сучасних умовах \(Малинівська Л.І.\).PDF](#)
4. Іванова О. Конфліктологія у соціальній роботі [Електронний ресурс] Режим доступу: https://stud.com.ua/112540/pedagogika/sotsialna_napruzhenist_pochatok_sotsialnogo_konfliktu
5. Жидецький В. Основи охорони праці [Електронний підручник] Режим доступу: <https://textbook.com.ua/bzhd/1473442295>

Вінтоняк Тетяна,

студентка IV курсу

Університету Короля Данила

Науковий керівник: *Гасюк Наталія Владиславівна,
доцент кафедри перекладу та філології*

ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕКЛАДУ НЕОЛОГІЗМІВ

Неологізми є особливим шаром лексики кожної мови, який має статус найбільш нестійкого та змінюваного, що робить неможливим укладання загального словника неологізмів. До складу неологізмів належать слова як загальноживаної, так і спеціальної (терміни, професіоналізми), нейтральної та стилістично забарвленої лексики, тобто перекладач повинен зважати не лише на точність та адекватність передачі змісту тексту, а й водночас стежити за тим, щоб переклад відповідав стилістиці, емоційному навантаженню оригіналу та передавав такі стилістичні прийоми як тавтологія, алітерація і т. ін. [1, с. 27].

Об'єктом дослідження є неологізми англійської мови.

Метою є показати особливості перекладу неологізмів.

Виклад основного матеріалу. Однією з невирішених проблем неології є проблема визначення самого терміну «неологізм». Новими словами лексикологи та лексикографи вважають одиниці, які з'являються в мові пізніше якогось часового рубежу, прийнятого за похідний. Критерій неологізму, з одного боку, є суб'єктивним, а з іншого - об'єктивним. Ми ж, у якості часового рубежу беремо 1990 рік, тобто слова, які ввійшли у вжиток того року і вважались на той момент неологізмами.

Найбільш характерними способами утворення неологізмів в англійській мові є словоскладання, конверсія й зміна значень слів. У ранні періоди розвитку стилю англійської літературної мови значну роль в утворенні стилістичних неологізмів відігравали варваризми. Останнім часом запозичення поступаються місцем семантичному процесу утворення письменницьких неологізмів. Основними функціями стилістичних неологізмів є дві: перша – розкриття якоїсь додаткової риси явища й друга – виявлення свого ставлення до фактів об'єктивної дійсності. [3, с.117]

При перекладі інколи буває важко знайти відповідні слова в іншій мові через те, що соціокультурні та історичні умови життя народу, мовою якого здійснюється переклад, не потребували певного слова. У сучасній мові існують такі основні способи утворення неологізмів: 1) афіксація; 2) конверсія; 3) присвоєння ще одного значення; 4) словоскладання; 5) скорочення; 6) запозичення; 7) за аналогією [4, с. 55-57]

Адекватність перекладу префіксальних неологізмів значною мірою залежить від правильного визначення префікса та знання узагальненого значення лексичної одиниці, до якої цей префікс приєднаний. Такі префікси як частина новоутворень можуть транскрибуватись, перекладатись або

пояснюватись. У багатьох випадках в англійській мові нові слова утворюються з уже наявних слів без жодних змін їх написання чи вимови. Найбільш розповсюдженим видом конверсії є утворення дієслів від іменників. Особливістю саме неологізмів є те, що вони здебільшого не фіксуються словниками. Під час перекладу в окремих випадках доводиться застосовувати контекстуальні заміни чи описовий переклад. Опис та роз'яснювальний переклад – переважний спосіб перекладу новоутворень. Досить часто використовується контекстуальний переклад, який зазвичай протиставляють «словниковому перекладу», зазначаючи, таким чином, відповідності, які слово повинно мати в контексті, на відміну від наданих у словнику. [5, с. 188-193]

У перекладі неологізмів, до яких належить фонова лексика, використано приблизний переклад. Це свідчить, що під час перекладу зберігається основне значення слова, проте слово відрізняється від мови оригіналу лексичним фоном. Наприклад, *nerd* – неприємна, неприваблива людина; *buddy* – друг; *weeb* – нікчема; *scumbag* – покидьок; *shell* – безпритульний; *wimpr* – слабка людина, невдаха. Насправді такий переклад не відтворює повністю лексичний фон слова, однак є допустимим. Такий спосіб також повністю не відповідає вимогам перекладу, оскільки втрачаються відтінки значення, конотативні відтінки слова, а з тим втрачається і прагматичний компонент.

Спосіб транслітерації або транскрипції слід використовувати якнайобережніше при перекладі, адже саме він призводить як до втрати цінності слова, так і до існування в мові декількох перекладів одного й того ж слова, що є небажаним.

Калькування – це спосіб перекладу, який найчастіше застосовується під час перекладу еквівалентних понять у двох мовах або для називання поняття, яке нещодавно з'явилося у мові. Таким способом перекладається переважно еквівалентна лексика. Наприклад, *workaholic* – трудоголік, *antihero* – антигерой.

Отже, існує співвідношення між типами неологізмів в аспекті міжмовної комунікації та способами їх перекладу. Безеквівалентна лексика перекладається описовим способом, фонова лексика – найчастіше способом приблизного перекладу, а еквівалентна лексика – способом калькування, якщо існують спільні поняття в мовах, або за допомогою підбору еквівалента. Типовими помилками при перекладі є: пропуск справжніх неологізмів, заміна одного іншим, коментування несуттєвих ознак. Жоден із тих способів які вище згадувались не є досконалим і не забезпечує абсолютно адекватного перекладу. [5, ст. 76]

У процесі перекладу найважливішим є його прагматичний аспект; тобто необхідно враховувати екологічні, соціокультурні, національні «відтінки» неологізмів. У процесі перекладу неможливо уникнути трансформації, але не слід забувати, що перекошення вихідної інформації або повне уникнення перекладу вважаються небажаними явищами. Вагомий вплив на адекватну

передачу прагматичного значення неологізму має особистість перекладача, його фаховий рівень, вікові характеристики тощо. Адекватній передачі прагматичного змісту сприяють фонові знання, які містять інформацію про культурний контекст та етномовний код мовця. Процес перекладу прагматичного значення лексичних новоутворень передбачає взаємодію трьох типів компонента значень слова, який охоплює прагматичний компонент адресанта, адресата та перекладача. [6, ст. 129-130]

Висновок. За результатами аналізу утворення певної кількості неологізмів було зроблено висновок, що найбільш розповсюдженими способами утворення неологізмів в англійській мові є афіксація, конверсія та транспозиція. При передачі змісту англійського неологізму засобами української мови найуживанішими є такі трансформації, як переклад та транскрипція. При виникненні різного роду труднощів головною метою перекладача є зробити переклад якомога зрозумілішим для сприймання українським читачем.

Список використаних джерел:

1. Машковцева К. М. Студентські наукові студії. Випуск 1 (32), 2013.
2. Заботкина В.И. Новая лексика современного английского языка. Москва, 1997.
3. Хахам Л. А. Основные типы новообразований в современном английском языке и способы их перевода на русский язык. Москва : Международные отношения, 1967. 271 с.
4. Виноградов В. С. Временная стилизация как переводческий прием. Москва: Филологические науки, 1997. 298 с.
5. Брагина А. А. Неологизмы в русском языке: пособие для студентов и учителей. Москва: Просвещение, 1973. 342 с.
6. Харитончик З. А. Лексикология английского языка. Минск : Высшая школа, 1992. 389 с.
7. Шутова М. О. Неологизми в сучасній англійській мові. Науковий вісник Юнеско КНЛУ. Випуск 21. 2010

Гаврилюк Наталія,

Івано-Франківський фінансово-комерційний коледж ім. С. Граната

Науковий керівник: к.е.н., доц. Тимоць М. В.

м. Івано-Франківськ

ВПЛИВ ПОДАТКІВ НА ФОРМУВАННЯ ДОХОДІВ БЮДЖЕТУ

Податкові надходження завжди посідали чинне місце у процесі формування бюджету. Така роль податків та зборів зумовлена в більшості історично і сформувалась у вигляді плати за те чи інше благо. Існування

Студентські наукові дискусії поза форматом: архітектура, економіка, право

Матеріали VII Всеукраїнської науково-практичної конференції, 10 квітня 2020 р.

ефективної податкової системи є передумовою наповнення дохідної частини бюджету, кошти якого в подальшому спрямовуються на оплату праці державним службовцям, виконання соціальних програм, гарантування соціальних виплат, тобто забезпечення необхідних умов для покращення життя населення.

Варто зазначити, що податки є не єдиним джерелом надходжень до бюджету. Крім них законодавство виділяє ще неподаткові надходження, доходи від операцій з капіталом, а також трансферти. В той же час податки визначають стабільність у надходженнях до бюджету, яка є необхідною для формування плану бюджету на наступні роки та прогнозування можливих змін. Так, податкові надходження можуть слугувати основним джерелом доходів до державного бюджету, таким чином забезпечуючи стабільну дохідну базу, адже податки, на відміну від позик, поверненню не підлягають.

Існує інший підхід до визначення податків в системі джерел наповнення Державного бюджету, згідно якого існує чітке обмеження щодо використання податків, як джерела доходів Державного бюджету, поряд із залученням позик. Безсумнівно, з точки зору органів державної влади, основним завданням яких є наповнення державного бюджету, перший підхід є більш привабливим, але слід враховувати також вплив податків на діяльність суб'єктів господарювання [1].

Найбільш повно роль податків у наповненні дохідної частини бюджету характеризує принцип фіскальної ефективності який покладено в основу побудови податкової системи. Його суть передбачає достатність доходів, мінімізацію витрат на збирання доходів, запобігання ухиленню від сплати платежів до бюджету, еластичність (або гнучкість) системи доходів бюджету, рівномірний розподіл доходів між адміністративно-територіальними одиницями.

Оскільки доходи потрібні державі для виконання відповідних функцій, то система доходів бюджету має забезпечувати відповідний обсяг надходжень. Звідси обсяг доходів, потрібний державі, визначається на основі обсягу її видатків. Мінімізація витрат на мобілізацію доходів зумовлена тим, що податки справляються зовсім не для того, аби їх повністю використати на відшкодування витрат, пов'язаних зі справлянням цих податків. Отже, максимальне зменшення витрат на систему, яка забезпечує своєчасне і повне надходження доходів, є одним із необхідних елементів фіскальної ефективності системи доходів бюджету. Саме через це більшість країн звільняє від оподаткування чимало невеликих платників податку, оскільки надходження від цих груп платників можуть іноді бути меншими, ніж витрати держави на справляння з них податків.

Запобігти ухиленню від сплати податків можна, по-перше, через створення такої податкової системи, яка надто високим рівнем оподаткування не спонукала б до несплати податків; по-друге, через налагодження ефективної

системи контролю за правильністю та своєчасністю сплати податків платниками [2].

Слід зазначати, що з метою зменшення ухилення від сплати податків необхідно поєднувати обидва названі методи, бо за високого рівня оподаткування навіть значне збільшення адміністративної системи контролю за сплатою податків не забезпечує їх задовільного справляння, тоді як видатки на утримання цієї системи відчутно зростають. Отже, податки є тим інструментом, які істотно впливають на стан доходів бюджету держави.

Список використаних джерел

1. Господарське право: навчальний посібник/ Неживець О. М. Київ: Кондор, 2009. 400 с.
2. Принципи формування доходів бюджету. Еластичність доходів бюджету. URL: <https://studfile.net/preview/5581351/page 17>

*Гайсенюк А.І., Лобанова М.Д.,
Київський національний
торговельно-економічний університет
Науковий керівник: Шведова Г.Л.
к.ю.н., доц. кафедри загальноправових дисциплін*

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА НАСИЛЬНИЦЬКЕ ДОНОРСТВО

З розвитком України як незалежної держави відбулось переосмислення системи цінностей, що існувала раніше. Основним здобутком цього перегляду стало визнання життя і здоров'я людини найвищими цінностями суспільства. У зв'язку з цим відбувся розвиток медицини, з'явилися нові методи лікування. Зокрема такі, що пов'язані з використанням крові людини.

Саме кров живої людини є предметом злочину, який зазначений в статті 144 Кримінального кодексу України «Насильницьке донорство»[1]. До нього не відноситься сперма, плазма, чи інші компоненти крові, кров померлої людини тощо. Актуальність даної теми, що пов'язана зі скоєнням цього злочину, зумовлена величезною потребою сучасної медицини в донорській крові. Кров людини може використовуватися безпосередньо для лікування або як сировина для виготовлення медичних препаратів[2].

Волевиявлення людини є надзвичайно важливим фактором у донорстві. Ніхто не має права примушувати особу вчиняти такого роду дії. Закон України «Про донорство крові та її компонентів» від 23 червня 1995 р. дає визначення поняття донорства крові як добровільного акту волевиявлення людини, який

полягає в здачі крові або її компонентів[3]. Ми погоджуємося з думкою М. Малєїної, що «з правової точки зору донорство крові – це договір про вилучення крові у людини за плату або безоплатно»[4, с.12]. У такому випадку сторонами договору є донор і заклад охорони здоров'я.

Саме відсутність такого фактору як добровільне волевиявлення людини при здачі крові зумовлює протиправність цих дій. Насильницьке донорство може відбуватись шляхом примушування, що передбачає завдання потерпілому побоїв, легких тілесних ушкоджень, вчинення інших подібних насильницьких дій або обману. У другому випадку особа може навіть не дізнатися, що стала жертвою цього злочину. На нашу думку, цей фактор істотно впливає на статистику розкриття цього злочину. Обман при вилученні крові в людини може бути двох видів або це повідомлення неправдивих відомостей про певні обставини, факти, події; або умисне замовчування фактичних обставин, які винний зобов'язаний був повідомити. Тобто обман може полягати у неправдивому повідомленні потерпілому про необхідність переливання крові або його наміри, або у замовчуванні юридично значимої інформації, наприклад, неповідомлення кількості крові, яка вилучається у пацієнта.

Отже, врегулювання нормами та запобігання неправомірних дій, пов'язаних із незаконним вилученням крові у людини або насильницьким донорством, має надзвичайно важливе значення для становлення відповідної законності та належного авторитету нашої держави серед провідних країн світу. Від цього залежить життя людей, яке в свою чергу є найвищою цінністю.

Список використаних джерел:

1. Кримінальний кодекс України: Кодекс України, Кодекс, Закон від 05.04.2001 №2341 – III [Електронний ресурс] // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2001, №25-26, ст. 131. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>
2. Закон України «Про лікарські засоби» [Електронний ресурс] // Відомості Верховної Ради України (ВВР) , 1996, №22, ст.86. _ Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/123/96-вр>
3. Закон України «Про донорство крові та її компонентів» [Електронний ресурс] // Відомості Верховної Ради України (ВВР) , 1995 , № 23, ст. 183. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/239/95-вр>
4. Малеїна М. Правовое регулирование донорства крови // Советская юстиция.- 1993.-№24.-С. 12-13.-С.12

Герман Христина,
студентка групи Юс-2016-1
Університету Короля Данила
Науковий керівник: к.ю.н. Кузенко У.І.
м. Івано-Франківськ

МІЖНАРОДНИЙ ДОГОВІР У СИСТЕМІ ДЖЕРЕЛ МІЖНАРОДНОГО ПРАВА

Відповідно до Статуту Міжнародного Суду ООН, джерелами міжнародного права є: міжнародні договори, міжнародний звичай; загальні принципи права, визнані цивілізованими націями; судові рішення та доктрини найбільш кваліфікованих фахівців із міжнародного публічного права різних націй в якості допоміжних засобів для визначення правових норм [6].

В одному з найважливіших міжнародно-правових Документів сучасності — Статуті ООН — особливо вирізняється міжнародний договір як джерело міжнародного права. У преамбулі Статуту ООН ідеться про рішучість народів Об'єднаних Націй «створити умови, за яких можна додержуватися справедливості і поваги до зобов'язань, що випливають з договорів та інших джерел міжнародного права...» [2].

Міжнародно-правові договори виступають одним із видів домовленостей, за допомогою яких держави висловлюють своє ставлення до окремих проблем міжнародного права, або виражають нові норми, котрими вони будуть керуватися у своїх діях на міжнародній арені. Такого роду договори в кінцевому підсумку вимагають значної кількості участі держав, через що відбувається зростання їх значущості, а інколи можуть вміщувати норми, обов'язкові для всіх держав. Вони є нормативними домовленостями, що окреслюють принципи розвитку, яких необхідно дотримуватися. Прикладом таких договорів може бути Договір про Антарктику 1959 р. або Конвенція про запобігання злочину геноциду і покарання за нього 1948 р. Існує також багато договорів, які, підтверджуючи чинні правові норми, кодифікують звичаєві норми - наприклад, Віденська конвенція про дипломатичні зносини 1961 р., Женевські конвенції про захист жертв війни 1949 р. [3].

Міжнародні договори класифікують за критеріями: предметом регулювання (зовнішньоекономічні, шлюбно-сімейні відносини, з авторського права тощо); видом норм, які містяться у них (колізійні, матеріально-правові, змішані); кількістю учасників (дво- та багатосторонні); суб'єктами, які створюють їх чи під егідою яких вони укладаються (держави, їх союзи, міжнародні організації; ступенем потреби їх опосередкованості в законодавстві держав (потребують трансформації в національне законодавство або ж «самовиконувані», тобто такі, що потребують тільки національної норми-відсилання) [1].

Студентські наукові дискусії поза форматом: архітектура, економіка, право

Матеріали VII Всеукраїнської науково-практичної конференції, 10 квітня 2020 р.

Важливою якістю договорів є стабільність їх норм, які впродовж тривалого терміну дії забезпечують велику передбачуваність у поведінці учасників, що є надзвичайно важливим для міжнародного правопорядку і має особливе значення для врегулювання життєво важливих для держав проблем. Окрім цього, чітка визначеність договірних норм суттєво полегшує їхнє застосування, а також забезпечує належний контроль за їх виконанням. Особлива державно-правова процедура оформлення згоди на обов'язковість договору у формі ратифікації, підписання та ін. надає договірним нормам додатковий авторитет у внутрішньодержавній сфері, полегшує їх взаємодію з національним правом [3].

В Україні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства [5].

Більшість норм міжнародних договорів застосовують до праввідносин внаслідок трансформації, як перетворення їх на норми внутрішньодержавного права, де для України – це підписання, ратифікація, затвердження, прийняття, приєднання до договору. Надання згоди України на обов'язковість для неї міжнародного договору може здійснюватися й іншим шляхом, про який домовилися сторони після надання нею згоди на обов'язковість міжнародного договору відповідно до Закону «Про міжнародні договори України» в порядку та строки, передбачені договором або в інший узгоджений сторонами спосіб. Таким чином, міжнародний договір, підписаний і ратифікований Україною, може ще не мати чинності. В міжнародному приватному праві часто є важливим не тільки факт участі України у міжнародному договорі, але й факт набрання ним чинності для іншої держави (наприклад, держави, до якої належить іноземний учасник відносин). Зовнішньоекономічний договір (контракт) – це матеріально оформлена угода двох чи більше суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності та їхніх іноземних контрагентів, спрямована на встановлення, зміну або припинення їхніх взаємних прав та обов'язків у зовнішньоекономічній діяльності. Він укладається лише у письмовій формі суб'єктами, здатними до його укладення відповідно до законодавства України або місця укладення договору (контракту). Загалом зовнішньоекономічні угоди укладаються відповідно до законодавства України та міжнародних угод, міжнародних звичаїв, рекомендацій міжнародних органів та організацій, якщо це не заборонено прямо та у виключній формі законодавством України [1].

Слід також зазначити, що міжнародний договір є настільки важливим джерелом, що в системі міжнародного права існує окрема галузь, яка має назву «право міжнародних договорів». Ця галузь регулює порядок укладання, дії, розірвання міжнародних договорів, його форми, а також всі інші питання, якимось чином пов'язані з міжнародними договорами. Право міжнародних договорів є кодифікованою галуззю та її найважливішим міжнародно-правовим актом є Віденська конвенція 1969 р. про право міжнародних договорів [5].

Наголошуючи на перевагах міжнародного договору як джерела міжнародного права, не слід забувати й про його недоліки. Більшість договорів є результатом компромісу, якого вдалося досягти в результаті переговорів. Але часто це досягається за рахунок чіткості, ясності формулювання. Значна більшість принципів та універсальних норм міжнародного права навіть у найавторитетніших міжнародних угодах формулюється дещо звужено (на відміну від того, як вони функціонують століттями у звичаєвому міжнародному праві). Багато таких угод за кількістю її сторін часто поступаються відповідним міжнародним звичаям, які визнають сучасні суб'єкти міжнародного права. Надто оптимістичними є твердження про можливість оперативного врегулювання міжнародних відносин тільки завдяки міжнародному договору. Практика свідчить, що для підготовки і переговорів з метою укладення деяких багатосторонніх договорів були потрібні роки й десятиріччя. Особливо це є характерним для відносин роззброєння, контролю над озброєнням, заборони зброї масового знищення тощо [2].

І все ж таки, незважаючи на певні недоліки, міжнародний договір набуває дедалі більшої ваги в міжнародному праві. Тим більше, що останнім часом спостерігається тенденція кодифікації звичаєвих норм міжнародного права [5].

Отже, міжнародний договір - це міжнародна угода, укладена між державами у письмовій формі й урегульована міжнародним правом незалежно від того, чи викладена така угода в одному документі, двох чи декількох пов'язаних між собою документах, а також незалежно від її конкретного найменування [3].

Таким чином, міжнародний договір як джерело національного права має ознаки звичайного приватноправового договору і статус, який співмірний, а в багатьох державах і вищий за статус закону. Це важливе джерело права, оскільки дає змогу державам не стояти осторонь міжнародного життя, стимулюючи їх до вдосконалення власних систем права, з метою їх відповідності міжнародним стандартам. Міжнародні договори повинні працювати. Для цього їх мусить застосовувати державні органи, розуміти і застосовувати громадяни [4].

Список використаних джерел:

1. Аналіз дослідження міжнародного договору як джерела міжнародного права. Гончаров А.В. Академія адвокатури України. Режим доступу - <http://molodyvcheny.in.ua/files/journal/2016/4/149.pdf>
2. Міжнародне приватне право. Міжнародний договір як джерело міжнародного права. Режим доступу - <http://www.info-library.com.ua/books-text-7488.html>
3. Міжнародний договір - головне джерело сучасного міжнародного права. Режим доступу -

https://pidruchniki.com/1056041246687/pravo/mizhnarodniy_dogovir_golovne_d_zherele_suchasnogo_mizhnarodnogo_prava

4. Міжнародний договір як джерело національного права. Зверев Є. О. Режим доступу -

http://ekmair.ukma.edu.ua/bitstream/handle/123456789/3841/Zvieriev_Mizhnarodniy_dohovir.pdf;jsessionid=8D42C4C820F3513A6FEC102C7485D4ED?sequence=1

5. Правознавство: Підручник В. Ф. Опришко, Ф. П. Шульженко, С. І. Шимон та ін.; За заг. ред. В. Ф. Опришка, Ф. П. Шульженка. - К.: КНЕУ, 2003. - 767 с. 17.2. Джерела міжнародного права. Режим доступу - <https://buklib.net/books/29599/>

6. Статут Міжнародного Суду ООН. Міжнародний документ від 24.10.1945 // Електронний ресурс: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_010

Дзюбенко С. Д.,

Київський національний торговельно-економічний університет

Науковий керівник: к.ю.н., доц. Шведова Г. Л.

місто Київ

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ЕВТАНАЗІЮ

На сьогодні питання легалізації евтаназії в Україні залишається суперечливим та невирішеним. Проведення евтаназії не регламентоване спеціальними нормами кримінального законодавства, хоча це важливо, оскільки стосується найвищої соціальної цінності - життя людини.

Наразі евтаназія в Україні заборонена на законодавчому рівні. Так, в ч. 3 ст. 52 Закону України «Основи законодавства України про охорону здоров'я» вказано, що медичним працівникам забороняється здійснення евтаназії – навмисного прискорення смерті або умертвіння невиліковно хворого з метою припинення його страждань [1]. Відповідно до Кримінального кодексу України, такі дії кваліфікуються за ч.1 ст.115 як умисне вбивство [2]. Крім того, у 2018 році було внесено деякі зміни до ч.1 ст.120 ККУ “Доведення до самогубства”. Статтю викладено у новій редакції, що містить зазначення “а також інших дій, що сприяють вчиненню самогубства”. Тобто, як зазначив професор Віталій Куц, встановлення кримінальної відповідальності за будь-яку діяльність, що сприяє самогубству, фактично криміналізувало одну з форм припинення життя – самогубство асистоване лікарем, що раніше не переслідувалася законом [3].

Термін «евтаназія» в перекладі з грецької означає «хороша смерть». Попри це, є багато нюансів такої практики. Проблема евтаназії досліджується вже довгий час. Думки з цього приводу висловлювалися багатьма дослідниками різних напрямків: правниками, медиками, соціологами. Також було проведено не одне опитування з приводу ставлення до евтаназії. Одне з таких, ще у 2011 році, здійснив Інститут Горшеніна та отримав наступні результати. Більше

Студентські наукові дискусії поза форматом: архітектура, економіка, право

Матеріали VII Всеукраїнської науково-практичної конференції, 10 квітня 2020 р.

третини респондентів (37,1%) категорично проти легалізації еутаназії в Україні. При цьому, майже така ж кількість опитаних (36,8%) вважає еутаназію допустимою у разі невиліковної хвороби, що приносить хворому страждання. Кожен шостий українець (15,7%) вважає, що самогубство з лікарською допомогою може статися за бажанням будь-якої людини без пояснення їм причин такого рішення, а 8,2% допускають, що на це можна піти в тому випадку, якщо людина тривалий час перебуває в комі, 2,5% - в старості, після певного віку. Не змогли відповісти на дане питання 5,3% респондентів [4]. Бачимо, що є як супротивники легалізації еутаназії, так і чимало прихильників. Для порівняння: у 2007 р. кількість людей, які були категорично проти добровільної смерті для невиліковно хворих, становила 57% [5]. Тобто, суспільство з роками все ж змінює свою думку на користь еутаназії. Розглянемо всі “за” та “проти” легалізації даної процедури.

Можна навести чимало аргументів “проти”, та, на нашу думку, найвагомішими є наступні. По-перше, є високий ризик встановлення помилкового діагнозу. Приймаючи рішення щодо застосування еутаназії, лікарі мають бути абсолютно впевнені у поставленому діагнозі. Адже, починаючи процедуру еутаназії, а особливо активної, шляху назад вже немає. По-друге, еутаназія може здійснюватися у корисливих мотивах, стати підставою для зловживань та тиску на хворих задля отримання певного зиску. Також, на жаль, у нашій країні процвітає корупція. На думку виконавчої директорки «Центру Громадянських свобод» Олександри Романцової, завдяки еутаназії вбити когось стане набагато легше - варто буде лише заплатити потрібній людині [6]. Напевно, можемо навіть не казати про такі аспекти, як релігія, мораль та етика, що також є вагомими аргументами проти заподіяння смерті.

Попри це, наведемо доводи у підтримку легалізації “хорошої смерті”. Перш за все, еутаназія надасть змогу полегшити долю тяжкохворих людей, які приречені на страждання. Це своєрідний прояв гуманності та милосердя. Вагомим аргументом є те, що еутаназія все ж присутня в наших реаліях за замовчуванням, поза правовим полем. Прикладом є ситуації, коли хворий приречений на смерть, і підтримка життєвих функцій за допомогою медичного обладнання є лише питанням часу. Лікарі часто припиняють таку підтримуючу терапію, що можна прирівняти до пасивної еутаназії. Тому, правильно було б регламентувати це питання задля встановлення контролю за такою діяльністю.

На нашу думку, легалізація еутаназії є можливою, але лише за умови максимально точної та жорсткої її регламентації кримінальним законодавством. Вважаємо, що до Кримінального кодексу має бути внесено норму, яка закріплює вимоги щодо правомірності здійснення еутаназії та встановлює відповідальність за їх порушення. По-перше, важливою вимогою має бути добровільність здійснення еутаназії. Вона може засвідчуватися письмовою нотаріально посвідченою згодою особи, яка вирішила здійснити дану процедуру. По-друге, еутаназія має застосовуватися лише до тяжкохворих,

невиліковних осіб, які змушені переносити нестерпні страждання. Вважаємо, цей факт повинен встановлюватися не просто одним лікарем, а спеціальною комісією фахівців задля досягнення максимально об'єктивного, неупередженого та точного рішення. По-третє, необхідно встановити віковий ценз на прийняття рішення про добровільну смерть. Адвокат Яна Триньова пропонує розглянути вік з 14 років, оскільки, за українським законодавством, саме з цього віку особа має право самостійно приймати рішення щодо медичного втручання [6]. Що ж стосується малолітніх (до 14 років), а також недієздатних осіб, то вони зможуть реалізувати право на евтаназію через своїх законних представників. Така можливість називається ортаназією. Крім того, необхідно затвердити перелік хвороб, за наявності яких, особа може підлягати евтаназії. Також, важливо чітко визначити суб'єктів, які можуть проводити дану процедуру. Доцільно, щоб це здійснювали лише фахівці медичної сфери, а саме - лікарі. Порушення зазначених вище вимог має тягнути кримінальну відповідальність. Санкція статті може передбачати покарання у вигляді позбавлення волі на строк від 7 до 15 років (залежно від тяжкості порушення вимог), як це передбачає і санкція статті за просте умисне вбивство.

Отже, з кожним роком питання легалізації евтаназії стає все більш нагальним та реальним. Ця проблема стосується безпосередньо людських життів, тому має бути детально розглянута українським законодавцем. Висвітлені у нашій роботі вимоги є ключовими при регламентації проведення евтаназії. Легалізація "хорошої смерті" надасть змогу вивести з тіні вже існуючу практику.

Список використаних джерел:

1. Основи законодавства України про охорону здоров'я : Закон України від 19 листоп. 1992 р. № 2801-ХІІ. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2801-12>
2. Кримінальний кодекс України: Кодекс України, Кодекс, Закон від 05.04.2001 № 2341-ІІІ // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2001, № 25-26, ст. 131.
3. Эвтаназия: «хорошая смерть», убийство, акт милосердия или право человека? // racurs.ua. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://racurs.ua/2228-v-ukraine-zagovorili-ob-evtanazii-horoshaya-smert-ubiystvo-akt-miloserdiya-ili-pravo.html>
4. Моральность украинского общества: отношение к смерти // gorshenin.ua. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://gorshenin.ua/publication/moralnost-ukrainskogo-obshhestva-otnoshenie-k-smerti/>
5. Наслідки евтаназії, або чи узаконять добровільну смерть в Україні? // naiu.org.ua. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://naiu.org.ua/naslidki-evtanaziji-abo-chi-uzakonyat-dobrovilnu-smert-v-ukrajini/>

6. По собственному желанию. Каким будет украинский закон об эвтаназии: предпосылки и опасности // focus.ua. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://focus.ua/ukraine/443488-po-sobstvennomu-zhelaniuu-kakim-budet-ukrainskii-zakon-ob-evtanazii-predp-osylki-i-opasnosti>

Дубінченко Д. В., Піхур Ю.В.,
студ. 2 курсу факультету міжнародної торгівлі та права КНТЕУ
спеціальність «Право»
Науковий керівник: к.ю.н., доц. Г. Л. Шведова

ГЕНОЦИД ЯК ОДИН ІЗ НАЙТЯЖЧИХ ЗЛОЧИНІВ ПРОТИ ЛЮДСТВА ТА ЙОГО БЕЗПЕКИ

Перша половина 20 століття охоплює той відрізок історії, що можна назвати найбільш кривавим, жорстоким та анархічним як для певних країн так і для людства в цілому. Репресії з боку влади, світові війни, масові вбивства, примусові переселення окремих етнічних груп, що можна кваліфікувати як геноцид і ще ціла низка найтяжчих злочинів проти людства.

Цілеспрямовані дії з метою знищення повністю або частково окремих груп населення чи цілих народів за національними, расовими, релігійними або корисливими мотивами охоплюються поняттям геноцид. Геноцид є одним з найтяжчих серед міжнародних злочинів за який відповідальність несуть не тільки окремі винні особи у скоєному, а й держави в цілому. [1]

Геноцид як злочин проти безпеки людства і відповідальність за нього закріплені у Кримінальному кодексі України. За ст. 442 КК України об'єктом цього злочину є безпека існування окремих національних, расових, етнічних і релігійних груп. Такі дії спрямовані на повне або часткове знищення соціальної групи за певними ознаками шляхом: позбавлення життя, заподіяння тяжких тілесних ушкоджень, створення умов, розрахованих на повне чи часткове фізичне знищення (наприклад, позбавлення продуктів харчування, створення екологічно-небезпечних для життя умов, тощо), скорочення (в тому числі і насильницьке) дітонародження (наприклад, насильницька стерилізація, примушування до абортів, тощо) [3] Кваліфікація геноциду не залежить від того, вчинено його у військовий чи мирний час. Також у ч.2 ст.442 передбачена кримінальна відповідальність за публічні заклики до геноциду з метою їх розповсюдження або поширення відповідних матеріалів. [2]

Голодомором є акт геноциду народів шляхом створення штучного масового голоду для населення. Тема голодомору для України була, є і залишатиметься актуальною завжди і сьогодні невизнання цього злочину неможливе так як понад 20 країн вже визнали, що голодомор 1932-1933 років

на українських землях є саме геноцидом українського народу, що є найтяжчим злочином за положеннями міжнародного права.

Є безліч фактів, що доводять що це був саме акт геноциду, також постійний терор щодо селянства, масові ув'язнення, депортації та розстріли потому, насилля саме фізичне розвіюють всі сумніви. Хоча за межами України і досі не дійшли згоди науковці чи дійсно можна кваліфікувати дії радянської влади на українських землях в період з 1932 по 1933 рік як злочин геноциду. Деякі вважають, що якщо люди помирили від голоду не тільки на теренах української держави, то не можна вважати це геноцидом саме українського народу. [4] Очевидно, що питання українського геноциду досі залишається відкритим з наукової точки зору і навіть країна - агресор вину у скоєному злочині так і не визнала. Якщо навіть науковці досі не можуть дійти згоди стосовно цього питання, то що говорити про кримінальну відповідальність за скоєне за міжнародним правом.

Одним із найтяжчих злочинів радянського союзу за період першої половини двадцятого століття є примусове переселення народів. Під час Другої світової війни влада СРСР депортувала понад 55 народів за етнічною ознакою спираючись тільки на вину окремих людей. Представники народів, що були депортовані зазнали великих культурних, мовних, освітніх та демографічних втрат.

Дійсно, перелічені вище злочини проти миру та безпеки людства є тяжкими і особливо тяжкими з матеріальними складами цих злочинів і довести, що їх дійсно було вчинено не легко, адже має бути взято до уваги безліч фактів, свідчень та доказових матеріалів. І це проблема, тому що для її вирішення потрібно не тільки щоб національне законодавство, спираючись на міжнародні положення чітко розмежувало які дії можна кваліфікувати як злочин геноциду, але й світове співтовариство визнало певні дії щодо окремих націй злочином за який винні в обов'язковому порядку мають нести кримінальну відповідальність. Адже злочини скоєні, а відповідальність за них поки що ніхто не несе.

Тому що кожна людина в нашому суспільстві має невід'ємне право на життя, якого її ніхто не може позбавити. Обов'язком держави є захищення як самого цього права так і життя громадян від протиправних посягань. [5] Безпеку людини і всього людства становить захищеність невизначеного кола осіб від будь-яких погроз, що посягають на їхні життєво важливі інтереси, загрожують фізичному існуванню людства взагалі чи його певній демографічній групі (расі, національності тощо). Адже життя - це найцінніша річ, котру має берегти людина, нація, держава і ця безпека має обов'язково бути підкріплена відповідними нормативно-правовими актами як національного, так і на міжнародного рівня. Більше того, ці норми мають бути чітко визначеними і мати досить сильний апарат їх підпорядкування і виконання, адже злочини

проти безпеки людства - це не просто злочини, це масовість, і, звісно, питання щодо їх попередження, контролю і врегулювання є завжди відкритим.

Список використаної літератури

1. Кримінальне право України. Особлива частина / М. І. Бажанов, В.В. Сташис, В.Я. Тацій, 2002, Київ–Харків / ст.473
2. Кримінальний кодекс України від 5 квітня 2001р. /Відомості Верховної Ради України(ВВР), 2001, № 25-26, ст. 442(Електронний ресурс) . – Режим доступу: <https://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>
3. Конвенція про запобігання злочину геноциду та покарання за нього / Документ 995_155, чинний, поточна редакція — Ратифікація від 18.03.1954 (Електронний ресурс). – Режим доступу: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_155
4. Осмислення Голодомору у світлі конвенції ООН про геноцид / Роман. Сербин // Архіви України. – 2008. – № 3-4(261). – С. 53-62.
5. Конституція України / Відомості Верховної Ради України (ВВР) , 1996, № 30, ст. 141 (Електронний ресурс) . – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>

Дутчак В.В.,

студентка 2 курсу

Університету Короля Данила

Науковий керівник: *к.ю.н., доц. Острогляд О. В.*

ЕВТАНАЗІЯ ЯК МОЖЛИВА ОБСТАВИНА, ЩО ВИКЛЮЧАЄ ЗЛОЧИННІСТЬ ДІЯННЯ

Першочерговим правом людини є право на життя, саме тому протиправне завдання смерті людини є кримінально-караним діянням. В цьому аспекті особливої актуальності набуває питання кримінальної відповідальності за евтаназію, оскільки відповідного складу злочину немає в українському законодавстві. [1]

Проте чітка заборона цього діяння є в Законі України «Основи законодавства України про охорону здоров'я»: «Медичним працівникам забороняється здійснення евтаназії - навмисного прискорення смерті або умертвіння невиліковно хворого з метою припинення його страждань». [2]

Надання суспільством лікарям права втручатися у сфери безпеки здоров'я та життя людини соціально обумовлене й виправдане. За наявності підстав для такого втручання, його доцільності, виконання у відповідності з визнаними медичною наукою технологіями настання несприятливих (зовнішніх шкідливих) наслідків отримує позитивну чи нейтральну суспільну оцінку, визнається правомірним. Хоча слід визнати, що і при такій оцінці не

Студентські наукові дискусії поза форматом: архітектура, економіка, право

Матеріали VII Всеукраїнської науково-практичної конференції, 10 квітня 2020 р.

виключений конфлікт між пацієнтом і лікарем, бо медицина не гарантує стовідсотково одужання, покращення якості життя і збільшення його тривалості всім хворим без винятку. Тому висвітлення кримінально-правових аспектів забезпечення правопорядку в сфері медичної діяльності неможливе без звернення до кримінально-правового інституту обставин, що виключають злочинність діяння. Вони відіграють роль юридичних підстав для виключення кримінальної відповідальності за вчинення діянь, які зовні подібні до передбачених кримінальним законом злочинів. [3]

Зарубіжний досвід вирішення цієї проблеми свідчить, що існує три основних підходи до визначення правової природи цього діяння: 1) визнання його привілейованим вбивством; 2) віднесення до числа обставин, що виключають злочинність діяння; 3) включення до числа вбивств без пом'якшуючих обставин.

До першої групи належить законодавство Австрії, Азербайджану, Грузії, Данії, Молдови, Польщі. В більшості цих країн світу, у яких евтаназія не легалізована, позбавлення життя іншої людини на її прохання ототожнюється, власне, із самогубством. У всіх країнах цієї групи мотив співчуття при вбивстві або наявність прохання слугує лише для пом'якшення кримінальної відповідальності.

До другої групи країн належать Нідерланди, Франція, Ізраїль, які взагалі виключили кримінальну відповідальність за позбавлення життя іншої людини із співчуття до неї на її прохання, легалізувавши евтаназію та визнавши такою припинення життя за певною процедурою, незалежно від суб'єкта її здійснення. У Кримінальних кодексах Нідерландів та Франції вбивство на прохання потерпілого відноситься до обставин, які виключають злочинність діяння. [6]

В Швейцарії нещодавно було визнано правомірною евтаназію пацієнтів не лише із невиліковними фізичними недугами, а й тих, що страждають на невиліковний, постійний, тяжкий психічний розлад. [3]

26 лютого 2020 року Федеральний конституційний суд Німеччини виніс рішення, що право на смерть за власним бажанням належить до особистих прав людини. Заборона евтаназії порушує права тяжко хворих людей. Судді вирішили, що право на смерть за власним бажанням належить до особистих прав людини. Воно також включає свободу вчинити самогубство або вдатися до допомоги третьої сторони для добровільного відходу з життя. [4]

Третю ж групу складають держави, законодавство яких оцінюють позбавлення життя іншої людини із співчуття до неї як вбивство без пом'якшуючих обставин, а також держави, де дане діяння є навіть кваліфікованим убивством. До перших відноситься більшість країн світу, в їх числі й Україна. До других відносяться держави з міцними релігійними та консервативними традиціями (Італія, Греція, Велика Британія). [6]

В ч. 2 ст. 281 Цивільного кодексу України сказано, що фізична особа не може бути позбавлена життя. В ч.4 ст. 281 цього ж кодексу забороняється задоволення прохання фізичної особи про припинення її життя. [5]

В Україні дозволяється припинення активних заходів щодо підтримання життя пацієнта, якщо він перебуває в стані незворотної смерті. Моментом незворотної смерті людини є момент смерті її головного мозку або її біологічна смерть.

Смерть мозку визначається при повному і незворотному припиненні всіх його функцій, що реєструється при працюючому серці і штучній вентиляції легень. Біологічна смерть людини встановлюється медичним працівником на підставі діагностичних критеріїв біологічної смерті людини (незворотне припинення кровообігу та дихальних функцій, поява ранніх та/або пізніх трупних змін) з внесенням відповідних відомостей до медичної документації пацієнта. [2]

Однак це не свідчить про хоча б часткову легалізацію евтаназії в Україні, бо припинення активних заходів щодо підтримання життя хворого закон дозволяє медичним працівникам після того, як зникає об'єкт, який охороняється кримінальним законом – життя людини. Дії (бездіяльність), які вчиняються ними після цього моменту, не є кримінальним правопорушенням, але не через наявність обставини, яка виключає злочинність діяння, а у зв'язку із відсутністю складу злочину.

Таким чином, серед обставин, що виключають злочинність діяння в українському кримінальному праві евтаназія не передбачена. Акт евтаназії, вчинений медичним працівником, кваліфікується як злочин проти життя (умисне вбивство). [3]

Отже, на даний момент, питання евтаназії в законодавстві України є не вирішеним. Воно не відноситься до жодного з інститутів кримінального права, за вчинення цього діяння не існує покарання в Кримінальному кодексі, хоча вбивство з мотивів співчуття прямо заборонене іншими законами.

Проаналізувавши судову практику попередніх років можна зробити висновок що, по-перше, подібні справи надзвичайно рідко доходять до судового розгляду, а по-друге, при винесенні суддею вироку у такій справі дії суб'єкта злочину у більшості випадків кваліфікуються за ч.1 або ч.2 ст.115, залежно від обставин справи. [6]

Якщо евтаназія не буде легалізована, то необхідним є створення привілейованого складу злочину. Адже, я вважаю, що не справедливо засуджувати особу, яка, до прикладу, здійснила вбивство з особливою жорстокістю чи поєднане із зґвалтуванням або сексуальним насильством і особу, яка вчинила вбивство із милосердя з метою запобігти страждань невиліковно хворого за однією частиною статті Кримінального кодексу.

Якщо ж «легка смерть» стане законною, її потрібно буде внести в перелік обставин, що виключають злочинність діяння.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Іщенко О.М. Мазяр А.К. Евтаназія за кримінальним законодавством України – с.39. «Young Scientist» № 5.1 (45.1) 2017. URL: <http://molodyvcheny.in.ua/files/journal/2017/5.1/10.pdf>
2. Закон України «Основи законодавства України про охорону здоров'я» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1993, № 4, ст.19). Документ 2801-ХІІ, чинний, поточна редакція – Редакція від 16.01.2020, підстава – 421-ІХ, ст.52. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2801-12>
3. Чеботарьова Г. В. Проблеми визначення обставин, що виключають злочинність діяння у сфері медичної діяльності // Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер.: Юриспруденція. 2013 № 6-1 том 2. - с.169. URL: [file:///C:/Users/User/Downloads/Nvmgu_jur_2013_6-1\(2\)_43%20\(1\).pdf](file:///C:/Users/User/Downloads/Nvmgu_jur_2013_6-1(2)_43%20(1).pdf)
4. Конституційний суд Німеччини дозволив евтаназію // URL: https://ukr.lb.ua/world/2020/02/26/451033_konstitutsiyniy_sud_nimechchini.html
5. Цивільний кодекс України (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, №№ 40-44, ст.356), документ 435-ІV, чинний, поточна редакція – Редакція від 13.02.2020, підстава – 440-ІХ. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15>
6. Давидович І.І. Кіпран Ю.О. Проблеми кримінальної відповідальності за умисне вбивство з мотивів співчуття до потерпілого. // ВІСНИК НТУУ «КПІ». Політологія. Соціологія. Право. Випуск 1 (21) 2014. URL: <file:///C:/Users/User/Downloads/35642-67094-1-SM.pdf>

Дякун Я.М.,

студентка групи Ас-2017

Університету Короля Данила

Науковий керівник: ст.викл. Веркалець С.М.

м. Івано-Франківськ, Україна

КОРОЗІЯ МЕТАЛІВ. МЕТОДИ ЗАХИСТУ ВІД КОРОЗІЇ

Корозія – це окисно-відновний процес руйнування металів у результаті їх фізико-хімічної взаємодії з навколишнім середовищем, який протікає самодовільно. Залежно від природи хімічних процесів, які лежать в основі руйнування металу, розрізняють такі типи корозії:

- хімічну,
- електрохімічну,
- електричну.

Хімічна корозія проходить у відсутності електроліту під дією навколишнього середовища, температури. Вона поділяється на газову, високотемпературну й корозію в неводних середовищах.

Швидкість окиснення металу залежить, як від швидкості хімічної реакції, так і від швидкості дифузії окисника через плівку сполук металів (оксидів, гідроксидів). Тому захисна дія плівки тим вища, чим краща її суцільність, і нижча дифузійна здатність.

Електрохімічна корозія пов'язана з виникненням на поверхні металу у присутності електроліту великої кількості мікроскопічних гальванічних елементів, в яких більш активний метал окиснюється, а на менш активній домішці виділяється водень або відновлюється кисень. Домішками можуть бути включення інших металів, сульфідів, оксидів і багато інших речовин, що мають достатню провідність.

Електрична корозія відбувається під дією блукаючих струмів, джерелами яких є лінії електропередач, електричні залізниці, електроустановки, що працюють на постійному електричному струмі. Блукаючі струми викликають корозію газопроводів, нафтопроводів, електрокабелів, підземних металевих споруд. Ділянка конструкції, де входить струм, є катодом, а місце виходу – анодом [3].

Проектні вимоги забезпечення протикорозійного захисту конструкцій у корозійних середовищах повинні містити такі основні напрями:

- зниження ступеня агресивності впливів природних та виробничих середовищ за рахунок засобів екологічного захисту;
- визначення вимог безпеки до матеріалів та конструкцій при виборі варіантів первинного та вторинного захисту від корозії для заданої програми обслуговування об'єктів з різним ступенем відповідальності;
- впровадження існуючих корозійностійких матеріалів для забезпечення первинного захисту будівельних матеріалів, виробів і конструкцій;
- впровадження ефективних засобів та методів протикорозійного захисту з гарантованими показниками довговічності;
- технічні рішення з раціонального вибору матеріалів, конструювання, виготовлення, експлуатації, ремонтного відновлення та оцінки якості заходів протикорозійного захисту [1].

Види корозійних пошкоджень

Види корозійних пошкоджень визначають характером руйнування:

- суцільна, коли корозією пошкоджена приблизно в однаковій мірі вся поверхня металу чи сплаву;
- місцева – пошкодження локальні – можуть бути у вигляді плям або глибоких поразок, які називають виразками або крапками. Така корозія пошкоджує лише незначну частину поверхні, оскільки процес корозії поширюється головним чином у глибину металу;
- пітінг – пошкодження проникає всередину металу;

- селективна корозія пошкоджує не чистий метал, а металічний сплав. У хімічну взаємодію в першу чергу вступає більш активний компонент такого сплаву;
- інтеркристалітна (міжкристалітна) корозія характеризується руйнуванням металу за межами зерен і залежить від природи металу. Їй піддаються мідні сплави (латунь, бронза) і деякі сталі.
- транскристалітна корозія розсікає метал тріщиною крізь зерна.

Захист металів від корозії.

Залежно від способу захисту металів від корозії розрізняють такі методи захисту: підвищення хімічної стійкості металу (легування металів); ізоляція поверхні металу від агресивного середовища (нанесення металічних або неметалічних покриттів); зміна властивостей агресивного середовища; електрохімічний захист; хімічний захист.

Легування металів. Для поліпшення властивостей металів і забезпечення їхньої корозійної стійкості до складу сплавів вводять різні речовини (легуючі добавки). Корозійну стійкість сталі можна підвищити введенням хрому, нікелю, молібдену, вольфраму. Поверхнєве легування – насичення поверхні сплаву металом чи неметалом, що утворює міцний оксидний шар (алітування, хромування, силіціювання тощо).

Електрохімічні методи захисту. Суть методів полягає в тому, що металеву конструкцію, яку захищають від корозії, використовують, як катод. Розрізняють катодний і протекторний методи захисту металу від агресивного середовища. Захисні плівки на поверхні металів можна створювати: перетворенням поверхневого шару металу на його важкорозчинні хімічні сполуки (оксидні, фосфатні, боратні, змішані) шляхом обробки хімічними реагентами (наприклад, хімічне оксидування сталі); електрохімічним утворенням поверхневих оксидних плівок (наприклад, анодне оксидування алюмінію).

Ефективного захисту металів від корозії досягають нанесенням на їх поверхню металічних плівок. Для цього використовують гальванічні процеси, гарячі методи нанесення покриттів, методи напилення у вакуумі, термодифузійні методи тощо. Дуже важливо, щоб поверхня покриття була суцільною, інакше на місцях тріщин і зломів починається.

Катодний захист – метод електрохімічного захисту металевих споруд від морської й підземної корозії, оснований на катодній поляризації металу, яка здійснюється зовнішнім джерелом струму. Катодний захист полягає в приєднанні об'єкта (металоконструкції) до негативного полюса зовнішнього джерела постійного струму, що дає змогу перетворити металоконструкцію в катод, і тим самим захистити метал від корозійного руйнування. Коли катодний захист здійснюється за допомогою джерела постійного зовнішнього струму, то як допоміжний електрод (анод) використовують нерозчинні матеріали (графіт, вугілля) або нерозчинний брут (рейки, труби тощо).

Протекторний захист: метал, що захищають, приводять у контакт із іншим металом, який має більш електронегативне значення електродного потенціалу. В утвореній гальванопарі приєднаний метал є анодом, який руйнується, а металева конструкція катодом. Приєднаний анод є протектором. В якості протектору використовують магній, цинк, алюміній, магній, кадмій.

Проте алюміній дуже схильний до пасивації, магній – навпаки, дуже сильно витрачається, кадмій – токсичний. Найоптимальнішим металом, який виконує роль аноду є цинк.

Найбільш доступним і ефективним засобом запобігання корозії металоконструкцій є лакофарбові та полімерні покриття. На їх долю припадає 80-85 % всього захисту.

Надійний протикорозійний захист металу забезпечується комбінованими покриттями, які включають шар цинку чи цинкалюмінієвого сплаву, ґрунтовку (переважно на основі епоксидних смол) і один-два завершальних шарів органічного покриття. Такі комбіновані металополімерні покриття набули значного поширення в усіх промислово-розвинутих країнах при виробництві захищеного листового металу для облицювання стін, накриття дахів, для корпусів транспортних засобів та інших металоконструкцій.

Зміна корозійного середовища. Зменшення швидкості корозії досягають усуненням або зниженням концентрації агресивних реагентів у навколишньому середовищі, а також введенням речовин, які значно сповільнюють корозію – інгібіторів. Їх поділяють на неорганічні та органічні, оскільки механізм дії та галузі застосування різні. Гальмівна дія неорганічних інгібіторів зумовлена окисненням поверхні металу з переведенням її у пасивний стан (нітриди, хромати) або утворення плівки важкорозчинних сполук із металом (фосфати, борати, силікати). Органічні інгібітори – це поверхнево-активні речовини, які адсорбуються на поверхні металів і значно гальмують електрохімічні корозійні процеси. До них належать органічні сполуки, що містять Нітроген, Сульфур, Оксиген у вигляді функціональних груп [2].

Список використаних джерел

1. ДСТУ Б В.2.6-193-2013 «Захист металевих конструкцій від корозії. Вимоги до проектування».
2. Клименко Ф.Є., Барабаш В.М., Стороженко Л.І. Металеві конструкції / За ред. Ф.Є. Клименка: Підручник. — 2-ге вид., випр. і доп. — Львів: Світ, 2002.
3. Металеві конструкції: Загальний курс: Підручник для вищих навчальних закладів. Нілов О.О., Пермяков В.О., Шимановський О.В., Білик С.І., Лавріненко Л.І., Белов І.Д., Володимирський В.О. Видання 2-е, перероблене і доповнене .Під загальною редакцією О.О.Ніловата , О.В.Шимановського. К.: Видавництво «Сталь», 2010.

Зеленчук Аня,
студентка групи ГРСс-2018
Університет Короля Данила,
Науковий керівник: Перцович Т.О.,
м. Івано-Франківськ

ЛОГІСТИЧНИЙ СЕРВІС У ГОТЕЛЬНО-РЕСТОРАННІЙ СПРАВІ

Сьогодні вказує на зростаючу роль послуг у конкурентоздатності закладів готельно-ресторанній справі (далі ГРС). Для багатьох споживачів важливим є харчування якісними продуктами, але ще більш важливішим є сервіс обслуговування. Для впровадження логістичного сервісу в закладах ГРС, необхідно сформувати логістичну систему обслуговування, основними завданнями, якої є уміння прогнозувати потреби в продукції (послугах), контроль над рівнем запасів, збір і обробка замовлень, визначення послідовності просування продукції в ланцюзі їх надання. Основними принципами формування логістичної системи обслуговування є узгодження локальних цілей елементів системи на задоволення потреб споживачів, забезпечення високого рівня обслуговування, досягнення ефективності функціонування системи обслуговування в цілому.

Логістичний сервіс – забезпечення необхідного рівня задоволення вимог обслуговування споживачів за найнижчих сукупних витрат, що передбачає гарантоване отримання клієнтом продукту відповідної якості, кількості та асортименту у визначеному місці, у визначений час за визначеною ціною. Об'єктом логістичного сервісу виступають конкретні споживачі матеріальних потоків. Логістичний сервіс нерозривно пов'язаний зі збутом і становить комплекс послуг, пропонованих у процесі замовлення, закупівлі, постачання, виробництва та подальшої реалізації продукції. Особливістю закладів ресторанного господарства є присутність у технологічному процесі закладу виробництва кулінарної продукції, її реалізація та організація споживання, дозвілля, додаткових послуг. Тому заклади з однієї сторони є споживачами логістичного сервісу при матеріально-технічному постачанні виробництва та обслуговування, а з другої сторони при реалізації та збуті продукції власного виробництва самі надають логістичний сервіс. [1, с. 146].

У цілому всі роботи й операції у сфері логістичного обслуговування в закладах ресторанного господарства можна розділити на такі різновиди. Сервіс передпродажного обслуговування — це роботи й операції з формування попиту на логістичне обслуговування: консультації за напрямами діяльності (харчування, обслуговування тощо); консалтингові послуги; демонстрації нової продукції, технології та форм обслуговування, роботи устаткування (презентації, дегустації). Передпродажний сервіс завжди безкоштовний.

Сервіс виробничого призначення — сукупність послуг від замовлення сировини до моменту поставки товарів і визначається такими показниками: надійність постачання, гарантії доставки; дотримання строків доставки; повний час від отримання замовлення до постачання партії товарів; гнучкість постачання; наявність запасів на складі постачальника; точність замовлення; стан доставлених товарів; зручність подання замовлення, а також ряд інших.

Сервіс післяпродажного обслуговування включає в себе багато компонентів. Насамперед — це проведення ремонтних робіт та розширення робіт із шефмонтажу і шеф-нагляду за устаткуванням; проведення інструктажів та майстер-класів із використання устаткування, покращення постачання запчастинами тощо, можуть дати значний ефект і на сьогодні швидко розвиватися. Обслуговування повинно виконуватися не у міру можливості, а носити систематичний та організований характер.

Сервіс інформаційного обслуговування характеризується сукупністю інформації, яка надається постачальникам, споживачам про продукцію, обслуговування, послуги, а також технічні засоби, які використовуються для обробки та передачі інформації (можливості комп'ютерної мережі). Велике значення при цьому відіграє розвиток традиційної рекламної діяльності, підвищення її рівня та ступеня впливу. Для інформаційного сервісу характерно використання передових засобів комунікації, таких як телевізійна мережа та міжнародна комп'ютерна мережа типу Інтернет. Для того, щоб споживач був забезпечений таким інформаційним сервісом, потрібно мати комп'ютерну модель руху виробничої та збутової діяльності з використанням сучасних засобів комп'ютеризації інформаційних технологій.

Сервіс фінансово-кредитного обслуговування — сукупність варіантів оплати продукції, система знижок і пільг, що надаються споживачам. Фінансово-кредитний сервіс полягає в наданні споживачеві різновидів оплати, в тому числі оплати по факту отримання продукції, ф'ючерських форм оплати за ціною, різноманітні знижки постійним споживачам закладу, а також різні форми кредитування.

Логістичний сервіс у ресторанному господарстві повинен ґрунтуватися на шести принципах: обов'язковість пропозиції, коли заклад, що реалізує продукцію, повинен надавати споживачеві відповідне обслуговування, але не пропонує ніяких видів сервісу, приречені на поразку в конкурентній боротьбі; необов'язковість використання, коли заклад ресторанного господарства зобов'язаний пропонувати, але не може нав'язувати клієнтам сервіс, оскільки вибір споживача повинен бути абсолютно вільним; еластичність, пакет надаваних послуг повинен бути досить широким — від мінімально необхідних до максимально доцільних; зручність: сервіс повинен надаватися у тім місці, у такий час і в такий формі, які б влаштували споживача; раціональна цінова політика, коли сервіс повинен бути не стільки джерелом додаткового прибутку, скільки стимулом для придбання продукції та зміцнення довіри клієнта до

закладу; інформаційна віддача, коли у процесі надання послуг потрібно організувати збір інформації про всі сторони реалізації продукції, про оцінки клієнтів, про поведінку й форму сервісу

У процесі надання послуг потрібно організувати збір інформації про всі сторони продукції та послуг, про оцінки клієнтів, про поведінку і форму сервісу конкурентів. Розглянемо послідовність дій, які дозволяють сформувати систему логістичного сервісу: 1) сегментація споживчого ринку, тобто його поділ на конкретні групи споживачів, для кожної з якої можуть знадобитися певні послуги відповідно до особливостей споживання; 2) визначення переліку найбільш значимих для споживачів послуг; 3) ранжування послуг, які входять у складений перелік; 4) зосередження уваги на найбільш значимих для споживачів послугах; 5) визначення стандартів послуг у розрізі окремих сегментів ринку; 6) оцінка послуг, які надаються, встановлення взаємозв'язку між рівнем сервісу і вартістю послуг, які надаються, визначення рівня сервісу, необхідного для забезпечення конкурентоспроможності; 7) встановлення зворотного зв'язку зі споживачами для забезпечення відповідності послуг їх потребам [1, с. 247].

Провідні вчені в галузі логістики пропонують оцінювати логістичне обслуговування споживачів за трьома показниками: доступність, функціональність та надійність. Доступність — це наявність продукції та послуг там, де вони потрібні споживачам. Доступність продукції та послуг ресторанного господарства може бути забезпечена за рахунок локально сконцентрованих закладів ресторанного господарства або пунктів реалізації їх, в тому числі кейтерингу із залученням надійного та мобільного транспорту. В цьому випадку оптимізація логістичних витрат при заданому рівні сервісу досягається за рахунок більш низьких витрат на утримання та керування складської системи та виробництва при більш низькому рівні запасів. Доступність, по суті, — є готовність закладу виконати замовлення. Функціональність як показник рівня обслуговування складається з таких показників: тривалість (час обслуговування), стійкість (безвідмовність), гнучкість і адаптованість, спосіб та форма подання замовлення. Наступним показником рівня обслуговування є надійність, тобто здатність дотримуватися планового рівня надання послуг з харчування та сервісу і функціональності операцій [2, с. 34].

Логістична система повинна бути гнучкою тому, що її внесок у прибуток закладу повинен бути оптимізованим. Для цього слід уникати нераціонального логістичного сервісу, що найчастіше виявляється в необґрунтованому завищенні рівнів логістичного обслуговування споживачів. Не завжди збільшення швидкості та складу послуг, що надаються економічно доцільне і відповідає попиту. Витрати, що забезпечують це збільшення, часто зростають швидше, ніж відповідний прибуток. Заклади, які пропонують надмірно високий рівень сервісу, стикаються із завищеними логістичними витратами та збитками.

Тому, одне з головних завдань логістики — знаходження та утримання максимально наближеного до бажаного рівня логістичного обслуговування. Для раціоналізації логістичного керування в каналах просування і продажів продукції необхідно навчитися, по-перше, оцінювати параметри якості послуг; по-друге, побудувати керування таким чином, щоб звести до мінімуму розбіжності між очікуваним і фактичним рівнями якості послуг. Для цього використовуються різні методи оцінок, такі, наприклад, як анкетні опитування покупців, експертні оцінки, статистичні методи й т.п. Складність в тому, що більшість параметрів якості послуг не можна виміряти кількісно, тобто одержати формалізовану оцінку.

Таким чином, зростання конкурентоспроможності закладу, викликане зростанням рівня обслуговування, супроводжується з одного боку, зниженням витрат на ринку, а з іншого — підвищенням витрат на сервіс. Завдання логістичної служби полягає у пошуку оптимальної величини рівня обслуговування. На ринку логістичних послуг спостерігається стійка тенденція до зростання вимог споживачів щодо їх комплексності та якості. Отже, логістичний сервіс ГРС повинен зростати і ґрунтуватись на системному підході.

Список використаних джерел

1. Зубар Н. М., Григорак М.Ю. Логістика у ресторанному господарстві: Навч. посіб. — К.: Центр учбової літератури, 2010. — 312 с.
2. Малюк Л.П., Балацька Н. Ю. Методичні рекомендації для самостійного вивчення дисципліни «Логістичні системи в готельному та ресторанному бізнесі» веб-сайт. URL: <http://elib.hduht.edu.ua/bitstream/123456789/1034/1>

Ковдрин Ірина,
Коледж Університету Короля Данила
Науковий керівник: к.е.н., доц. Тимоць М.В
м. Івано-Франківськ

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ФОРМУВАННЯ БЮДЖЕТІВ ОБ'ЄДНАНИХ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД В ТЕРНОПІЛЬСЬКІЙ ОБЛАСТІ

Фінансова децентралізація є однією з фундаментальних умов незалежності та життєздатності органів місцевої влади: децентралізація процесів ухвалення рішень збільшує можливості участі місцевої влади у розвитку власної території, сприяє ефективному забезпеченню суспільними послугами шляхом ретельнішого узгодження видатків органів влади з найнеобхіднішими місцевими потребами.

Процес започаткування створення об'єднаних територіальних громад (ОТГ) у Тернопільській області розпочався у 2015 році, коли створили першу в області Скалатську об'єднану територіальну громаду з адміністративним центром в місті Скалат Підволочиського району. На даний час в Тернопільській області нараховується 55 об'єднаних територіальних громад, які охоплюють половину території області (6901,34 км²).

За підсумками 9 місяців 2018 року середній показник надходжень власних доходів на 1-го мешканця ОТГ області збільшився на 538,5 грн. (+41,0%) та склав 1 853,0 грн (у тому числі: по 36-ти ОТГ, утворених у 2015-2016 роках цей показник зріс на 30,1% та становить 1 853,6 грн, а по 4-х утворених у 2017 році – майже у 3 рази і становить 1 849,7 грн).

Щодо динаміки надходжень місцевих податків зборів за 9 місяців 2018 року порівняно з 9 місяцями 2017 року, то найвищий темп зростання цих надходжень спостерігається по бюджету Черниховецької ОТГ (+62,6%), найнижчий рівень – по Лановецькій ОТГ, де надходження зменшилися на 3,6%.

Серед ОТГ Тернопільської області 36 громад отримують з державного бюджету базову дотацію, 2 перераховують реверсну дотацію. Найвищий рівень дотаційності у Золотопотіцькій громаді, в якій обсяг базової дотації у загальній сумі доходів становить 45,5%.

Найбільша питома вага видатків на утримання апарату управління у власних ресурсах ОТГ (без урахування трансфертів) припадає на бюджет Лопушненської ОТГ – 76,1%, найменша – на бюджет Теремовлянської ОТГ – 14,6%[1].

Оцінюючи наслідки бюджетної децентралізації у Тернопільській області варто виділити ключові переваги та недоліки створення ОТГ. Зокрема, серед переваг виділяють:

1) ОТГ мають реальні повноваження та доволі значні фінансові ресурси. Таким чином, люди в ОТГ самостійно обирають собі владу, яка не лише «видає довідки» (саме так наразі відбувається у сільрадах), а дійсно ефективно працює на покращення життя в громаді;

2) після створення ОТГ відповідна рада бере на себе управління освітою, що передбачає отримання державної субвенції. Отже, громада отримує можливість створити хороші школи, якісно навчати в них дітей, які з часом можуть залишитися в цій громаді, а не шукати кращої долі деінде. Аналогічна ситуація із сферою охорони здоров'я. У громади є можливість самостійно вирішувати, чи створювати медичні заклади і як саме їх створювати; яких фахівців і в якій кількості залучати.

3) бюджет ОТГ стає в рази більшим, аніж сукупні бюджети рад, які входять до об'єднання. ОТГ – це можливість самостійно вирішувати, які дороги ремонтувати, які вулиці освітлювати, де саме наводити лад, усувати комунальні та інфраструктурні недоліки і халепи. Не чекати на рішення райради, не

нарікати, а зробити самостійно. Візьми і зроби – принцип, за яким, власне, живуть ОТГ.

Таким чином, найбільший позитив ОТГ – це наближеність влади до людей. Громада зблизька побачить роботу обраної ради, зможе її контролювати, адже для цього передбачені загальні збори, громадські слухання тощо[3].

Однак у процесі практичної реалізації реформи виникла значна кількість проблем, пов'язаних з відсутністю необхідного досвіду, недостатньою кількістю кваліфікованого персоналу та невмінням ефективно розпоряджатися наявними ресурсами.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Остапчук В.О. Фінансова децентралізація в Україні: поточний стан та перспективи розвитку. URL: <http://www.vestnik-econom.mgu.od.ua/journal/2017/23-2-2017/17.pdf>
2. Сушинський О.І. Спроможна громада: концепція засад гарантій Муніципальна реформа в контексті євроінтеграції України: позиція влади, науковців, профспілок та громадськості: II Всеукр. наук.-практ. конф. (АПСВТ, 6 грудня 2018 р.). Київ: ТОВ «Підприємство ВІ.ЕН.ЕЙ», 2018. С. 42-47.

Корнієнко В.В., Устич А.О.,
*студ. II курсу факультету міжнародної
торгівлі та права Київського національного
торговельно-економічного університету*
Науковий керівник: к.ю.н., доц. Г.Л. Шведова
м. Київ

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА НЕЗАКОННУ ТРАНСПЛАНТАЦІЮ АНАТОМІЧНИХ МАТЕРІАЛІВ ЛЮДИНИ В УКРАЇНІ

Останнім часом спостерігається стрімке підвищення суспільного інтересу до проблем, що стосуються медичної сфери. А саме, до відносин, які виникають між лікарем та пацієнтом в процесі надання медичних послуг. В Україні стрімко погіршується стан медицини та загалом процес надання медичних послуг. Особливо гостро постає питання щодо правового регулювання трансплантації анатомічних матеріалів людини.

Відповідно до Основного Закону держави людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканість і безпека визнаються в Україні найвищою

соціальною цінністю. [1] Держава гарантує, що жодна людина не може бути піддана медичним, науковим чи іншим дослідженням без її вільної згоди. Серед злочинних діянь, об'єктом посягання яких є безпосередньо життя та здоров'я людини, є злочини у сфері незаконної трансплантації. З метою захисту життя та здоров'я кожної особи законодавцем було встановлено кримінальну відповідальність за вчинення суспільно-небезпечних діянь, що посягають на такі об'єкти. Так, ст. 143 КК України передбачає відповідальність за порушення встановленого законом порядку трансплантації анатомічних матеріалів людини.[2]

Протягом останніх років гостро постала проблема поширення незаконної трансплантації анатомічних матеріалів людини не лише в Україні, але й у всьому світі.

Проблематикою питань, що стосуються окремих аспектів незаконної трансплантації, займалися такі відомі науковці, як: С. Гринчак, О. Ілляшенко, І. Кирилюк, Ю. Лісіцина, О. Мичко, Н. Мелешук, А. Пустовіт, О. Мичко, А. Мусієнко, Г. Чеботарьова та інші.

Трансплантація (від лат. *transplantatio* — пересаджування) — метод, що полягає в пересадці реципієнту органу або тканини (трансплантата), взятих у донора, а також клонованих тканин, штучних імплантатів (електронних, металічних та інших), найчастіше методом хірургічного втручання. Як зазначає І. Кирилюк, трансплантація анатомічних матеріалів людини є ефективною та перспективною галуззю медицини, що дозволяє рятувати життя людей, які раніше вважалися безнадійно хворими. [3, с. 257]

В Україні трансплантація анатомічних матеріалів може здійснюватися лише акредитованими закладами охорони здоров'я за наявності виняткових підстав, передбачених законодавством. Нині у світі незаконно функціонує так званий «чорний ринок людських органів». [3, с. 254]. В Україні він існує, та й існував завжди, незважаючи на те, що це є незаконно. Ми погоджуємось з думкою Н. Мелешука, що основна причина продажу органів та анатомічних матеріалів – необхідність швидко заробити великі гроші. [4]

Трансплантація визнається незаконною у випадку, якщо при її проведенні не дотримано хоча б однієї з таких умов: 1) існує письмова згода об'єктивно проінформованих донора і реципієнта та батьків чи інших законних представників реципієнта, якщо ним є особа віком від 15 до 18 років чи визнана судом обмежено дієздатною (за винятком невідкладних випадків, коли є реальна загроза життю реципієнта 2) наявні медичні показання (зокрема, висновок консилиуму лікарів відповідного закладу охорони здоров'я чи наукової установи після всебічного медичного обстеження донора).[5]

Отже, в Україні потрібно вдосконалити законодавчу базу, передбачити достатнє державне фінансування, а також запровадити передовий досвід європейських країн щодо врегулювання трансплантації анатомічних матеріалів людини. Це допоможе зробити перші кроки до реорганізації всієї системи в

**Студентські наукові дискусії поза форматом:
архітектура, економіка, право**

Матеріали VII Всеукраїнської науково-практичної конференції, 10 квітня 2020 р.

цілому. В 2020 році вже оплатили близько 100 трансплантацій, зробили передоплату тим закладам, які сьогодні роблять пересадку органів. У 2020 році в Україні Міністерство охорони здоров'я запроваджує комплексну систему трансплантації.

Список використаних джерел:

1. Конституція України : від 28.06.1996 № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Кримінальний кодекс України : від 05.04.2001 №2341-III // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2001. – № 25–26. – Ст. 131 [Електронний ресурс].
3. Кирилюк І. В. Кримінологічні проблеми трансплантології / І. В. Кирилюк // Митна справа. – Частина 2. – 2011. – № 4(76). – С. 250–258.
4. Мелешук Н. А. Українці заради великих грошей розпродають себе по шматках [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://tsn.ua/ukrayina/samorozprodazh-yaki-vnutrishnosti-ukrayincyam-ne-potribni.html>
5. Коментар до Кримінального кодексу України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://yurist-online.com/ukr/uslugi/yuristam/kodeks/024/141.php>

Корольова О. А., Юрченко Д. Г.,

Київський національний

торговельно-економічний університет

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Г. Л. Шведова

м. Київ

**КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВІ ПРОБЛЕМИ ПРОТИДІЇ ТОРГІВЛІ
ЛЮДЬМИ В УКРАЇНІ**

Проблема торгівля людьми на сьогодні є незрівнянно актуальною у всіх країнах. Подолання цього явища залежить від законодавчого регулювання як на національному, так і на міжнародному рівні.

Проблематику торгівлі людьми досліджували і досліджують багато науковців та юристів-практиків, зокрема, О.М. Бандурка і К.Б. Левченко [1, с. 5-13], В.М. Підгородинський [2, с. 173-181] тощо.

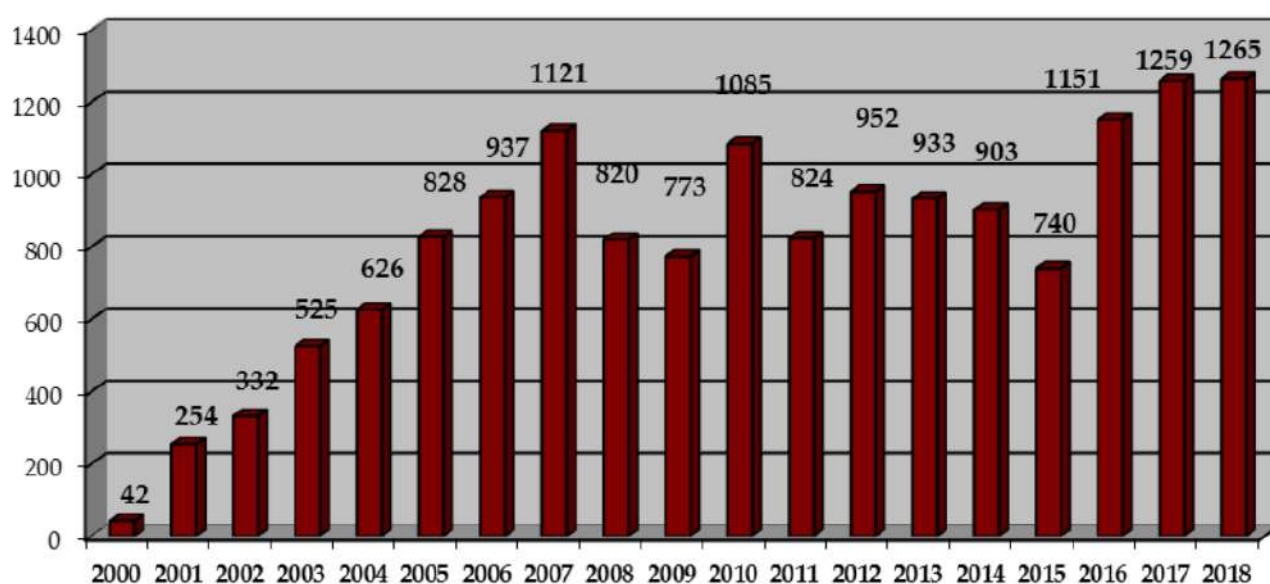
На нашу думку, головною причиною є низький рівень життя та доходів громадян, що штовхає людей шукати роботу за кордоном, при цьому вони ризикують потрапити до рук шахраїв та стати частиною работоргівлі. Боротьба з цією проблемою ускладнюється тим, що вона має транснаціональний характер.

Кримінальна відповідальність за торгівлю людьми в українському законодавстві була введена ще у 1998 р. у Кримінальному кодексі УРСР (ст. 124-1 «Торгівля людьми») [3]. Також у 2010 р. було ратифіковано Конвенцію Ради

Європи про заходи щодо протидії торгівлі людьми, у вересні 2011 р. було прийнято Закон України «Про протидію торгівлі людьми» [5], який також є важливою частиною протидії злочинності у цій сфері і який наблизив законодавство України до міжнародних стандартів, у ньому зазначені положення, які стосуються допомоги і захисту потерпілих від торгівлі людьми.

На арені торгівлі людьми Україна виступає одночасно і як країна призначення, і як країна походження «товару», і як країна транзиту [6]. Українці стають жертвами торгівлі людьми в різних країнах світу: Росії, Польщі, Туреччині, Іспанії, Чехії, Ізраїлі, Італії, Об'єднаних Арабських Еміратах тощо. Згідно зі статистикою Міжнародної організації з міграції станом на 31 грудня 2018 р. [7]:

Кількість виявлених постраждалих осіб (2000 – грудень 2018рр.):

Окрім законодавчого врегулювання, важливим є також співпраця державних установ з громадськими організаціями, зокрема, впровадження ефективного механізму взаємодії у сфері протидії торгівлі людьми, за такими напрямками, як: організація інформаційно-роз'яснювальної роботи серед населення, спрямованої на запобігання потраплянню в ситуації, пов'язані з торгівлею людьми; підвищення професійного рівня спеціалістів, які надають допомогу особам, які постраждали від торгівлі людьми, здійснюють їх реабілітацію та соціальну реінтеграцію; проведення постійного моніторингу ефективності заходів, спрямованих на протидію торгівлі людьми; підвищення якості надання послуг особам, що постраждали від торгівлі людьми, зокрема, шляхом впровадження стандартів надання соціальних послуг таким особам [8].

Метою торгівлі людьми може бути трудова та сексуальна експлуатація, залучення в боргову кабалу, примусова праця або примусове надання послуг, усиновлення з метою наживи вилучення органів, жебракування, рабство,

проведення дослідів над людиною без її згоди, використання у збройних конфліктах, втягнення у злочинну діяльність тощо [6].

Щоб запобігти поширенню торгівлі людьми – недостатньо лише законодавчого закріплення боротьби з цією проблемою, необхідно щоб активно діяли правоохоронні органи, велась боротьба з корупцією у цій сфері, була налагоджена співпраця між міжнародними організаціями, діяльність яких пов'язана з торгівлею людьми. На додаток заважають й інші проблеми: не всі справи доводять до суду, санкціями передбачено невеликий строк покарання за даний злочин, багато шахраїв у сфері шлюбних та туристичних послуг, працевлаштуванні українських громадян за кордоном, низький рівень поінформованості громадян в цьому напрямку.

Таким чином, ця проблема залишається актуальною. Для її вирішення необхідно посилити санкції у національному законодавстві в сфері протидії торгівлі людьми, стимулювати боротьбу правоохоронних органів, подолати корупцію в цій сфері та, звісно, покращити економічний та соціальний рівень життя населення, подолати безробіття, щоб в українців не було спокуси їхати за кордон, де вони можуть стати жертвами цього злочину. Збільшити фінансування державної програми з протидії торгівлі людьми. А також активно приймати участь у діяльності міжнародних організацій, пов'язаних з протидією торгівлі людьми, та сприяти розкриттю транснаціональних злочинів, пов'язаних із торгівлею людьми. Особливу увагу слід приділити захисту дітей та неповнолітніх від потрапляння до рук злочинців, а також контролювати роботу підприємницьких структур, які займаються посередницькою діяльністю з працевлаштування за кордоном українських громадян.

Список використаних джерел:

1. Бандурка О. М. Стандарти надання послуг особам, які постраждали від торгівлі людьми: соціально-правовий аналіз / О. М. Бандурка, К. Б. Левченко // Європейські перспективи. – 2013. – № 10. – С. 5-13.
2. Підгородинський В. М. Еволюція нормативного регулювання торгівлі людьми в історії людства / В. М. Підгородинський // Актуальні проблеми держави і права. – 2009. – Вип. 47. – С. 173-181.
3. Кримінальний кодекс України // Затверджений Законом від 28.12.60 (2000-05) ВВР,1961, № 2, ст. 14. 173 [Електронний ресурс]. – Режим доступу – <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2001-05> (дата звернення: 20.02.2020)
5. Закон України «Про протидію торгівлі людьми» // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2012, № 19-20, ст. 173 [Електронний ресурс]. – Режим доступу – <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3739-17> (дата звернення: 20.02.2020)
6. Катеринчук К. Протидія торгівлі людьми: кримінально-правовий аспект [Електронний ресурс] / К. Катеринчук, Ю. Демченко // Економіко-правова парадигма розвитку сучасного суспільства. – 2017. – Режим доступу:

<https://studlib.org.ua/index.php/eprs/article/view/122/0> (дата звернення: 20.02.2020)

7. Торгівля людьми в Україні. Статистичні дані на 2018 рік [Електронний ресурс] // Міжнародна організація з міграції. – 2018. – Режим доступу: <http://stoptrafficking.org/sites/default/files/mom/IOM%20VoT%20Statistics%20UKDecember2018%20-%20ofin.pdf> (дата звернення: 20.02.2020)

8. Острогляд О. В. Нормативно-правова основа протидії торгівлі людьми [Електронний ресурс] / О. В. Острогляд // Науково-інформаційний вісник. – 2016. – Режим доступу: <https://visnyk.iful.edu.ua/wp-content/uploads/2017/05/33.pdf> (дата звернення: 20.02.2020)

Кравецька Ірина,

коледж ім. С. Граната

Науковий керівник: *к.е.н., доц. Борович О.В.*

ФІНАНСОВИЙ МЕХАНІЗМ РЕАЛІЗАЦІЇ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ НАСЕЛЕННЯ

Конституційний принцип поваги людської гідності безпосередньо пов'язаний з соціальною функцією держави. Реалізація соціальної політики базується на задоволенні матеріальних, культурних і духовних потреб, формуванні всебічно й гармонійно розвинених членів суспільства будь-якої держави. Стратегічною метою соціальної політики держави є забезпечення стабільної життєдіяльності суспільства, належного рівня добробуту людей. Моделі соціальної політики для різних країн відрізняються ступенем втручання держави в соціально-економічну сферу суспільства та ступенем соціальної захищеності громадян, забезпеченості свободи соціального вибору в різних

джерелами фінансування діючої системи соціального захисту населення України є кошти Державного бюджету, місцевих бюджетів, соціальні фонди та витрати, які фінансуються з інших джерел. Складовою системи соціального захисту є державне соціальне забезпечення. Соціальне забезпечення виконує функцію нагромадження та розподілу коштів соціального захисту, які призначені на соціальні допомоги, виплати по соціальному страхуванню.

На побутовому рівні соціальний захист для українців зводять до грошових і натуральних допомог. Водночас, соціальне забезпечення включає пенсії та допомоги - у зв'язку із тимчасовою непрацездатністю, вагітністю і пологами, при народженні дитини, по догляду за хворою дитиною, на поховання, а також надання допомоги у натуральному вигляді - у формі обслуговування інвалідів, людей похилого віку в будинках-інтернатах та вдома. Рівень державного соціального забезпечення вразливим категоріям населення становить не нижче встановленого законом прожиткового мінімуму.

**Студентські наукові дискусії поза форматом:
архітектура, економіка, право**

Матеріали VII Всеукраїнської науково-практичної конференції, 10 квітня 2020 р.

Відповідно до ст. 6 Закону України «Про державні соціальні стандарти та державні соціальні гарантії» прожитковий мінімум є базовим державним соціальним стандартом [2]. На основі якого визначаються розміри основних соціальних гарантій (мінімальні розміри заробітної плати та пенсії за віком, інших видів соціальних виплат і допомоги), а також стандарти у сферах доходів населення, житлово-комунального, побутового, соціально-культурного обслуговування, охорони здоров'я та освіти.

Слід зазначити, що денний прожитковий мінімум українця складається із 277 гр. хліба двох видів, 379 гр. молочних продуктів, трошки більше як пів-яйця, 261 гр. картоплі, 7 гр. рису і 140 гр. м'ясних виробів (у кращому випадку), а також 13,6 гр. вершкового масла, 77 гр. капусти, 5гр. сала та 36 гр. риби тощо (всього 45 найменувань) [1].

Проаналізовано деякі соціальні показники, які характеризують соціальні стандарти в Україні (табл. 1).

Таблиця 1

Динаміка основних соціальних стандартів у 2017-2019 рр.

Основні соціальні стандарти	На 01 січня			Відхилення 2019 р. до:, %	
	2017 р.	2018 р.	2019 р.	2017 р.	2018 р.
Прожитковий мінімум, грн.:					
- загальний	1544	1700	1853	120,0	109,0
- діти віком до 6 років	1355	1492	1626	120,0	109,0
- діти віком від 6 до 18 років	1689	1860	2027	120,0	109,0
- працездатне населення	1600	1762	1921	120,0	109,0
- особи, які втратили працездатність	1247	1373	1497	120,0	109,0
Мінімальна заробітна плата, грн.	3200	3723	4173	130,4	112,1
Мінімальна пенсія за віком, грн.	1247	1452	1497	120,0	103,1
Мінімальна допомога по безробіттю, грн.	1160	1440	1630	140,5	113,2
Державна соц. допомога особам з інвалідністю, грн.	1247	1452	1497	120,0	103,1

Як видно із даних таблиці 1, значення основних соціальних стандартів та гарантій в Україні, зокрема прожиткового мінімуму, є невисоким.

**Студентські наукові дискусії поза форматом:
архітектура, економіка, право**

Матеріали VII Всеукраїнської науково-практичної конференції, 10 квітня 2020 р.

Останніми роками основні показники, що характеризують стан соціального захисту населення зросли. Зокрема, у 2019р. в порівнянні із 2018 р. прожитковий мінімум зріс на 9 %, мінімальна заробітна плата – на 12,1%, мінімальна пенсія за віком та державна соціальна допомога особам з інвалідністю – 3,1 % відповідно.

Прожитковий мінімум є основою для визначення розміру допомоги малозабезпеченим сім'ям. Закону України «Про Державний бюджет на 2019 рік» встановлює наступний рівень забезпечення прожиткового мінімуму (гарантований мінімум) для призначення допомоги відповідно до Закону України «Про державну соціальну допомогу малозабезпеченим сім'ям» та визначається у відсотковому співвідношенні до прожиткового мінімуму для основних соціальних і демографічних груп населення: для працездатних осіб – 21 %, для дітей – 85 %, для осіб, які втратили працездатність, та інвалідів – 100 % відповідного прожиткового мінімуму [3].

Відповідно до Закону України «Про державну соціальну допомогу малозабезпеченим сім'ям» [3] для кожної дитини (крім дитини-інваліда), яка входить до складу малозабезпеченої сім'ї, рівень забезпечення прожиткового мінімуму збільшується на 10%, а для кожної дитини-інваліда, яка входить до складу малозабезпеченої сім'ї, для кожної дитини, яка утримується матір'ю (батьком, усиновителем), що не перебуває у шлюбі, і запис про батька (матір) цієї дитини у Книзі реєстрації народжень провадиться у встановленому порядку за вказівкою матері (батька), для кожної дитини, в якій один або обоє батьків є інвалідами I або II групи, - на 20%. У таблиці 2 наведено розміри такої допомоги у 2019 році.

Наприклад, родина складається з двох працездатних батьків, дитини 15 років і бабусі-пенсіонерки. Отже, рівень забезпечення прожиткового мінімуму для вказаної родини з 01 січня по 30 червня 2019 р. складає 4199,07 грн. ((2 x 403,41 грн.) + (1722,95 грн. + 1722,95 грн. x 10%) + 1497,0 грн.).

Таблиця 2

Забезпечення прожиткового мінімуму для призначення допомоги малозабезпеченим сім'ям у 2019 році

Показники	3 січня	3 липня	3 грудня
Для працездатних осіб	403,41	421,47	441,42
Для осіб, які втратили працездатність, та осіб з інвалідністю	1 497,00	1 564,00	1 638,00
Для дітей віком :			
- до 6 років	1 382,10	1 444,15	1 512,15
- від 6 до 18 років	1 722,95	1 800,30	1 885,30
- від 18 до 23 років (за умови навчання)	1 632,85	1 705,95	1 786,70
Доплата на дітей:			
- віком від 0 до 13 років	250		
- віком від 13 до 18 років	500		

**Студентські наукові дискусії поза форматом:
архітектура, економіка, право**

Матеріали VII Всеукраїнської науково-практичної конференції, 10 квітня 2020 р.

Департаментом соціальної політики виконкому Івано-Франківської міської ради постійно здійснюються заходи фінансування програм соціального захисту для мешканців м. Івано-Франківська, які потребують допомоги і соціальної підтримки з боку держави. У таблиці з наведено суми держаної допомоги сім'ям у 2018 та 2019 роках.

Таблиця 3

Державна допомога сім'ям з дітьми м. Івано-Франківська

Показники	Станом на 01 липня		Відхилення
	2018 р	2019 р	
Державна допомога сім'ям з дітьми:			
- кількість, тис. осіб	57,4	51,0	-6,4
- сума, млн.грн	515,9	466,4	-49,5
Державна допомога малозабезпеченим сім'ям:			
- кількість, тис. осіб	26,5	22,9	-3,6
- сума, млн.грн	485,8	472,2	-13,6
Державна допомога дітям з інвалідністю			
- кількість, тис. осіб	29,1	17,8	-4,1
- сума, млн.грн	228,7	211,0	-17,7

Із даних таблиці видно, що станом на 01.07.2019 року допомогу одержувало 51,0 тис. осіб, що на 6,4 тис. осіб менше, ніж станом на 01.07.2018 року. На виплату державної допомоги профінансовано 466,4 млн. грн., що на 49,5 млн. грн. або 9,6 % менше, у порівнянні з I півріччям 2018 року.

Із зазначеного робимо висновок, що нажалі сьогодні соціальні стандарти не забезпечують отримання мінімально необхідного для малозабезпечених осіб обсягу споживання товарів, соціальних, освітніх, культурних послуг, достатніх для відтворення його робочої сили.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Борович О.В. Прожитковий мінімум як основа реалізації конституційної гарантії громадян. *Науково-інформаційний вісник Івано-Франківського університету права імені Короля Данила Галицького. Івано-Франківськ: Редакційно-видавничий відділ Івано-Франківського університету права імені Короля Данила Галицького, 2015. Вип. 12. С. 180-189.*

2. Про державні соціальні стандарти та державні соціальні гарантії: Закон України від 05.10.2000 № 2017-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2017-14>.

3. Про державну соціальну допомогу малозабезпеченим сім'ям: Закон України від 01.06.2000 № 1768-III. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1768-14>.

4. Про прожитковий мінімум: Закон України від 15.07.1999 р. № 966-XIV. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/966-14>.

Краснов С.О.,

Таврійський національний університет

імені В. І. Вернадського

Науковий керівник: Бусол О.Ю.

м. Київ

АКТУАЛЬНІСТЬ ПСИХОФІЗІОЛОГІЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ З ЗАСТОСУВАННЯМ ПОЛІГРАФА В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ УКРАЇНИ

Протягом останніх років частота використання результатів психофізіологічних досліджень з застосуванням поліграфа на різних стадіях кримінального процесу в Україні суттєво зросла. Виходячи з цього можна стверджувати, що актуальність даної теми в сучасних умовах є більш ніж значною.

Водночас, застосування поліграфа в кримінальному процесі не є достатньо законодавчо врегульованим. Так, Закон «Про оперативно-розшукову діяльність» від 18.02.1992 р. № 2135-XII в статті 8 закріплює право органів, що здійснюють ОРД, опитувати осіб за їх згодою (п. 1 ч. 1 ст. 8) [1]. А саме, мається на увазі, що під час проведення досудового розслідування працівниками оперативних підрозділів може бути проведено опитування із застосуванням технічних засобів. В даному контексті поліграф трактується саме як такий технічний засіб.

Реалізація даного положення забезпечується затвердженою в 2015 році інструкцією Міністерства юстиції. Так, 27.07.2015 р. Міністерство видало наказ № 1350/5 «Про внесення змін в наказ Міністерства юстиції України від 8.10.1998 року № 53/5» [2], яким були внесені відповідні зміни в частину науково-методичних рекомендацій з питань підготовки та призначення судових експертиз і експертних досліджень. Цим наказом Мінюст доповнив Розділ VI «Психологічна експертиза» новим п. 6.8 наступного змісту: «З метою отримання орієнтуючої інформації можуть проводитися опитування із застосуванням спеціального технічного засобу – комп'ютерного поліграфа».

Проходження психофізіологічного дослідження із застосуванням поліграфа потребує надання особою письмової згоди, якою часто нехтує орган досудового слідства, чим очевидно порушує конституційні права опитуваної особи, а саме ст. 28 Конституції України, другий абзац якої зазначає, що жодна

людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим досліддам [3]. В значній кількості випадків особа, яку опитують із застосуванням поліграфа, не знає і не повідомляється про необхідність надання письмової згоди на проведення такого дослідження. Відповідно і самі результати такого дослідження, отримані без згоди опитуваної особи, жодним чином не можуть бути використані органами досудового розслідування.

В умовах такої обмеженої нормативної бази очевидно, що використання результатів психофізіологічного дослідження із застосуванням поліграфа в кримінальному провадженні є сумнівним з точки зору забезпечення дотримання прав людини.

Не дивлячись на те, що актуальність використання поліграфа щоденно зростає, законодавча база все ж є недосконалою. Тому, з метою забезпечення дотримання прав людини під час проведення психофізіологічного дослідження із застосуванням поліграфа з метою застосування його результатів в кримінальному провадженні необхідно вдосконалити законодавчу базу.

Використана література:

1. Закон України «Про оперативно-розшукову діяльність» Редакція від 28.11.2019 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2135-12>
2. Наказ «Про внесення змін до наказу Міністерства юстиції України від 08 жовтня 1998 року № 53/5» Від 27.07.2015 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0915-15>
3. Конституція України Тлумачення від 02.12.2019 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>

Краснова О.К.,
Таврійський національний університет
імені В. І. Вернадського
Науковий керівник: Бусол О.Ю.
м. Київ

ПІДСТАВИ ЗАТРИМАННЯ В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ УКРАЇНИ

Розглядаючи підстави затримання в кримінальному процесі України, необхідно дати визначення самому поняттю підстави. Академічний тлумачний словник української мови дає наступне визначення: підстава – те головне, на чому базується, ґрунтується що-небудь [1].

Аналіз чинного українського кримінального процесуального кодексу дозволяє виокремити наступні підстави затримання особи:

**Студентські наукові дискусії поза форматом:
архітектура, економіка, право**

Матеріали VII Всеукраїнської науково-практичної конференції, 10 квітня 2020 р.

- підстави передбачені ст. 187–191 КПК:
- ухвала слідчого судді, суду про дозвіл на затримання з метою приводу
- підстави передбачені ст. 207 КПК:
- вчинення або замах на вчинення кримінального правопорушення;
- безпосереднє вчинення кримінального правопорушення чи безперервне переслідування особи, яка підозрюється у його вчиненні.
- підстави передбачені ст. 208 КПК:
- якщо цю особу застали під час вчинення злочину або замаху на його вчинення;
- якщо безпосередньо після вчинення злочину очевидець, в тому числі потерпілий, або сукупність очевидних ознак на тілі, одязі чи місці події вказують на те, що саме ця особа щойно вчинила злочин;
- якщо є обґрунтовані підстави вважати, що можлива втеча з метою ухилення від кримінальної відповідальності особи, підозрюваної у вчиненні тяжкого або особливо тяжкого корупційного злочину, віднесеного законом до підслідності Національного антикорупційного бюро України.

підстави передбачені ст. 582 КПК:

-Затримання на території України особи, яка розшукується іноземною державою у зв'язку із вчиненням кримінального правопорушення, здійснюється уповноваженою службовою особою [2].

Окремо варто виділити таку підставу, як безпосереднє вчинення кримінального правопорушення. Вичерпно пояснює зміст цього поняття Ю. О. Татаров, так, з аналізу ст.208 КПК випливає, що поняття «безпосередньо після вчинення кримінального правопорушення» як підстава для затримання хоча законодавчо не врегульоване, проте об'єктивно передбачає невеликий проміжок часу, який минув після скоєного злочину. Звісно, поява у КПК такої норми не мала на меті встановлення будь-яких обмежень у часі уповноваженій на затримання особі, оскільки кожна подія злочину та кожний випадок є різними та унікальними за обставинами. Однак, у будь-якому випадку мова йде лише про кілька годин після вчинення кримінального правопорушення, а не про місяці та роки. Водночас, застосування поняття «щойно вчинила злочин» має місце тоді, коли часова й просторова ознаки перебування особи щодо події та місця вчинення кримінального правопорушення дають підстави запідозрити її в цьому, а тим більше якщо затримання проводиться потерпілим чи очевидцем події.

Вимога щодо «безпосередності» у світовій практиці затримань не нова. Її можна тлумачити за аналогією з правилом «присутності» (in the presence requirement) в американській моделі затримання без дозволу суду.

Так, відповідно до сталої судової практики США вважається, що підставою затримання без дозволу суду є випадки, коли кримінальне правопорушення вчинене у присутності особи, яка проводить затримання. При цьому Верховний суд федерального округу Мінесота (Minnesota v. Dickerson

(91–2019), 508 U.S. 366, 1993) роз'яснив: вимога про те, що злочин має бути скоєно в присутності особи (правило «присутності»), яка здійснює арешт, сконструйована ліберально: достатньо, щоб про злочин громадянину стало відомо через його сенсорне сприйняття.

Однак Верховний суд Айови (*Rife v. D.T. Corner, Inc.*, 641 n.W.2d 761, Iowa 2002) наголосив, що таке тлумачення є надто ліберальним. Адже в такому випадку особа матиме право затримувати будь-кого, якщо вона зі слів третьої особи зробить висновок про факт скоєння злочину. Тому ВС Айови категорично вказав, що особа, котра проводить затримання без дозволу суду, повинна особисто спостерігати за поведінкою затримуваного, яка свідчить про те, що ця особа скоює злочин [3].

Підводячи висновок, щодо підстав затримання можна погодитися з О. В. Шульгою, який зазначає, що дослідження підстав затримання засвідчує специфічність цього заходу забезпечення кримінального провадження і неможливість його віднесення ні до запобіжних заходів, ні до слідчих (розшукових) дій. У результаті аналізу норм чинного КПК України можна виділити два типи ситуацій одержання фактичних підстав затримання та відповідно дві процедури затримання:

- 1) затримання особи в результаті безпосереднього виявлення кримінального правопорушення (ч. 2 ст. 207, п. 1, 2 ч. 1 ст. 208 КПК України);
- 2) затримання особи в результаті аналізу зібраних матеріалів (ч. 2, 3 ст. 187–191, п. 3 ч. 1, ч. 2 ст. 208 КПК України) [4].

Список використаних джерел

1. Академічний тлумачний словник української мови [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://sum.in.ua/s/pidstava>
2. Кримінальний процесуальний кодекс України редакція від 13.02.2020 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>
3. Татаров О.Ю. Кайданки на камеру: тенденція до проведення затримань без ухвали слідчого судді становить загрозу правам особи / О.Ю. Татаров // Закон і бізнес. – 2016. – № 18 (1264). – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zib.com.ua/ua/print/123397-tendenciya_do_provedennya_zatriman_bez_uhvali_slidchogo_sudd.html.
4. Шульга О.В. Затримання уповноваженою службовою особою у кримінальному провадженні [Електронний ресурс] / О.В. Шульга // Дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук.-2016. – Режим доступу: http://elar.naiu.kiev.ua/bitstream/123456789/1429/1/shulga_diser.pdf

Кулик К.І., Овчаренко А.В.,
Київський національний
торговельно-економічний університет
Науковий керівник: Шведова Г.Л.
к.ю.н., доц.кафедри загальноправових дисциплін
м.Київ

ДО ПИТАННЯ ПРО КРИМІНАЛЬНУ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА НЕЗАКОННЕ ПРОВЕДЕННЯ АБОРТІВ

Згідно зі ст.3 Конституції України людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Також Конституція зазначає, що кожна людина має невід'ємне право на життя (ст.27) [1]. Однак, на нашу думку, завжди актуальним є питання щодо проведення абортів, тобто переривання вагітності, іншими словами – позбавлення права на життя зачатого плоду.

Отже, однією з проблем цього питання є визначення часу, коли саме починається те саме «право на життя», що є невід'ємним. Від відповіді на це запитання залежить , чи законодавство держави забороняє аборт, чи надає можливість вирішити жінці самостійно питання свого материнства.

На практиці проблема визначення моменту виникнення права на життя виникає в контексті права на аборт, яке піддається сумніву в багатьох країнах. Судова практика з цих питань є неоднозначною, а суди підходять до вирішення цього питання обережно [2, с.19].

Всі держави щодо допустимості абортів можна розділити на чотири групи:

1) повна заборона. У цій групі держав аборт розглядається як злочин проти внутрішньоутробного життя і прирівнюється до вбивства. Аборти в них повністю заборонені, як правило, крім випадків порятунку життя жінки, в Афганістані, Анголі, Бангладеші, Венесуелі, Гватемалі, Гондурасі, Єгипті, Індонезії, Іраку, Малі, Непалі, Нікарагуа, ОАЕ, Омані, Парагваї, Папуа-Новій Гвінеї, Сальвадорі, Сирії, Чилі, на Філіппінах;

2) аборт за медичними показаннями і в інших виняткових випадках. В Алжирі, Аргентині, Болівії, Бразилії, Гані, Ізраїлі, Кенії, Коста-Ріці, Марокко, Мексиці, Нігерії, Пакистані, Перу, Польщі, Уругваї дозволені аборти лише за загрози життю і здоров'ю жінки, тобто тільки за медичними показаннями;

3) аборт з медичних та соціально-економічних показань. В Англії, Індії, Ісландії, Люксембургу, Фінляндії, Японії, а також в Україні аборти дозволені тільки за медичними та соціально-економічними показниками, а також у випадках згвалтування;

4) "за бажанням" на ранніх стадіях вагітності дозволені на території СНД і Балтії, у колишніх югославських республіках, Австралії, Австрії, Албанії, Бельгії,

Болгарії, Угорщини, В'єтнамі, Німеччини, Греції, Данії, Італії, Камбоджі, Канаді, КНР тощо [3].

Щодо України, то ст. 134 Кримінального Кодексу України передбачає кримінальну відповідальність за незаконне проведення абортів [4]. Під незаконним проведенням абортів законодавець розуміє проведення абортів особою, яка не має спеціальної медичної освіти.

Звідси випливає, що проведення абортів - це протиправне штучне переривання вагітності за наявності згоди жінки (її законного представника) на проведення операції. Способи штучного переривання вагітності можуть бути різними і на кваліфікацію за ст. 134 не впливають.

З об'єктивної сторони незаконне проведення абортів здатне набувати наступних форм:

1) проведення абортів особою, яка не має спеціальної медичної освіти (ч. 1 ст. 134);

2) незаконне проведення абортів, якщо воно спричинило: а) тривалий розлад здоров'я; б) безплідність; в) смерть потерпілої (ч. 3 ст. 134). У цьому разі між діянням і вказаними наслідками має бути причинний зв'язок.

Для встановлення факту передчасного переривання вагітності призначається судово-медична експертиза, яка повинна відповісти на питання, був аборт мимовільним або викликаним штучно, проведеним самою жінкою або сторонньою особою, скільки часу минуло з моменту його проведення, яким способом був проведений аборт тощо.

Наявність згоди вагітної жінки або її законного представника на проведення абортів, як ознака складу злочину, безпосередньо впливає із визначення поняття абортів, що міститься в ст. 50 Основ законодавства України про охорону здоров'я [6].

У контексті розмежування складів злочинів, передбачених ч. 1 (ч. 3) ст. 134 і ст. 121, значення має згода саме вагітної жінки (її законного представника), а не, наприклад, чоловіка вагітної.

Проведення абортів особою, яка не має спеціальної медичної освіти, у будь-якому разі визнається незаконним. Аборт, вчинений особою зі спеціальною медичною освітою, тягне відповідальність за ч. 3 ст. 134 за наявності двох умов: 1) його незаконності; 2) спричинення тривалого розладу здоров'я, безплідності або смерті потерпілої. Вказані суспільно небезпечні наслідки щодо проведення абортів особою, яка не має спеціальної медичної освіти, відіграють роль кваліфікуючих ознак.

Злочин, передбачений ч. 1 ст. 134, слід визнавати закінченим з моменту фактичного (вдалого) переривання вагітності. При цьому факт вилучення плоду, який не здатен більше розвиватись, з організму матері значення не має. Відповідно, якщо особа лише розпочала здійснювати операцію зі штучного переривання вагітності, то така поведінка за її спрямованістю має розглядатись як замах. Зокрема, якщо особа вчинила всі дії, які, на її думку, були

необхідними для переривання вагітності (зробила ін'єкцію, здійснила хірургічне втручання тощо), однак вагітність перервати не вдалося, то вчинене слід кваліфікувати за ч. 2 ст. 15, ч. 1 ст. 134 як закінчений замах на незаконне проведення абортів [5].

Злочин, передбачений ч. 3 ст. 134, вважається закінченим з моменту не фактичного переривання вагітності, а настання певних суспільно небезпечних наслідків – тривалого розладу здоров'я, безплідності або смерті потерпілої.

Підсумовуючи вищезазначене, можна дійти висновку, що право людини на припинення життя власної дитини не може викликати однозначного ставлення. Згідно з Декларацією стосовно медичного абортів, прийнятою 24-ю Всесвітньою медичною асамблеєю у серпні 1970р., перший етичний принцип, якого повинні дотримуватися всі лікарі, вимагає поважати людське життя від самого його початку. Виходячи з цього, не потрібно категорично забороняти проведення штучного переривання вагітності, тому що: 1) така заборона не зменшить їх кількості, а тільки призведе до проведення незаконних операцій, які тягнуть за собою кримінальну відповідальність; 2) збільшиться ризик смертності жінок та їх безпліддя; 3) збільшиться кількість дітей-сиріт. Тому, треба проводити більше заходів щодо підвищення обізнаності та освіченості громадян нашої держави задля застереження виникнення злочинів, які ми розглянули.

Список використаних джерел:

1. Конституція України 1996 // Юридична енциклопедія : [у 6 т.] / ред. кол. Ю. С. Шемшученко (відп. ред.) [та ін.] — К. : Українська енциклопедія ім. М. П. Бажана, 2001. — Т. 3 : К — М. — 792 с. — ISBN 966-7492-03-6.
2. Бучківська В.Л. Незаконне проведення абортів: кримінально-правова кваліфікація та судова практика / В.Л. Бучківська // Медичне право. — 2014. — №2. — С.18-27.
3. Всеукраїнська конференція "Аборт. Заперечення права на життя" [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://ucu.edu.ua/research/conferences-andseminars/2005/abortionconference-5/>.
4. Кримінальний закон // Юридична енциклопедія : [у 6 т.] / ред. кол. Ю. С. Шемшученко (відп. ред.) [та ін.] — К. : Українська енциклопедія ім. М. П. Бажана, 2001. — Т. 3 : К — М. — 792 с. — ISBN 966-7492-03-6.
5. Дудоров О.О., Хавронюк М.І. Відповідальність за домашнє насильство і насильство за ознакою статі (науково-практичний коментар новел Кримінального кодексу України) / за ред. М. І. Хавронюка. — К.: Ваїте, 2019. — 288 с.
6. Закон України "Основи законодавства України про охорону здоров'я" [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2801-12>

Лепко А. І.,

студентка ПВНЗ Університет Короля Данила

Науковий керівник: Полюк М.І. к.е.н.

м. Івано-Франківськ

«СТИЛЬ КЕРІВНИКА У ГЕНДЕРНОМУ БАЛАНСІ: ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК ТА ЕФЕКТИВНІСТЬ В УПРАВЛІННІ»

В сучасному конкурентному бізнес середовищі керівництво організацією є істотним компонентом ефективності її управління. У процесі розвитку об'єкта і суб'єкта управління розуміння самого поняття "керівництво" суттєво змінюється. Разом з цим, виникає і нова філософія менеджменту, у центрі якої перебуває згода і взаєморозуміння, а не відносини панування і підпорядкування. Згідно даної концепції до основних факторів керівництва сучасною організацією можна зарахувати такі: підтримка підлеглих, спрямована на виховання в них почуття власної гідності; гармонізація ефективних зв'язків між персоналом фірми; акцент на досягненні групової мети, досконалості в роботі; сприяння ефективній роботі колективу за допомогою різноманітних програм, координації та планування; забезпечення необхідними ресурсами. Подібна манера стосунків керівника з підлеглими, ступінь зусиль, які він прикладає, щоб вплинути на них, спонукати їх до досягнення цілей організації, та його ставлення до виконання завдань і людських стосунків у колективі – це не що інше, як виражений стиль управління [5].

Виходячи з цього, стиль керівництва - це явище суто індивідуальне, тому що він визначається специфічними характеристиками конкретної особистості, відображає особливості роботи не тільки з людьми, а й з технологією прийняття рішень, також регламентується особистими рисами менеджера-керівника. Однак особа може вплинути лише на характер роботи, яку виконує, а не на її зміст. А тому у процесі трудової діяльності формується індивідуальний тип керівника, дії якого повторити в деталях практично неможливо.

Мета даного дослідження полягає в обґрунтуванні впливу стилю керівництва на ефективність управління та взаємозв'язок з гендерним балансом частки керівників за статтю .

Існує ряд науковців, праці яких побудовані на дослідженні даної проблеми, котру взято нами для вивчення. Серед вчених, хто займався аналізом даної галузі в минулому і сьогодні є: К. Левіном Ш. Берн, Н. Власенко, Л. Виноградова та інші.

Вперше стилі керівництва були визначені К. Левіном як авторитарний, демократичний і ліберальний. Пізніше деякі автори внесли зміни в їх назву і тепер ці ж стилі називають директивний, колегіальний і пасивний, що за характерним своїм змістом відображають наступну сутність, а саме:

Студентські наукові дискусії поза форматом: архітектура, економіка, право

Матеріали VII Всеукраїнської науково-практичної конференції, 10 квітня 2020 р.

- авторитарний (директивний, диктаторський) стиль управління, для якого характерне тверде одноосібне прийняття керівником всіх рішень, жорсткий тотальний контроль за виконанням рішень із погрозою покарання, відсутність інтересу до працівника як до особистості;

- демократичний (колективний) стиль управління: управлінські рішення приймаються на основі обговорення проблеми, врахування думок і ініціатив співробітників, виконання ухваленого рішення контролюється і керівником, і самими співробітниками, керівник проявляє інтерес і доброзичливу увагу до особистості співробітників, до їхніх інтересів, потреб, особливостей.

- ліберальний (пасивний, нейтральний) стиль управління. характеризується, з одного боку, можливістю кожного висловлювати свої позиції, але реального врахування і узгодження цих позицій не прагнуть досягти, а з іншого боку, навіть ухвалені рішення не виконуються, немає контролю за їхньою реалізацією, все спущено на "самоплив" [1].

Науковість менеджменту полягає не стільки в механізмах реалізації принципів, скільки в розумінні філософії менеджменту. Так до прикладу останню Ф. Тейлор розглядав як повну інтелектуальну революцію учасників виробничого процесу: робітників та управлінського персоналу. Це веде до підвищення продуктивності сил праці працівників, росту заробітної плати, що, у свою чергу, пропорційно збільшує прибуток, одержуваний роботодавцями і керуючими.

Г. Емерсон здобув популярність як експерт, і як консультант із менеджменту, в історію вчень менеджменту ввійшов як піонер поширення знань про ефективність. У центрі його уваги — питання підвищення продуктивності праці й улагодження соціальних відносин на підприємстві. Концепція "за наукове керівництво" розроблена в доробку "Дванадцять принципів продуктивності".

Головний внесок А. Файоля полягає в тому, що організацію він розглядав як процес, що складається з декількох функцій (планування, організація, мотивація, контроль, координація), об'єднаних єднальними процесами — комунікацією (спілкуванням, обміном інформацією) і прийняттям рішень.

Е. Мейо зробив висновок, що головною причиною підвищення продуктивності праці стала незапланована і неконтрольована керівництвом перебудова соціальних відносин. Важливою причиною підвищення продуктивності праці послужила зміна форми контролю; організацію почали розглядати як щось більше, ніж логічно упорядковану сукупність працівників, що виконують взаємозалежні завдання [6].

В останні роки менеджмент у бізнес середовищі набуває інноваційного характеру де кількість жінок - керівників неухильно зростає, та призводить до гендерного балансу. Так наприклад, на сьогоднішній день, серед юридичних осіб найбільшою галуззю зі збалансованими частками керівників жінок і

чоловіків є державне управління. До гендерного балансу наближені наступні галузі: мистецтво, спорт, розваги та відпочинок, готелі та ресторани [4, с. 32 – 34].

Рівень зайнятості серед жінок в Україні зіставний з середнім рівнем за країнами Європи, а розрив у рівні зайнятості між жінками та чоловіками є нижчим, ніж у середньому по ЄС. Готельно – ресторанний сектор – це галузь де жінок-керівників - 52-53%, що показує гендерну збалансованість в управлінні [4, с. 19 – 24]. Також цікавим фактом є і те, що середня тривалість життя у жінок - 76,5 років, а у чоловіків - 66,7 років (за даними Державної служби статистики України [2, с. 222 - 224]).

Виходячи з матеріалу вивчених джерел, робимо висновок про те, що основні відмінності між чоловіками і жінками, які займають керівну посаду, спостерігаються на перших етапах оцінки ними ж своєї ролі в процесі керівництва, що суттєво впливає на ефективність управління [7]. Так як, жінки вважають своїм головним завданням – трансформацію особистих цілей підлеглих у цілі підприємства. У процесі досягнення мети орієнтуються на свою підвищену інтуїцію, здатність легко встановлювати особистісний контакт, а також на витривалість та вміння багато працювати. Жінка, на відміну від чоловіка, змушена доводити своє право на лідерство, що суттєво зміцнює згодом її позицію. Тоді як чоловік сприймає свою діяльність як низку взаємовигідних угод з партнерами (підлеглими). Оплату праці – як винагороду за виконану роботу. Частіше, ніж жінка, чоловік спирається на власний авторитет. В той час, як жінки-керівники охоче діляться власною владою і будь-якою інформацією, вважаючи, що такий підхід неодмінно створить у колективі атмосферу довіри. Жінки, як правило, відмовляються від привілеїв, які дає їм посаду та повноваження. Применшуючи власну значущість. Основним методом управління жінка-керівник вважає моральну підтримку і будь-якого роду заохочення.

Список використаних джерел:

1. Стиль управління: веб-сайт https://pidruchniki.com/18271207/menedzhment/stil_upravlinnya/ (дата звернення: 27.02.2020).
2. Державна служба статистики України /Україна в цифрах 2017 /за ред. І. Є. Вернера. Київ. 2018
3. Юрик Н.Є. Історія менеджменту : Курс лекцій /Тернопіль : ТНТУ імені Івана Пулюя, 2015. 114 с.
4. Швейцарська Конфедерація та програма розвитку ООН в Україні /Жінки та чоловіки на керівних посадах в Україні /статистичний зб. /Андрій Горбаль та ін. /Київ, 2017. 50 с.

**Студентські наукові дискусії поза форматом:
архітектура, економіка, право**

Матеріали VII Всеукраїнської науково-практичної конференції, 10 квітня 2020 р.

5. Керівництво організацією та ефективність управління: веб-сайт https://knowledge.allbest.ru/management/2c0b65625a2bc79b5c53a88421206c37_o.html/ (дата звернення: 02.03.2020).

6. Управління людськими ресурсами: веб-сайт https://pidruchniki.com/19240701/menedzhment/visnovki_naukovi_doslidzhennya_upravlinnya_personalom (дата звернення: 26.02.2020).

7. Особливості чоловічого та жіночого стилю управління: веб-сайт <http://ukr.vipreshebnik.ru/mened/4444-osoblivosti-cholovichogo-ta-zhinochogo-stilyu-upravlinnya.html> (дата звернення: 03.03.2020).

Лесюк С. М.,

*студ. II курсу факультету міжнародної торгівлі та права
Київського національного торговельно-економічного університету*

Науковий керівник: к. ю. н., доц. Г. Л. Шведова.

ОРГАНІЗОВАНА ЗЛОЧИННІСТЬ В УКРАЇНІ ТА ЇЇ ЗАПОБІГАННЯ

Злочинність - це складне соціально-правове явище. Існує безліч його визначень: «злочинність - реальне негативне явище, що виникає в сучасному суспільстві», «злочинність - побічний продукт цивілізації», «злочинність - спосіб досягнення соціальних благ і влади», «злочинність - показник соціальної патології» і т. д. Можна сказати, що при всіх відмінностях подібних дефініцій кожна з них, в тій чи іншій мірі вірна. У цьому полягає багатолічність злочинності, що є відображенням суперечливості суспільних відносин. [1, с. 10]

Якщо відволіктися від частковостей і сконцентрувати увагу на головному, то злочинність можна визначити як історично мінливе соціальне і кримінально-правове явище, що являє собою сукупність злочинів, скоєних у відповідній державі (регіоні) за той чи інший період часу, і що характеризується відповідними кількісними і якісними показниками.

Злочинність - явище соціальне. Це означає, що воно обумовлене не біологічними факторами людини, хоча останні можуть чинити певний криміногенний вплив на деякі форми злочинної поведінки, а природою і змістом суспільних відносин. Соціальна не тільки сама злочинність, але і її коріння, витоки, а також наслідки. Зміни злочинності знаходяться в прямій залежності від стану суспільства і процесів, що в ньому відбуваються. Феномен злочинності - вельми об'єктивний індикатор стану справ в суспільстві та, перш за все, кризових явищ, неблагополуччя, диспропорцій, проблемних і конфліктних ситуацій в самих різних сферах соціального життя. [1, с. 13]

Основний якісний показник злочинності це її структура, яка розкриває внутрішній зміст даного соціального негативного явища, співвідношення

Студентські наукові дискусії поза форматом: архітектура, економіка, право

Матеріали VII Всеукраїнської науково-практичної конференції, 10 квітня 2020 р.

різних форм або окремих видів злочинності в загальній кількості зареєстрованих злочинів. Структурні елементи злочинності, в залежності від цілей аналізу і інших обставин, можуть групуватися за найрізноманітнішими ознаками.

Основними показниками структури злочинності є, наприклад: співвідношення особливо тяжких, тяжких, невеликої тяжкості злочинів, співвідношення видів злочинів по їх класифікації, даної в Особливій частині КК, частини найбільш поширених злочинів, співвідношення видів злочинів за домінуючою мотивацією спрямованості, частка злочинності неповнолітніх, частка групової злочинності, всередині її – організованої, частка рецидиву, «географія» злочинності, тобто розподіл її по регіонах і типах населених пунктів, частка злочинів, пов'язаних з незаконним обігом зброї, частка злочинів, пов'язаних з незаконним обігом наркотиків, вуличні злочини, транснаціональні злочини, частка осіб, звільнених від кримінальної відповідальності, засуджених до позбавлення волі та інших видів покарання.

При оцінці рівня злочинності необхідно враховувати можливі розміри прихованої злочинності, тобто неврахованої, незареєстрованої.

За 9 місяців 2019 року виявлено 261 організовану злочинну групу та злочинну організацію, в тому числі 24 з корумпованими зв'язками. Функціонують Департамент стратегічних розслідувань та його підрозділи в регіональних головних управліннях Національної поліції, а також підрозділи поліції особливого призначення «КОРД».

Позитивним фактором є запровадження в діяльність поліцейських підрозділів методології кримінального аналізу та концепції «Intelligence Led Policing».

У 2019 році знешкоджено 275 організованих груп і злочинних організацій, що на 7 % більше, ніж у 2018 році (258). [2, с. 88]

На 9 % збільшилась кількість виявлених кримінальних правопорушень, учинених членами організованих груп та злочинних організацій (з 2,3 тис. у 2018 році до 2,5 тис. у 2019 році) та на 2 % – кількість осіб, викритих у скоєнні злочинів у складі організованих груп та злочинних організацій (з 1064 осіб у 2018 до 1082 осіб у 2019 році).

У 2019 році проведено 8 спеціальних поліцейських операцій, під умовною назвою «ГРІМ», з яких 2 – звільнення заручників та 6 – затримання озброєних злочинців. Зазначені операції проведено без жертв. [3, с. 76]

Довідково: кількість масових заходів, які відбувалися на території держави у 2019 році, зменшилась на 32 % у порівнянні з 2018 роком (з 87,9 тис. у 2018 році до 59,7 тис. у 2019 році). При цьому на 54 % зменшилась кількість травмованих громадян під час акцій протесту, а також травмованих поліцейських на 56 %. [4]

Головна мета запобігання організованим злочинності в Україні на даний час – обмеження її масштабів. Однак слід зазначити, що до цього часу в нашій

країні ще не створено ефективної системи запобігання організованій злочинності. Щоб змінити ситуацію на краще, потрібні постійні комплексні й радикальні заходи. Система кримінальної юстиції неспроможна власними силами виконати це завдання. Ураховуючи це, головна роль належить загальносоціальному запобіганню організованій злочинності, а саме: зміцненню української держави шляхом гармонізації відносин різних гілок влади через конституційну реформу, проведення комплексних економічних, соціальних реформ з урахуванням останніх політичних змін в країні, що будуть мати наслідком підвищення рівня життя населення.

Система протидії організованій злочинності повинна бути спрямована, насамперед, на усунення можливостей для створення індустрії (промислу) отримання злочинних коштів, їх легалізації та іншого нелегітимного використання. Потрібні реальні реформи, цілеспрямовані заходи, які допоможуть «цивілізувати» розвиток бізнесу, обмежать присутність монополій на ринку, збільшать конкуренцію, сприятимуть залученню іноземних інвестицій, знизять рівень уразливості легальної економіки, щоб перешкодити можливому проникненню в неї організованих злочинних угруповань. [5, с. 393]

Список використаних джерел:

1. Чаплинський Костянтин Олександрович. Тактика розслідування злочинів, вчинених організованими групами та злочинними організаціями: навчальний посібник. – К. 2007. – 223 с.
2. Демидова Л. М. Кримінальна відповідальність за створення злочинної організації: дис. кандидата юрид. наук: 12.00.08 / Демидова Людмила Миколаївна. – Х., 2003. – 163 с.
3. Єфремов С. Криміналізація організованої злочинної діяльності учинному Кримінальному кодексу України / С. Єфремов // Право України. – 2003. – № 7. – 180 с.
4. Кабінет Міністрів України. Програма діяльності [Електронний ресурс] / Кабінет Міністрів України – Режим доступу до ресурсу: <https://program.kmu.gov.ua/meta/ukrainci-zahiseni-vid-organizovanoi-zlocinnosti-ta-masovih-zavorusen>.
5. Голіна В. В. Голіна В.В., Головкін Б.М. Кримінологія: Загальна та Особлива частини / В. В. Голіна, Б. М. Головкін., 2014. – 513 с.
6. І. Борисов, В. І. Тютюгін та ін. ; за ред. В. В. Сташиса, В. Я. Тація. – 4-те вид., переробл. і допов. – Х.: Право, 2010. – 456 с.
7. Групова злочинність // Юридична енциклопедія: [у 6 т.] / ред. кол. Ю. С. Шемшученко – К. :Українська енциклопедія ім. М. П. Бажана, 1998. – Т. 1: А – Г. – 672 с.
8. Організована злочинність // Юридична енциклопедія: [у 6 т.] / ред. кол. Ю. С. Шемшученко (відп. ред.) [та ін.] – К. :Українська енциклопедія ім. М. П. Бажана, 2002. – Т. 4: Н – П. – 720 с.

Марініч Аліна,
студентка групи МЕУс-2015
факультету управління та бізнес-аналітики
Університет Короля Данила,
Науковий керівник: Перцович Т.О.,
м. Івано-Франківськ

АДВОКАТИ БРЕНДУ ЯК ЕФЕКТИВНІ ІНСТРУМЕНТИ МАРКЕТИНГОВОЇ КОМУНІКАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ

Успіх компанії значною мірою залежить від рівня впізнаваності бренду та довіри громадськості до нього. Довіра створюється продуктивною діяльністю як у виробничій сфері, так і у сфері суспільних комунікацій. Мета маркетингової комунікаційної політики компанії полягає в створенні конкурентних переваг, що складаються з виробничих (потенційних) і споживчих (конкурентних) переваг. Політика взаємодії в зовнішньому середовищі впливає на створення довгострокових споживчих відносин компанії з її клієнтами, що призводить до зниження інституційних витрат. Одним із інструментів побудови таких відносин є бренд-амбасадор – найманий фахівець, лідер думки для певної аудиторії, який несе інформацію про бренд в маси і формує його позитивну репутацію. Термін «амбасадор» наприкінці минулого століття перейшов з дипломатичної номенклатури до маркетингу. Тепер так називають представників бренду, які всім своїм життям демонструють його цінності. Амбасадор – дипломат, який представляє країну в іншій державі; представник або промоутер заходів [1].

Поняття «амбасадор бренду» тільки почало свій розвиток, українські компанії їх практично не використовують, однак, західні і європейські компанії такий підхід використовують на повну потужність задіють ці механізми в своїх маркетингових комунікаціях. Амбасадорство, в першу чергу це абсолютно ексклюзивне співробітництво між брендом та його споживачем, де компанія довіряє відповідальну роль єдиного представника, а представник зобов'язує нести в маси тільки бренд цієї компанії, і немає права погоджуватися на аналогічний статус для будь-яких інших брендів (навіть з іншої галузі).

Таким чином, амбасадором бренду можна назвати офіційного представника бренду серед цільової аудиторії в соціальних медіа, місія якого передбачає формування спільних цінностей бренду із його шанувальників, просування філософії кампанії та ненав'язлива реклама продукції (послуг) кампанії безпосередньо на своєму прикладі [2, с. 47-48].

Так, в 2019 році українці отримали звання «бренд-амбасадор» за формування позитивного іміджу країни. Організатором та ініціатором ідеї даного проекту виступив національний проект «Книга рекордів України» на чолі з генеральним директором Ганною Крисюк. Ідеєю створення даного

проекту є подяка надзвичайним людям, які кожного дня роблять вклад у просування позитивного іміджу України у світі та для того, щоб про Україну знали в цілому світі. Номінантів на звання «бренд-амбасадор України» обирали за декількома критеріями, для цього організувалась спеціальна комісія «Книги рекордів України», яка визначила успіхи та вклад номінантів у просування іміджу України [3].

В 2019 році номінантами на звання «бренд-амбасадор України» стали:

1. Іван Князев – неймовірна дитина, що не може всидіти на місці без діла. Футбол, ушу, заняття англійською та акторською майстерністю – і все бездоганно. У грудні 2018 в 6 років, Іван став переможцем Першої Всеукраїнської олімпіади з МА «Діти майбутнього», а в квітні того ж року – чемпіоном світу, обійшовши 7000 учасників в онлайн-чемпіонаті.

2. Олег Іваненко – Багаторазовий рекордсмен України і Книги рекордів Гіннеса, параолімпієць, номінант премії «Дюдина року», депутат Київської обласної ради. Вперше переплив протоку Босфор, завдовжки 30 км, що з'єднує Чорне та Мармурове моря, відокремлюючи азійську частину Туреччини (Анатолію) від її європейської частини – Фракії, а також переплив Ла-Манш, встановивши світовий рекорд. Член Національної паралімпійської збірної України з плавання, чемпіон України, людина, яка встановила світовий рекорд, пропливши 50 метрів стилем батерфляй без єдиного вдиху.

3. Василь Вірастюк – український силач, володар титулів «Найсильніша людина України» (2000, 2001, 2002, 2003, 2005) та «Найсильніша людина світу» (2004). Член збірної України, яка виборола титул «Найсильніша нація світу» у 2003 та 2004 роках. Заслужений майстер спорту України. Нині успішно знімається в рекламних роликах.

4. Майк Кауфман-Портніков – український піаніст, відомий на весь світ Лауреат міжнародних конкурсів піаністів; театральних фестивалів; Клезмерських фестивалів (Львів, Казань). Автор музики фільмів, вистав, мультфільмів. Окремий проект «Silent movie by RoyalMan». У 2017 став «творчим обличчям» бренду Casio, з інструментами якого музикант гастролює. Також він лауреат фестивалю «Крок», премії імені Лесі Українки, режисер і автор першого Українського автентичного мюзиклу для всієї родини, багаторазовий рекордсмен України.

5. Артемій Сурін – відомий український мандрівник, засновник міжнародної спільноти One Life, яка налічує більше 200 000 учасників. Сурін першим з українців здійснив навколосвітню подорож за канонами Британського Королівського географічного товариства, а саме за 280 днів відвідав усі 6 континентів, перетнув усі меридіани та часові пояси Землі, двічі екватор у протилежних напрямках, і жодного разу не скористався авіатранспортом. Сурін подолав понад 100 тисяч кілометрів по землі, річках, морях і океанах в безперервному шляху, не втрачаючи контакту з поверхнею

Землі. Цією навколосвіткою Сурін встановив 4 національних та два світових рекорди.

Підсумовуючи, зазначимо, що сьогодні маркетингові комунікації за допомогою амбасадорів бренду є сучасним трендом, який став можливим завдяки швидкому розвитку соціальних медіа. Сучасний формат комунікацій з метою залучення нової та утримання наявної цільової аудиторії споживачів є найдешевшим та ефективним, тож варто їх використовувати у маркетинговому менеджменті сучасного підприємства.

Список використаних джерел:

1. Амбасадор бренду. МАРКЕТИНГ-БЛОГ веб-сайт. URL: <https://www.buslergroup.com/slovarterminov/ambassadory-brenda.html>
2. Адвокати бренду як ефективний інструмент маркетингових комунікацій в соціальних медіа / Андрій Корчинський *Маркетинг в Україні* 2019. №5 (116). С. 43-51
3. Книга рекордів України обрала п'ятьох бренд-амбасадорів країни. *ГЛАВКОМ* веб-сайт. URL: <https://glavcom.ua/news/kniga-rekordiv-ukrajini-obrala-pyatoh-brend-ambasadoriv-krajini-632554.html>

Мініч І.І.,
Київський національний
торговельно-економічний університет
Науковий керівник: Шведова Г.Л.
м. Київ

**ВСТАНОВЛЕННЯ КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА
ПОРУШЕННЯ НОРМ, ЩО СТОСУЮТЬСЯ СУРОГАТНОГО
МАТЕРИНСТВА**

В умовах зниження чисельності населення України, посилення негативної динаміки його вікової структури і зростання економічного навантаження на працездатне населення найважливішою проблемою демографічної політики й необхідною умовою забезпечення національної безпеки країни є підвищення репродуктивного потенціалу.

Така ж сумна тенденція спостерігається і у більшості розвинених країни світу. Умовно держави можна поділити на три групи стосовно законодавства, яке регулює сурогатне материнство. Перші — це ті, в яких встановлено заборону (Німеччина, Франція). Є країни, де дозволяється сурогатне материнство, але на безоплатній основі, з широкими правами сурогатної матері, де вона може передумати і залишити дитину собі. І третя категорія — це країни, де дозволяється оплатне, комерційне сурогатне материнство. Саме до цієї, третьої категорії, належить Україна [1].

Варто зазначити, що в Україні є визначення поняття «сурогатна матір» в двох нормативно-правових джерелах – Сімейному кодексі та Законі України «Про затвердження Порядку застосування допоміжних репродуктивних технологій в Україні» від 09.09.2013р. Але в жодному з них не визначено безпосередньо поняття сурогатного материнства. Часто поняття сурогатного материнства ототожнюють з сурогатною матір'ю, що є неправильним з точки зору всебічного достатнього розуміння поняття [2;3].

Розглядаючи доктринальні визначення, не можемо не погодитись з Сорокіною Т. В., яка вважає, що під сурогатним материнством слід розуміти процес імплантації, виношування та народження дитини виконавцем (сурогатною матір'ю), яка зачата з використанням генетичного матеріалу замовника (замовників), донора чи самої сурогатної матері, на основі договору сурогатного материнства між сурогатною мамою і можливими батьками на оплатній чи безоплатній основі [4, с.216]

На сьогодні у Верховній Раді України зареєстровано декілька законопроектів, що стосуються сурогатного материнства. Один з них, законопроект № 8629 «Про допоміжні репродуктивні технології», поданий свого часу депутатами Луценко І. С., Геращенко І. В., Іоновою М. М., а також альтернативний до нього проект Закону України "Про допоміжні репродуктивні технології", р. N 8629-1, поданий Купрієм В. М. (протокол N 106 від 23 квітня 2019 року) [5;6].

Незважаючи на те, що вся процедура сурогатного материнства в Україні супроводжується офіційними договорами, зустрічаються форс-мажорні обставини. Трапляються випадки, коли жінки мають на меті лише пройти дороге медичне обстеження – і після цього зникають з поля зору.

Недобросовісні вагітні нишком ведуть неналежний образ життя, інколи навмисно переривають вагітність і навіть продають дітей більш заможним родинам [7].

Тому як бачимо, порушення встановленого законом умов та порядку процедури сурогатного материнства часто становить надзвичайно високу небезпечність, оскільки мова йде про найвищу цінність - життя та здоров'я дітей, їх повноцінний духовний та фізичний розвиток.

Вкрай важливим є встановлення належного покарання за порушення правових норм стосовно сурогатного материнства.

Ми погоджуємось з позицією О.Є Звірко про те, що розумно на сьогодні ввести кримінальну відповідальність за вчинення злочинних діянь в ході сурогатного материнства. Згадані законопроекти не вирішують життєво важливого питання – захисту від злочинних посягань в процесі застосування ДРТ. Тому на часі назріло питання криміналізації діянь, пов'язаних з порушенням встановлених умов та порядку застосування ДРТ [8, с.140].

Як вірно вказує О.Є. Звірко, що відповідні кримінально-правові норми логічно помістити в розділі II Особливої частини КК України «Злочини проти

життя та здоров'я» серед злочинів у медичній сфері, додавши при цьому нову статтю, які безпосередньо стосуються злочинів у сфері ДРТ, зокрема стаття 134-1.

Родовим об'єктом зазначеного злочину виступають відносини з охорони життя та здоров'я батьків та дитини при застосуванні ДРТ, а також відносини у медичній сфері, що забезпечують дотримання встановлених правил (умов та порядку) проведення штучного запліднення, виношування та народження дитини.

Об'єктивна сторона злочину буде полягати в порушенні встановлених нормативними актами правил (умов та порядку) застосування ДРТ. У разі спричинення внаслідок таких порушень смерті новонародженої дитини або матері чи завдання тяжкої шкоди їх здоров'ю повинна наступати відповідальність за особливо кваліфікований склад злочину [8, с. 141].

Суб'єкт злочину – будь – яка фізична осудна особа, яка пов'язана з сурогатним материнством (матір, що виношує дитину, її чоловік, подружжя, яке приймає дитину) , в тому числі медичні працівники клінік незалежно від форми власності та їхнє керівництво.

Суб'єктивна сторона має змішану форму вини – умисел та необережність щодо тяжких наслідків, емоційний стан.

Кваліфікуючими ознаками цього злочину доцільно визнати повторність, сукупність, попередня змова, мету наживи чи продажу новонародженої дитини, застосування обману. Особливо кваліфікуючими ознаками – смерть чи інші тяжкі наслідки та вчинення організованою групою.

Санкції частин пропонованої статті повинні передбачати покарання від штрафу до позбавлення волі, а для медичних працівників додаткове покарання у вигляді заборони займатися лікувальною практикою у сфері застосування ДРТ.

Таким чином, пропонуємо звернути увагу законодавця на недостатню врегульованість питань, що стосуються сурогатного материнства. Перш за все ввести у відповідні нормативні акти ключові поняття, які використовуються при проведенні даної процедури, даючи правове визначення, зокрема в Законі України «Основи законодавства України про охорону здоров'я» . Необхідно криміналізувати деякі протиправні діяння, що пов'язані з використання допоміжних репродуктивних технологій у вигляді доповнення II розділу Кримінального кодексу, адже часто наявні прямі ознаки злочинних діянь і застосування тут лише санкцій Цивільного кодексу є недостатнє для захисту інтересів постраждалих.

Список використаних джерел:

1.Лесовська С.Г. Стан впровадження допоміжних репродуктивних технологій в Україні Журнал/ Актуально, Міждисциплінарні проблеми 09.04.2017 р. Випуск №8 [Ел. ресурс] – Режим доступу:

**Студентські наукові дискусії поза форматом:
архітектура, економіка, право**

Матеріали VII Всеукраїнської науково-практичної конференції, 10 квітня 2020 р.

<https://ozdorovie.com.ua/stan-vprovadzhennya-dopomizhnih-reproduktivnih-tehnologiy-v-ukrayini/?lang=ru#acceptLicense>

2. Сімейний кодекс від 10.01 2002 р. [Ел. ресурс] – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2947-14>

3. Закон України «Про затвердження Порядку застосування допоміжних репродуктивних технологій в Україні від 09.09.2013 № 787. [Ел. ресурс] – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1697-13>

4. Сорокина Т.В. Суррогатное материнство: понятие и критерии его определения / Т.В. Сорокина // Вестник Волгоградского государственного университета. Серия 5: Юриспруденция. - 2010. - Т. 5. - № 2 (13). - С. 216.

5. Проект Закону України № 8629 «Про допоміжні репродуктивні технології» [Ел. ресурс] – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=64477

6. Проект Закону України N 8629- 1 "Про допоміжні репродуктивні технології" від 19.07.2018 р. [Ел. ресурс] – Режим доступу: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/JH6NP1AA.html

7. Сінельнікова Ю. Скільки (і чого) коштує сурогатне материнство в Україні 02.08.2018 [Ел. ресурс] – Режим доступу: <https://times.zt.ua/skilky-i-choho-koshtuye-surohatne-materynstvo-v-ukrayini/>

8. Звірко О.Є. Кримінальна відповідальність за порушення умов та порядку застосування допоміжних репродуктивних технологій (ДРТ)/ О.Є.Звірко// Сучасні науки: теорія і практика: збірник матеріалів V Всеукраїнської науково-практичної заочної конференції (м. Київ, 27-28 червня 2014р.)/ Партнерство «Нова освіта» - Київ: 2014. – с. 139-141

Наконечний О.В.,

*студент факультету архітектури, будівництва та дизайну
ПВНЗ Університету Короля Данила*

Науковий керівник: викладач кафедри будівництва
та цивільної інженерії **Гусар К. Д.**

м. Івано-Франківськ

**АНАЛІЗ СВІТОВОГО ДОСВІДУ ЯК ЕТАП
АРХІТЕКТУРНОГО ПРОЕКТУВАННЯ**

Здавна люди використовували праці своїх пращурів для будівництва свого житла. Весь їхній досвід вони опрацьовували і створювали житло, яке повинно було бути міцним та декоративно-оздобленим.

Щоб досягнути ідеального варіанту проектування потрібно поставити перед собою такі завдання як:

- виявити передумови і фактори, що впливають на формування екологічно збалансованого архітектурного середовища житлових комплексів;

Студентські наукові дискусії поза форматом: архітектура, економіка, право

Матеріали VII Всеукраїнської науково-практичної конференції, 10 квітня 2020 р.

- проаналізувати й узагальнити досвід проектування і будівництва житлових комплексів;
- визначити оптимальну функціональну структуру сучасного житлового комплексу;
- розробити рекомендації та пропозиції щодо біопозитивного об'ємно-планувального рішення житлового комплексу;
- розробити пропозиції щодо вдосконалення архітектурно-художніх рішень житлових комплексів;
- удосконалити існуючий метод архітектурного проектування житлових комплексів, розробити пропозиції з методики архітектурно-екологічного проектування, сформулювати принципи і методи архітектурно-екологічного проектування [1 с.14].

Основою створення комфортного середовища в житлових комплексах є застосування методів архітектурно-екологічного проектування, що базуються на виборі раціональних архітектурних прийомів і рішень, екологічно збалансованих з факторами зовнішнього середовища, при найменшому використанні інженерних пристроїв для споживання енергії від невідновлювальних джерел [4,2].

Дослідження проблеми формування екологічно збалансованого архітектурного середовища в житлових комплексах в залежності від впливу умов навколишнього середовища, проводилися на основі порівняльного аналізу трьох базових інформаційних блоків:

- 1) вивчення й аналіз прогресивного світового досвіду проектування і будівництва, теоретичних розробок в області архітектури житлових комплексів і об'єктів екологічної архітектури;
- 2) виявлення специфічних географічних, кліматичних, культурних, соціально-економічних, технічних регіональних особливостей світу, що складають вплив на формування архітектурного середовища житлових комплексів;
- 3) вивчення й аналіз теоретичних розробок, нормативних документів, рекомендацій і положень суміжних областей знань: кліматології, медицини, санітарної гігієни, психології, культурології, будівельної фізики, тощо [3].

У сучасному проектуванні житлових комплексів доцільно використовувати культурні, будівельно-технічні та національні традиції, що сприяють не тільки створенню своєрідного психологічного середовища, але і вирішенню важливих екологічних і енергоефективних задач: підпорядкування композицій умовам сонячного висвітлення, синтез рослинних і штучних форм, прийоми художньої пропорційності, особливості побудови традиційних композицій, елементи традиційної архітектури (купольні та склепінні форми покриттів, вітровловлюючі пристрої) [2].

Рекомендовані біопозитивні та об'ємно-планувальні рішення житлових комплексів передбачають: раціональну за умовами орієнтації композицію

комплексу (віялоподібну, підковоподібну, прямокутну з припустимим відхиленням подовжньої осі від широтної орієнтації 16°); раціональні планувальні прийоми (виключення односторонньої орієнтації кімнат на підвітряну сторону, пристрій атріумів, двохсвітлових холів, використання принципів “гнучкого” планування і т. ін.); диференціацію приміщень на літні та зимові, ізольоване рішення планувального елемента з внутрішніми джерелами тепла (кухні, санітарні вузли) і автономне його провітрювання; вибір розмірів віконних прорізів відповідно до вимог природного висвітлення і раціонального розміщення в навітряних і підвітряних стінах. Натурні обстеження й аналіз проектів житлових комплексів виявили серйозні недоліки в рішенні відкритих просторів (терас, лоджій, балконів) і еркерних приміщень. Графоаналітичне дослідження умов сонячного висвітлення й аерації відкритих просторів і еркерних приміщень дозволило одержати науково обґрунтовані рекомендації щодо вибору їхніх раціональних типів і фасадних огорож [4,3].

Розроблено рекомендації з пластичної обробки порізному орієнтованих фасадних поверхонь, що відповідають умовам лобового, передньобічного, бічного і заднього типів сонячного висвітлення при різних за висотою положеннях сонця. Рекомендовані композиційні архітектурно-художні прийоми включають влаштування вертикальних і горизонтальних елементів, ніш і гнізд, еркерів різного типу, зламів, терасування обсягів, використання дрібної пластики і декоративних елементів, особливості колірної рішення [3 с.54].

Архітектурне середовище житлового комплексу розглядається як складна система взаємозалежних функціональних архітектурно-планувальних, об'ємно-просторових і архітектурно-художніх рішень. У якості факторів зовнішнього середовища, що роблять вплив на екологічну організацію архітектурного середовища, прийняті: конкретна містобудівна ситуація, природно-кліматичні умови, несприятливі антропогенні фактори, антропологічні (вітальні і соціальні) життєзабезпечувальні параметри, особливості місцевих традицій. Відношення між зовнішніми факторами, що впливають на архітектурне середовище, і архітектурними прийомами можуть описуватися числовими показниками, “лінгвістичними” перемінними, а також змішаними показниками [5,4].

В залежності від типологічної складності проектних задач, а також особливостей процесів життєдіяльності, що здійснюються в житловому комплексі, можуть бути використані один чи кілька критеріїв. Так при оцінці якості промислового об'єкта критерії формуються, виходячи з особливостей технологічного процесу й умов, у яких виконується ця робота. У цьому випадку можна говорити про інтегральний критерій – функціональний комфорт, що розглядається як оптимальний функціональний стан, при якому досягається відповідність засобів й умов навколишнього середовища діяльності,

функціональним можливостям людини. Як системне утворення, функціональний комфорт містить у собі два базових компоненти психологічний і психофізіологічний і характеризується задоволеністю від діяльності з виробом (об'єктом), мінімальною психофізіологічною ціною діяльності, а також високою її ефективністю. У будинках і спорудженнях багатофункціонального призначення, наприклад, житловий комплекс ін.), де здійснюється діяльність різноманітного характеру, крім функціонального комфорту, може використовуватися і ряд специфічних критеріїв (доступність, інформативність і т.п.), характерних для даного типу об'єктів. На оціночній стадії, відповідно до встановлених нормативів процедурою, здійснюється якби сходження від існуючого проектного змісту через призму екологічних вимог до визначення екологічного рівня якості архітектурного проекту в цілому [1 с.10].

Отже, досвід світового проектування дуже важливе для створення сучасної будівлі для комфортного перебування в ній людини.

Список використаної літератури

1. Куцевич В.В. 55 років на шляху розвитку архітектури і будівництва. /В.В.Куцевич // Будівництво України – К., 2018. №4. – с.9-17.
2. Asjejev Ju. S. Profesija – arhitektor / Ju. S. Asjejev. – Kyjiv : Budiveljnyk, 1991. – 104 s.
3. Куцевич В.В. Організація громадського обслуговування на основі соціально-гарантованого рівня . Тези конференції "Сучасна архітектурна освіта. – К. КНУБА – С. 53-55. 2019 <http://library.knuba.edu.ua/node/37947>.
4. ДБН В 2.2.5. 2019 "Житлові будинки. Основні положення" К. Міноєгiон України, 2019 44.с. http://www.minregion.gov.ua/wp-content/uploads/2019/08/IB_8-19.pdf
5. Zakon Ukrajinjy «Pro arkhitekturnu dijalnistj» [Elektronnyj resurs] // Verkhovna Rada Ukrajinjy ; Zakon vid 20.05.1999 # 687-XIV – Rezhym dostupu : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/687-14>.

Нижник Діана,
студентка Університет Короля Данила
Науковий керівник: к.ю.н., доц. Острогляд О. В.

ЖІНКА ЯК СУБ'ЄКТ ЗЛОЧИНУ

Суб'єктом злочину є фізична особа, яка вчинила злочин у віці, з якого може наставати кримінальна відповідальність.[1,ст.18] З даної статті Кримінального кодексу України зрозуміло, що суб'єктом може бути будь-яка фізична особа. Однак найбільшої уваги привертають до себе злочини, суб'єктом яких виступають жінки. Чому це так, спробуємо розібрати.

Можна виділити загалом декілька причин чому злочини за участі жінок так турбують населення. Серед основних:

1. Показник даного виду злочинів є показником морального здоров'я суспільства, його духовності.
2. Негативна поведінка жінок поганим чином впливає на суспільство в цілому.

«Така специфіка пов'язана з історичним місцем жінки в суспільстві, її соціальною, біологічною та психологічною роллю»,- так вважає С.С. Слободянюк. [2,ст.1] Правда в тому, що жінка в уявленні більшої половини населення світу – це уособлення добра, ласки, підтримки, тобто «хороших рис», які не мали б призвести до скоєння злочину.

Щоб краще зрозуміти природу таких злочинів, треба розібрати саму суть поняття жіночих злочинів, їх особливості та причини.

Злочини суб'єктом яких виступає жінка мають багато особливостей та відмінностей від злочинів, які скоюють чоловіки, серед них можна зазначити такі як:

1. Відносно не велика питома вага серед злочинності.
2. Вужча «ділянка роботи» порівняно з чоловічою злочинністю
3. Менша суспільна небезпека, проте ця тенденція змінюється
4. Як і злочинність загалом, так і жіноча злочинність «молодшає», тобто збільшується відсоток злочинів серед неповнолітніх чи молодих дівчат.[3]

Визначено найпоширеніші види злочинів які вчиняють жінки, як правило це крадіжки, шахрайство, злочини проти власності, вбивство. Зазначено що ця тема доволі сильно турбує світ загалом, тому багато дослідників та правників шукають способи запобігання жіночої злочинності, щоб хоча б зменшити цей показник. О.М. Джужа в одній з своїх робіт висловився, що злочинів, які вчиняють жінки можна було б уникнути якщо, застосувати певну профілактику.

Вона мала б вирішити такі питання:

1. Забезпечення жінки роботою та заробітною платою
2. Підвищення її освіти і кваліфікації
3. Допомога сім'ям з дітьми

4. Проведення соціально-виховних заходів [4,ст242]

Однак я думаю, що знизити кількісний показник злочинів до нуля за допомогою цієї профілактики буде не можливо. Тому що існують ще безліч причин через які жінки наважуються на злочини. Це може бути від простого небажання щось робити та мінятися до банального почуття кохання.

Важливу увагу злочинам суб'єктом яких є жінка приділяє не лише суспільство, це важлива тема й самого Кримінального права. Що ж стосується Кримінального кодексу України в ньому визначено лише один склад злочину, спеціальним суб'єктом якого є тільки жінка – «Умисне вбивство матір'ю новонародженої дитини» [1,ст 117] Як правило, такі злочини вчиняються молодими дівчатами, які у зв'язку з обставинами що складаються в їхньому житті наважуються на злочин. Це може бути страх перед батьками, низький рівень матеріального забезпечення, шоківий стан після родів у якому перебуває дівчина, чи просто бажання позбутися дитини.

Також чинним кодексом передбачена ще одна стаття 303 ККУ «Проституція або змушення чи втягнення до заняття проституцією». Перша частина статті безпосередньо зв'язана з жінкою, як суб'єктом злочину, оскільки стосується надання послуг сексуального характеру з метою отримання доходу. [1,ст.303] І справді це також дуже поширений злочин серед жінок. Як правило, учасницями цього злочину є дівчата з неблагонадійних сімей, які ведуть безладне статеве життя, чи тривалий час знаходяться під дією наркотичних засобів або в стані алкогольного сп'яніння. Цей злочин має ще безліч небезпечних наслідків, таких як розповсюдження різних венеричних захворювань, що також карається закон. Така робота руйнує психіку, що в майбутньому тільки ускладнює все для жінки та додає нових проблем у її життя.

В Кримінальному кодексі передбачено багато злочинів, де не вказаний конкретний суб'єкт. Однак серед них існують такі, які в більшості вчиняються тільки жінками, як правило це шахрайство. В одному з авторефератів автор вказує на те, що зростає кримінальна активність жінок у сфері туризму (82%) [5] Прикладом таких злочинів є звичайні туристичні агенції, де жінки зазвичай виступають в ролі продавця. Ця схема досить поширена і працює тому, що як правило жінка підсвідомо викликає більшу довіру в особи, яка попадеться на це, а ніж чоловік.

Більш обачні люди завжди просять показати документи такої агенції, однак є й ті, хто через свою необачність та необізнаність потрапляє до рук аферистів, втрачає власні кошти та час.

Окрім сфери туризму жінки часто вдаються до шахрайства й в інтернеті, а саме соціальних мережах. Схеми ж звичайно бувають різні. Серед усіх поширеною є створення сторінки з продажу одягу, побутових засобів, косметики, тут так само все будується на довірі до жіночої статі. Принцип, отримати гроші, але не передати товар. Є ще один варіант створення оголошень від імені «матері хворої дитини чи чоловіка» про збір коштів. Оскільки добрих

людей більше, то відповідно й працює непогано цей варіант, та останнім часом стає більш популярним.

Якщо ми вже заговорили про збір допомоги, то в нас є ще один приклад злочину, який в більшості вчиняється жінками – це жебракування. На сьогоднішній день дуже важко знайти таке місто в Україні, де не зустрівся хоча б один жебрак. Як правило це жінки, які просять про допомогу, вони вдають з себе вагітних, калік, чи говорять про хвороби дітей (рідних людей). Жінки в цій сфері викликають більше жалю, тому такий злочин дуже розповсюджений. Іноді поруч з цим вони скоюють ще один злочин, залучають до жебракування своїх дітей. [1, ст. 150-1] Адже, зазвичай ми бачимо не лише жінку, яка просить милостиню, а й поруч дитя. Тому що як правило це зіграє на жалісливих людях, яким важко оминуть те дитя не кинувши йому пару гривень.

Варто приділити увагу і такій статті ККУ «Заподіяння майнової шкоди шляхом обману або зловживання довірою» [1,ст.192]. Частина перша даної статті, говорить про діяння, яке не містить ознак шахрайства. Я вважаю, що ця стаття безпосередньо стосується жінок тому, що існує така сфера послуг, як надання допомоги через магію, ворожіння. Для цього створюють сайти, оголошення чи знову ж таки сторінки в соціальних мережах, на яких пропонують свою допомогу. Як правило це жінки, які вміло зчитують за допомогою психології проблеми в людини, яка звернулася, розповідають про свої магічні здібності, потім обіцяють за допомогою магії вирішити всі проблеми життя, користуються довірою людей, а точніше безнадійністю я б сказала, і виманюють з них кошти. А проблема в тому, що багато людей довіряють всяким «відьмам в десятому коліні», «бабці-знахарці». Однак допомоги так і не отримують, взамін навпаки стають жертвами.

Це невеликий перелік злочинів з Кримінального кодексу України, де в більшості суб'єктом злочину є саме жінка. Чому це так існує безліч причин, серед них і біологічні фактори і соціальні. А ще існує такий чинник як спадковість, в даних ситуаціях під ним розуміється, те під яким впливом була дитина і що бачила. Статистика злочинів вказує на зв'язок між жінкою-злочинцем та сім'єю в якій вона виховувалася, тому що 70% дівчат, що скоїли злочин були з неблагонадійної сім'ї, 5% - сироти, 80% - ніде не працювали та не навчалися [6] Підсумовуючи дані злочини можна визначити, що як правило всі вони носять корисливий характер. З приводу жіночої злочинності існує багато досліджень, в яких дослідники намагаються дослідити та зрозуміти суть, і причини такого явища. Або знайти альтернативні рішення, за допомогою яких можна було б їй запобігти.

Однак нажаль, жіноча злочинність це не лише первинний злочин, в ній існує й таке поняття як рецидив. За даними дослідження В.С. Батиргарєєвої основними тенденціями жіночого рецидиву в Україні є: а) кардинальна зміна порівняно з минулими часами його характеру за рахунок переважання наркотичної злочинності над злочинами насильницької спрямованості; б)

вузький спектр злочинних проявів порівняно зі структурою первинної злочинності жінок; в) переважання серед рецидивісток спеціального рецидиву; г) незначна частка злочинів, скоєних через помсту або ревності; д) практична відсутність у середовищі рецидивісток ідейних «злочинниць-кар'єристок»; е) ускладнений процес соціальної адаптації порівняно з адаптацією чоловіків унаслідок більш тяжких соціальних наслідків відбування покарань[7,с.211]

Висновок.

Жінка як суб'єкт злочину з різних причин справді займає особливе місце в злочинності. На це впливає дуже багато факторів, їх можна поділи на дві групи, які можуть залежати як від держави так і від самої жінки від її внутрішнього стану та проблем в житті.

До першої групи я б віднесла:

- недосконалість законодавства (додати до пом'якшуючих обставин злочини вчинені жінкою, яка має на утриманні малолітніх дітей)
- відсутність закону « Про профілактику злочинності»
- низькі соціальні допомоги

До другої групи:

- байдужість жінок до самих себе
- безвідповідальність
- небажання шукати вихід та допомогу

Світ змінюється, а разом з ним і моральні норми суспільства, які змінюють і саме ставлення до жінок як суб'єктів злочину. Це вже нажаль не щось незвичне, а цілком привичне явище, яке дає негативний урок майбутньому поколінню. Враховуючи всі обставини та соціальну роль жінки, я вважаю, що цю тему не можна ігнорувати, а якнайшвидше приймати дієві рішення.

Список використаних джерел

1. Кримінальний кодекс України
2. Дослідження на тему «Злочинність жінок у кримінальних справах» - С.С. Слободянюк // <https://vnr.vn.court.gov.ua/sud0203/analiz/5803/>
3. Гаргат-Українчук О.М Кримінологічна характеристика жіночої злочинності // Науковий вісник Ужгородського національного університету, 2014. Серія право, випуск 25 // <https://dspace.uzhnu.edu.ua/jspui/handle/lib/9372>
4. Кримінологія: навчальний посібник / За заг. ред. О.М. Джузи. – К.: Атіка, 2009. – 312 с.
5. Калюга Тетяна Олегівна // «Розслідування шахрайства у сфері надання туристичних послуг» / Автореферат// <https://drive.google.com/file/d/1ZAnVX3ZeW7OtyHP3TB57qO3hXSJvL64-/view>
6. Причини та умови злочинів, що вчиняються жінками // https://pidruchniki.com/1112110349683/pravo/prichini_umovi_zlochiviv_vchinyayutsya_zhinkami

7. Батиргарєєва В. С. Жіноча рецидивна злочинність в Україні: кримінологічний аналіз сучасного стану / В. С. Батиргараєва // Вісник Академії правових наук України. – 2005. – №3(42). – С.200-211

Осіпова П.В.,

*Студентка 2 курсу факультету міжнародної торгівлі та права
Київського національного торговельно-економічного університету*

**Науковий керівник: к.ю.н., доц. Г.Л.Шведова
м. Київ**

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ СУСПІЛЬНОЇ НЕБЕЗПЕКИ ЗАРАЖЕННЯ ВІРУСОМ ІМУНОДЕФІЦИТУ В УКРАЇНІ

На сьогодні питання зараження вірусними інфекціями та СНІДом є надзвичайно актуальними. На жаль, трапляються випадки, коли зараження смертельно небезпечними хворобами відбувається навмисно і такі дії караються законодавцем та передбачаються Кримінальним Кодексом України.

Умисне зараження вірусом імунодефіциту є кримінальним злочином за українським законодавством. Таке правопорушення посягає на життя та здоров'я громадян.

Усього з 1987 року в Україні офіційно зареєстровано 321 382 нових випадків ВІЛ-інфікування, за цей час від СНІДу померло 46 024 людини. Україна залишається лідером у Європі за масштабами розповсюдження ВІЛ-інфекції. По оцінкам експертів UNAIDS, в Україні с ВІЛ-інфекцією живе близько 240 тисяч осіб. Проте лише кожен другий знає про свій діагноз – за станом на 1 травня 2018 року на обліку в Україні знаходяться 143 766 ВІЛ-позитивних пацієнтів. Найураженіші ВІЛ-Інфекцією регіони – Дніпровська, Одеська, Донецька, Київська, Миколаївська та Київ. [1]

За статистикою Фонду Олени Пінчук найпоширенішою формою передачі ВІЛ-інфекції є гетеросексуальні незахищені сексуальні контакти (61%). Якщо сексуальний контакт відбувся за згодою і без ознак насильства, то такий злочин кваліфікується за статтею 130 ККУ, навіть якщо потерпілий був попереджений про ризики і знав про ВІЛ-статус винного. При цьому не важливо чи було інфіковано потерпілого на ВІЛ чи хвороба перейшла у статус СНІД. Зараження вірусом імунодефіциту людини чи іншої невиліковної інфекційної хвороби, що є небезпечною для життя людини, яке сталося внаслідок згвалтування потерпілої особи або насильницького задоволення статевої пристрасті неприродним способом, охоплюється ч. 4 ст. 152 або ч. 4 ст. 153 (за ознакою спричинення особливо тяжких наслідків) і додаткової кваліфікації за ст. 130 не потребує. Якщо зараження вказаним вірусом сталося в результаті вчинення інших злочинів проти статевої свободи і статевої недоторканості, вчинене слід

кваліфікувати за сукупністю злочинів, передбачених ст. 130 і, зокрема, ст. ст. 155 або 156.[2]

Але на кваліфікацію за ч. 2 ст. 130 не впливає те, в який конкретно спосіб потерпілого заражено ВІЛом. Даний злочин вважається закінченим з моменту фактичного зараження. Для визнання злочину закінченим достатньо, щоб особа була зараженою ВІЛ-інфекцією, навіть якщо вона ніколи не перейде на стадію СНІДу. Суб'єктом такого злочину може бути фізична особа, що досягла 16 років і є осудна, проте цього не достатньо вона повинна знати про свій статус. Тоді можемо зазначити, що суб'єкт злочину є спеціальним.

Наступним за поширеністю шляхом зараження є контакт з кров'ю інфікованого (22%), ще менше – від матері до дитини (14%).[1] Контакт з кров'ю зараженого може відбутися і в побутових умовах, що може призвести до інфікування інших осіб, якщо нехтувати правилами гігієни. Наприклад, користування спільними лезами, ножицями для манікюру або зубними щітками може стати причиною захворювання. Такі ситуації можуть стосуватися цілих сімей, а отже уражено може бути декількох людей. Це передбачено частиною 3, статті 130. Проте в кодексі вживається термін “дії”, що як на мене, є недоліком. Бо в цьому випадку недотримання норм гігієни (саме бездіяльність) не підпадає під кваліфікацію.

Отже, можемо дійти висновку, що проблема зараження на ВІЛ та СНІД існує в Україні й на сьогодні в широких масштабах. Саме тому законодавці мають постійно вдосконалювати нормативно-правові акти, щоб запобігати поширенню цих хвороб.

Список використаних джерел:

1. Фонд Елены Пинчук. СПИД в Украине: статистика на 01.05.2018 [Електронний ресурс] / Фонд Елены Пинчук – Режим доступу до ресурсу: http://www.antiaids.org/news/aids_stat/spid-v-ukraine-statistika-na-01012018-11253.html.

2. Калуське міськорайонне У. Міськорайонне управління юстиції інформує Кримінальна відповідальність за зараження вірусом імунодефіциту людини чи іншої невиліковної інфекційної хвороби [Електронний ресурс] / управління Калуське міськорайонне – Режим доступу до ресурсу: http://kalushrda.gov.ua/n/viddil_nadzvychajnyh_sytuacij/2013/05/27/2083/view.

3. Кримінальний кодекс України: за станом на 11.06.2018/ Верховна Рада України. – Офіц. вид. – К. : Вид-во учбової літератури, 2018. – 174 с.

Палієнко В.І., Житковська Н.О.,
*студ. 2 курсу факультету міжнародної торгівлі та права
Київського національного торговельно-економічного університету*
Науковий керівник: *к.ю.н., доц. Г. Л. Шведова*

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ БОРОТЬБИ З КОНТРАБАНДОЮ В УКРАЇНІ

На сьогодні питання боротьби з контрабандою є важливою складовою частиною забезпечення як національної безпеки України, так і безпеки на міжнародному рівні. Нелегальне перевезення товарів та продукції забороненої чинним законодавством України визнається протиправним, несе за собою негативний вплив на суспільні відносини. Вона порушує встановлений порядок державного регулювання зовнішньоторговельної діяльності, порядок переміщення товарів через митний кордон, монополію держави на їх експорт і імпорт [1].

Контрабандою згідно ККУ визнається переміщення через митний кордон України поза митним контролем або з приховуванням від митного контролю культурних цінностей, отруйних, сильнодіючих, вибухових речовин, радіоактивних матеріалів, зброї або боєприпасів (крім гладкоствольної мисливської зброї або бойових припасів до неї), частин вогнепальної нарізної зброї, а також спеціальних технічних засобів негласного отримання інформації [2].

Найчастішими передумовами для виникнення контрабанди є різниця цін на окремі товари всередині держави, та поза її межами. Так, з огляду єдиної тарифної і цінової політики у країнах ЄС, ціни на більшість товарів споживання в Україні у порівнянні з цінами у сусідніх державах є набагато вищими, що породжує значні передумови для контрабанди. Величезний потік контрабанди до України позбавляють бюджет мільярдів доларів. Станом на сьогодні - це понад 10 млрд доларів на рік, які залишають нашу економіку через існування контрабандних схем в наявних масштабах. Контрабанда породжує у країні тіньову економіку, відсутність відрахування податків у бюджет, що є наслідком недостачі коштів на соціальну допомогу, зарплати, пенсії та інші обов'язкові виплати [3].

Контрабанда є однією з причин існування та джерелом фінансування організованої злочинності. Даний факт вказує на існування в державі сприятливого середовища для злочинців, що є наслідком вчинення злочинів, визначених іншими розділами Особливої частини КК України.

Суспільна небезпечність контрабанди суттєва – вона може призвести до втрати цілих галузей промисловості через конкуренцію з дешевим, але неякісним товаром, до втрати робочих місць [3].

Ми погоджуємось із думкою В.В.Ченцова та Д.В.Приймаченка, що найбільш типовими видами порушень митного законодавства, які визначаються посадовими особами митних органів, є: переміщення товарів через митний кордон України з приховуванням від митного контролю; недекларування; подання документів, що містять хибні дані стосовно вартості товарів і транспортних засобів; приховування та недекларування товарів. Основною особливістю сучасного законодавства є визначення ступеня відповідальності за вчинення незаконних дій у митній справі [4].

Такі органи, як Служба безпеки України, Державна прикордонна служба України, Національна поліція України, Державна податкова служба України, Національне антикорупційне бюро України, Державна фіскальна служба, Міністерство внутрішніх справ, які взаємодіють у сфері протидії контрабанді наркотичних засобів, мають спільні завдання з попередження, виявлення злочинних посягань, захисту інтересів держави, серед яких є: забезпечення контролю за дотриманням законності переміщення наркотичних засобів через митний кордон держави, притягнення до відповідальності осіб, які вчинили контрабанду наркотичних засобів; розшук осіб, які вчинили злочини в цій галузі та переходять від слідства і суду; профілактика злочинів у сфері контрабанди наркотиків тощо [4].

Слушними є пропозиції науковців В.Т.Комзюк і А.А.Комзюк щодо того, що для протидії контрабанді необхідно вирішити такі проблеми:

1) забезпечити взаємодію органів СБУ, МВС, Державної прикордонної служби України, а також правоохоронних і контролюючих органів суміжних держав і митних органів для обміну інформацією;

2) забезпечити технічне обслуговування митниць сучасними засобами митного контролю, наприклад, встановити системи відеоспостереження, електронні ваги, прилади для сканування тощо;

3) висвітлювати в засобах масової інформації дії органів державної влади, пов'язані із боротьбою з контрабандою та порушеннями митних правил;

4) розробити Антикорупційну стратегію, щодо протидії контрабанді в Україні.

Отже, у разі здійснення заходів з протидії контрабанді буде підвищено ефективність митного прикордонного контролю, вдосконалиться взаємодія між правоохоронними і контролюючими органами, міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади.

Список використаної літератури:

1. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001 р. Режим доступу: <https://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2341-14/pag>

2. Рішення РАДИ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ УКРАЇНИ «Про боротьбу з контрабандою і порушенням митних правил, координацію діяльності у цій сфері» Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/n0033525-08>

3. Волошин В. І. Боротьба з контрабандою на прикордонних територіях як інструмент зміцнення економічної безпеки держави / В. І. Волошин – 2014. – С. 56–63. Режим доступу: file:///D:/%D0%97%D0%B0%D0%B3%D1%80%D1%83%D0%B7%D0%BA%D0%B8/sepsru_2014_4_8.pdf
4. Дудоров О. О. Злочини у сфері господарської діяльності: особливості кримінальної відповідальності / О. О. Дудоров – 2014. – С. 169–175. Режим доступу: http://nauka.nlu.edu.ua/wp-content/uploads/2015/07/2_12.pdf

Парасюк Ілона-Анна Сергіївна

Студентка МАс-2015

Університет Короля Данила

Науковий керівник: ст. викл. Кизимішин Л.

ЗАСТОСУВАННЯ СУЧАСНИХ БІОНІЧНИХ ФОРМ В АРХІТЕКТУРІ

Жива природа у процесі свого розвитку прагне до всебічної економії енергії, будівельного матеріалу і часу. Саме це і наштовхнуло на думку щодо можливості використання в дизайні та архітектурі не тільки зовнішніх обрисів природних форм, а й закономірностей формоутворення живих організмів.

Актуальність теми обумовлена прогресуючим розвитком використання біонічних форм у предметному середовищі, що оточує людину, починаючи зі стародавнього світу, коли вперше почали стилізувати природні форми в ювелірних виробках меблів, зброї і до наших днів. Все більше і більше біоформи впливають на все, що створюється людиною від побутової техніки і медичного обладнання до будинків та цілих міст. З розвитком технологій і появою нових матеріалів можливості використання біонічних форм в дизайні та архітектурі стають практично безмежними.

Природа – це комфортне середовище проживання і невичерпне джерело натхнення людини. Основна концепція біоніки полягає в тому, що між формою і функціональністю будь-якого предмету існує реальний зв'язок.

В основі біоніки в першу чергу лежить людська думка, ідея. Ідеї теж не виникають самі собою, всяка ідея - це відповідь на певний виклик, який ставить перед людиною епоха [5].

Біоніка – наука про використання в архітектурі, техніці і будівництві знань про форми, принципи і технологічні процеси живої природи. Дослідження щодо моделювання живих систем складають основу біоніки [1]. Біоніка не просто досліджує живу природу, як це робить фізика, хімія, біологія і т.д., а на основі вивчення закономірностей природи і використання досягнень інших галузей знань створює по образу природи нові конструкції та споруди в цілому, які безпосередньо не існують в природі. Архітектурна біоніка в

сукупності розглядає систему “ жива природа (середовище) – архітектура (техніка - будівництво) – людина”, дякуючи чому соціальна і технічна сфери отримують можливість розвиватись в гармонічній єдності з оточуючою природою [2].

Архітектори та дизайнери зі світовим ім'ям швидко помітили , що це прорив. Поступово почали з'являтися нові архітектурні твори небаченої конструкції. Так світу були представлені будівлі у формі раковин молюсків, дахи закладів культури прикрасили куполи, що імітують шкаралупу пташиного яйця. *Рис №1.*

Чи варто говорити, що біоніка в архітектурі ознаменувала період з середини ХХ. до початку ХХІ ст. підвищенням інтересу до хитромудрих, викривлених форм. Пізніше архітектори та інженери заговорили про те, що зовнішня схожість будівель з природними формами - це лише перший крок у майбутнє. Активісти наполягали на тому, що архітектурна форма повинна бути по максимуму функціональна, розвиватися і жити своїм життям, як справжній природний організм [3].

Так, пройшовши довгий шлях розвитку, біоніка в архітектурі отримала статус перспективності. Даний стиль став припускати створення будинків, які є органічним продовженням природи, ні в якому разі не вступати з нею в конфлікт. Подальший розвиток цієї області породило ідеї створення екобудинку - максимально комфортних та безпечних для життя, енергоефективних будівель з незалежними системами життєзабезпечення. При будівництві таких будинків використовуються строго екологічні матеріали. Конструктори бачать подібні споруди автономними самозабезпеченими системами, органічно вписуються в природний ландшафт та існуючими в абсолютній гармонії з природою. Само собою, впровадження в життя таких будинків обіцяє значно поліпшити умови життя всього людства. До слова, екологи пристрасно підтримують ці ідеї, повністю погоджуючись з дослідниками архітектурної біоніки. *Рис №2.[9].*

На сьогоднішній день, біоніка в архітектурі вплинула на розробку і створення різних будинків, що прагнуть до екологічної завершеності. Найбільшу популярність придбали п`ять споруд.

1) Енергоефективний будинок, що відрізняється низьким або нульовим споживанням енергії зі звичних джерел.

2) Пасивний будинок, який характеризується наявністю пасивної терморегуляції.

Як правило, в такому будинку відсутня традиційна опалювальна система.

3) Біонічні споруди, як одне з відгалужень стилю хай-тек. Головний принцип таких будівель - гармонія з природою.

4) Розумний будинок, в якому оптимізовані потоки світла і тепла за допомогою автоматизації та комп'ютерних технологій.

5) Здоровий будинок, що включає системи очищення повітря, альтернативні джерела енергії та енергозберігаючі технології [8].

Беручи до уваги всі останні досягнення цього стилю, може скластися враження, що біоніка в архітектурі передбачає лише створення будинків майбутнього, з явним відбитком футуризму. Однак це зовсім не так. Фахівці вважають архітектурною біонікою не тільки ті будівлі, які повторюють природні форми, а й ті, які у своїх конструкціях містять елементи природи. Тобто, такими вважаються старовинні храми, оповиті ліанами. Рослини міцно обплутали весь корпус будівлі, ставши частиною нього - ось Вам і біоніка. Села з будинками, побудованими з колод, і сараєм з солом'яною стріхою, також відносяться до біоніки [1].

Таким чином, на основі вище поданого, можна вивести принципи, з яких створюються архітектурні споруди з елементами біоніки.

1) Архітектурна споруда повинна органічно вписуватися в ландшафт, утворювати з ним одне ціле. Навіть незвичайне, контрастне будівля повинна поєднувати з навколишнім його середовищем. Справитися з цим завданням можуть тільки дійсно обдаровані архітектори. *Рис №4,[7]*.

2) Архітектурній біоніці повинна бути властива мімікрія. Тобто, будівля повинна буквально ширяти, розчинятися у природі, не виступаючи яскравим акцентом. Нескладно помітити, що це положення впливає з першого і складається з ним у тісному зв'язку.

3) Споруди даного стилю повинні поєднувати в собі природні і високотехнологічні матеріали.

4) Будівлям повинні бути притаманні природні форми. Силуети споруд повинні бути плавними і обтічними, рідше суворими і з гострими кутами, імітуючи кристали.

5) Будинки повинні бути лаконічної форми. Зручність і енергоекономність - це ще не все. Споруда не повинна бути перевантаженою непотрібними деталями, ріжучими очі. Інакше споруда буде виглядати незграбною.

6) У спорудах цього стилю повинна переважати природна кольорова гамма. Тобто, доречними будуть відтінки ґрунту, неба, снігу, води, зелені. Більше того, вони є ходовими відтінками. Також допускаються вкраплення червоного або синього в тій мірі, в якій вони існують в природі.

На сьогоднішній момент, архітектори, інженери і дизайнери, що працюють в даному напрямку, справно дотримуються цих умов.[6]

В архітектурно-будівельній біоніці велика увага приділяється новим будівельним технологіям. *Рис №3,[4]*.

Отже, архітектурна біоніка - це нова сторінка в розвитку будівельної техніки і зодчества, це усвідомлена, викликана вимогами нашого часу необхідність вивчити інженерні рішення природи, пізнати закони, секрети її будівельної майстерності, це цілеспрямований пошук оригінальних

архітектурних форм, ідеально розрахованих самою природою. Як стало відомо, біоніка має багаті історичні передумови та сьогодні відіграє значну роль у дизайні та архітектурі, як одне з найсучасніших і перспективних напрямків дизайну, що дає практичні необмежені можливості для створення предметного середовища інтер'єрів, самих інтер'єрів і архітектурних споруд

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Архитектурная бионика // Архитектурное творчество. Вып.5. – М.: Стройиздат, 1979. – 180 с.
2. Архитектурная бионика. – М.: Стройиздат, 1990. – 289 с
3. Лебедев Ю.С. Архитектура и бионика. – М.: Стройиздат, 1971. – 118 с
4. Етимологічний словник української мови : В 7 т. / АН УРСР. Інститут мовознавства ім. О. О. Потебні; Редкол. О. С. Мельничук (головний ред.) та ін.. – К. : Наукова думка, 1985. – Т. 2. – С. 311.
5. Хазін В.Й. Будівлі і споруди агропромислового комплексу. – 2-е вид., доп. і перероб. – К.: Вища шк., 2006. – 255с.
6. Антонович Є. А., Васишин Я. В., Шпільчак В. А. Російсько-український словник-довідник з інженерної графіки, дизайну та архітектури: Навч. посібник. – Львів: Світ, 2001. – 240 с
7. Волкотруб И. Т. Основы художественного конструирования. – К.: Вища школа, 1988. – 191 с.
8. Зинченко В. П., Мунипов В. М. Основы эргономики. – М.: Изд-во Моск. ун-та, 1979. – с.344 с.
9. Макарова М. Н. Перспектива. Учебное пособие для студ. пед инст. по худ. граф. спец. – М.: Просвещение, 1989. – 191 с.
10. Нестеренко О. И. Краткая энциклопедия дизайна. – М.: Молодая гвардия, 1994. – 315 с.
11. Лазарев Е. Н. Дизайн машин. – Л.: Машиностроение, 1988. – 256 с.

**Студентські наукові дискусії поза форматом:
архітектура, економіка, право**

Матеріали VII Всеукраїнської науково-практичної конференції, 10 квітня 2020 р.

Рис №1. Біоніка в архітектурі ,Національний оперний театр в Пекіні.

Рис №2. Біоніка в архітектурі , Скульптура Хмарні ворота в Чикаго.

**Студентські наукові дискусії поза форматом:
архітектура, економіка, право**

Матеріали VII Всеукраїнської науково-практичної конференції, 10 квітня 2020 р.

Рис №3. Біоніка в архітектурі , Оперний театр у Сіднеї.

Рис №4. Біоніка в архітектурі , Будинок Міла Антоніо Гауді в Барселоні.

Перекіцей Назар,
студент групи Ес-2018
факультету управління та бізнес-аналітики
Університет Короля Данила,
Науковий керівник: Перцович Т.О.,
м. Івано-Франківськ

РОЗВИТОК ТРАНСПОРТНОЇ ЛОГІСТИКИ В УКРАЇНІ

Ефективнофункціонуюча логістична система важлива для України, оскільки міжнародна торгівля складає значну частину ВВП. Україна також є світовим постачальником харчових продуктів та провідним експортером сільськогосподарської продукції, відіграючи життєво важливу роль у забезпеченні безпеки продуктів харчування у світі. Тому, необхідно неабияк розвивати транспортну логістику в Україні.

Географічне положення України в центрі Східної Європи, на перехресті основних транспортних шляхів з Європи в Азію та від скандинавських держав до регіону Середземномор'я, є дуже сприятливим середовищем для розвитку транспортної логістики як інструменту міжнародної торгівлі. Ефективна логістика також важлива для внутрішнього ринку, щоб доступні, безпечні та надійні транспортні та інші логістичні послуги могли допомогти українській економіці розвиватися стабільно власне в економічному, соціальному та екологічному аспектах.

Експорт, імпорт та транзит, а також внутрішній рух товарів можливі завдяки комплексній транспортно-логістичній системі України, в якій переважають залізничні магістралі для великогабаритних вантажів і перевезень на далекі відстані. Розвиток транспортного сектора України є також невід'ємною частиною Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом.

Так, у Чорноморському та Азовському басейнах і дельті Дунаю працюють 13 морських портів, сукупна потужність вантажообробки яких становить більш як 230 млн. тонн на рік. Територією України простягається 2714,5 кілометра внутрішніх водних шляхів, що належать до категорії судноплавних. Функціонує розвинута мережа паромного сполучення, морських контейнерних ліній, що з'єднують Україну з країнами-партнерами в Чорноморському регіоні. Національна мережа автомобільних доріг загального користування становить 169 652 кілометри. Експлуатаційна залізнична мережа України є однією з найбільших у Європі та досягає близько 20 951,8 кілометра, з яких 9 926,4 кілометра (47,4 відсотка) електрифіковані. Україна відіграє роль транзитного транспортного мосту, що поєднує країни Європи та Азії. Наявна диференційована мережа прямих та транзитних авіаційних сполучень. Авіаційний транзит через Україну переважно забезпечується вузловим

аеропортом “Бориспіль”. Через територію України проходить ряд міжнародних транспортних коридорів: Пан’європейські транспортні коридори № 3, 5, 7, 9; коридори Організації співробітництва залізниць (ОСЗ) № 3, 4, 5, 7, 8, 10; Транс’європейська транспортна мережа (TEN-T), коридор Європа - Кавказ - Азія (ТРАСЕКА) [1, с. 6].

Незважаючи на важливість та наявний потенціал у сфері логістичних послуг, транспортні потужності використовуються недостатньо, транспортна інфраструктура та послуги, доступні вантажовідправникам і постачальникам логістичних послуг, часто є нижчими від установлених світових стандартів. Крім того, загальні витрати на логістику, з якими стикаються кінцеві користувачі, зависокі, коли враховуються сукупні витрати на обробку вантажів, перевантаження, складування, інвентаризацію, пов’язані з цим адміністративні та надлишкові витрати. Тому, важливим є той факт, що в Україні була розроблена Стратегія сталої логістики на період до 2030 року, яку Міністерство інфраструктури України презентувало 1 червня 2018 року в Одесі. Презентація відбулась в рамках форуму «Smart moves: цифровізація транспорту, інновації в логістиці та стала мобільність». [2, с.1].

Сьогодні Світовий Банк також підтримує розробку Стратегії сталої логістики. Метою Стратегії сталої логістики є підтримка України в:

- реалізації логістичного потенціалу;
- посиленні мультимодальності та взаємосполучуваності між різними видами транспорту;
- обслуговуванні, модернізації та розширенні ефективної транспортної та логістичної інфраструктури та сприянні розвитку енергоефективних вантажних перевезень;
- підвищенні кваліфікації та навчанні персоналу, задіяного у наданні послуг, пов’язаних з транспортом та логістикою;
- сприянні торгівлі [3, с. 7].

Унікальне географічне розташування на перехресті торговельних шляхів дозволяє Україні отримувати більше переваг від глобалізації у разі забезпечення динамічного розвитку та реалізації потенціалу транспортної інфраструктури. В умовах інтенсивного розвитку світових торговельно-транспортних відносин та глобальних інтеграційних процесів важливого значення набуває підвищення ефективності мультимодальних перевезень вантажів між регіонами, країнами і континентами, зокрема, вантажних перевезень територією України, а також її зовнішньоекономічної діяльності.

З метою диверсифікації національної економіки в основу розвитку економіки України на найближче десятиріччя має бути покладене створення регіональних кластерів, що стосується, в тому числі, і формування кластерів у сфері транспортно-логістичних послуг, оскільки на цей час ринок транспортних і логістичних послуг є однією з галузей у світі, що найбільш динамічно розвиваються.

Основним нормативним актом у галузі мультимодальних перевезень вантажів, що регламентує комерційно-правові взаємовідносини перевізників та вантажовласників при міжнародних змішаних перевезеннях, є Нью-Йоркська Конвенція ООН про міжнародні мультимодальні перевезення вантажів, прийнята у травні 1980 року [4].

Виходячи зі змісту зазначеної Конвенції, основними ознаками мультимодальних перевезень вантажів є те, що у перевезеннях бере участь більше двох видів транспорту, робота яких координується і контролюється оператором мультимодальних перевезень вантажів. Крім того, укладається договір мультимодального перевезення між оператором і вантажовласником про перевезення вантажів з обумовленого місця відправлення до місця призначення, оформленого документом мультимодального перевезення, що супроводжує вантаж протягом усього процесу його доставки. При цьому оператор виступає як юридична особа, що несе відповідальність за весь процес руху вантажу, а також котирує наскрізну ставку тарифу.

Розвиток мультимодальних перевезень є перспективним напрямом розбудови транспортної логістики України, оскільки дозволяє значно збільшити обсяги перевезень її територією за участю національних транспортних компаній, сприяючи підвищенню конкурентоспроможності країни на світовому ринку транспортних послуг, розвитку мережі існуючих транспортних коридорів, інтеграції транспортної інфраструктури України до світової транспортної системи.

Міністерство інфраструктури України вважає найбільш перспективним розвиток мережі мультимодальних перевезень з максимальним використанням залізниць, потужностей водного транспорту і з мінімальним залученням автомобільного [5].

Отже, підсумовуючи сказане потрібно зробити кілька кроків для подолання складнощів та викликів у транспортній логістиці в Україні. Перший крок вже зроблено, так Кабінет міністрів на своєму засіданні 20 листопада 2019 року схвалив законопроект “Про мультимодальні перевезення», який імплементує положення Директиви Ради Європейського Союзу про встановлення спільних правил для окремих видів комбінованих перевезень вантажів між державами-членами. Наступний крок це реалізація розробленої Стратегії сталої логістики для України на період до 2030 року. Дуже важливим також є надійний механізм подальшого відстеження досягнутого прогресу та звітування про нього. Для того, щоб Кабмін міг виконувати Стратегію сталої логістики для України на період до 2030 року, одним з найважливіших завдань є створення необхідної інституційної рамки для реалізації стратегічних цілей. Отже, після визначення та затвердження стратегічних цілей та керівних принципів, бажано в діалозі з приватним сектором, необхідні сильні інституції та державна підтримка на найвищому рівні для реалізації стратегії з тим щоб

посилити масштаби, якість та конкурентоспроможність логістичних послуг в Україні.

Список використаних джерел

1. Розпорядження КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ від 30 травня 2018 року № 430-р Про схвалення Національної транспортної стратегії України на період до 2030 року веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/430-2018-%D1%80>

2. Вектор Ньюз. НОВИНИ. Політика та право. Міністерство інфраструктури презентувало Стратегію сталої логістики до 2030 року веб-сайт. URL: <https://www.vectornews.net/news/politics/63301-mnsterstvo-nfrastrukturi-prezentovalo-strategyu-staloyi-logstiki-do-2030-roku.html>

3. Стратегія сталої логістики для України на період до 2030 року .веб-сайт. URL: <https://mtu.gov.ua/files/Logistics.pdf>

4. Перша Міжнародна конвенція про залізничні вантажні перевезення веб-сайт. URL: <https://mtu.gov.ua/content/persha-mizhnarodna-konvenciya-pro-zaliznichni-vantazhni-perevezennya-cim.html>

5. Формування мережі транспортно-логістичних кластерів як основа активізації мультимодальних перевезень вантажів в Україні. *Логістика*: веб-сайт. URL: https://logist.academy/bal/2019/02/04/formuvannya_merezhi_transpor_tno-logistychnyh_klasteriv/

Петришин Юлія,

студентка Університету Короля Данила

Науковий керівник: *к. ю. н., доц. Острогляд О.В.*

ПІДСТАВИ КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ: ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ ОКРЕМИХ КРАЇН СВІТУ

Кримінальна відповідальність – це правова оцінка державою в особі уповноважених органів злочинного діяння.

В Кримінальному Кодексі (далі – КК) України (ст. 2 р. 1) вказується що підставою кримінальної відповідальності є вчинення особою суспільно небезпечного діяння, яке містить склад злочину, передбаченого Кодексом. [2] Ніхто не може бути притягнутий до кримінальної відповідальності і засуджений за думки, переконання, бажання, настрої, спонукання, що не були виражені в конкретному акті суспільно небезпечної поведінки. Під складом злочину розуміють сукупність встановлених законом ознак, що характеризують суспільно небезпечні діяння як злочин. Ці ознаки характеризують обов'язкові елементи складу злочину: об'єкт, об'єктивну сторону, суб'єкт, суб'єктивну сторону злочину. Об'єкт злочину – це суспільні відносини, що охороняються кримінальним законом та на які посягає злочинець. Об'єктивна сторона злочину – це злочинне діяння (дія або бездіяльність), у результаті якого

Студентські наукові дискусії поза форматом: архітектура, економіка, право

Матеріали VII Всеукраїнської науково-практичної конференції, 10 квітня 2020 р.

настають певні суспільно небезпечні наслідки або існує загроза їх настання. Суб'єкт злочину — це фізична особа, що в момент вчинення злочину усвідомлювала характер своїх дій і могла ними керувати, тобто осудна, а також досягла віку кримінальної відповідальності. Суб'єктивна сторона злочину характеризується конкретною формою вини (умислом або необережністю), мотивом і метою. При цьому вина є обов'язковою, необхідною ознакою суб'єктивної сторони будь-якого злочину, а мотив і мета — факультативними, тобто необов'язковими і вимагають свого встановлення тільки там, де про це прямо сказано в законі або якщо вони однозначно випливають із змісту складу злочину.

У законодавстві Франції відсутній аналіз поняття “кримінальна відповідальність”, хоча зустрічається воно в КК досить часто та вживається французькими науковцями, це пояснюється тим що проблема поняття кримінальної відповідальності не є актуальною у Франції. Французькі юристи виділяють такі підстави кримінальної відповідальності: легальну, матеріальну та моральну[3, с.60-62]. Легальна – кримінальна відповідальність тягне з собою лише кримінально протиправне діяння. Матеріальна - підстава кримінальної відповідальності характеризується так званим об'єктивним чинником, тобто вчиненням незаконного діяння (дії чи бездіяльності) і його наслідками. Матеріальну підставу визначають ознаки, що охоплюються об'єктивною стороною складу злочину в українській кримінально-правовій термінології. Моральну – містить два чинники: наявність вини та здатність відповідати за неї, що за українською кримінально-правовою термінологією об'єднує суб'єктивну сторону складу злочину та суб'єкт злочину. Ознаками, що характеризують моральну підставу, є досягнення на момент вчинення злочинного діяння встановленого законом віку, осудність, вина та мотив.[4]

Пенітенціарний кодекс Естонії передбачає що покарання призначається за діяння, яке відповідає складу винного діяння, є протиправним, та особа винна у його скоєнні (ст. 2 ч. 2). Складом винного діяння є опис караного діяння, передбаченого Особливою частиною цього кодексу чи іншим законом. Об'єктивними ознаками такого діяння є описане законом дія або бездіяльність, і в передбачених законом випадках – наслідки, в яких присутній причинний зв'язок. Суб'єктивними ознаками складу винного діяння є умисел чи необережність, також можуть бути мета, мотив та інші елементи суб'єктивного складу винного діяння.(ст.12 р.1) [5]

Відповідно до КК Грузії основою кримінальної відповідальності, передбачене цим кодексом, є протиправне та винне діяння(ст. 7 р. 2). КК диференціює розподіл на 3 категорії: менш тяжкі (умисні або необережні зі строком покарання до п'яти років позбавлення волі), тяжкі (умисні злочини зі строком покарання до десяти років позбавлення волі, а так само необережні злочини, покарання за які перевищує п'яти років позбавлення волі), особливо тяжкі (умисні злочини, за які передбачено покарання на строк більше десяти

років або безстрокове позбавлення волі) (ст. 12). Передбачаючи неосудність як обставину, що виключає чи пом'якшує вину, Кодекс виділяє вікову неосудність (особи, які не досягли 14 років є неосудними за віком — ст. 33), неосудність через психічне захворювання (ст. 34) та обмежену осудність (ст. 35).[6]

Питання підстави кримінальної відповідальності на даний час є актуальною і чи не найбільш дискусійною проблемою, адже міра його рішення визначає характер кримінальної політики, правове становище особи в суспільстві, рівень законності тощо.[7]

Порівнюючи підстави можна сказати що, основа українського формування поняття підстави кримінальної відповідальності бере з соціалістичного погляду, де поняття злочину і складу злочину є майже не роздільними, тобто трактування поняття злочину неможливе не згадавши при цьому складу злочину.

Французьке законодавство не закріплює підстав кримінальної відповідальності, хоча і містить низку положень, які мають істотне значення для встановлення, в якому випадку особа підлягає кримінальній відповідальності, а коли ні. Проте, ні в КК, ні в кримінально-правовій доктрині Франції підстава кримінальної відповідальності як самостійний правовий інститут не розглядається.[7]

В основі поняття підстави кримінальної відповідальності Естонського Пенітенціарного кодексу говориться що покарання може бути призначене тільки за діяння, яке відповідає складу винного діяння, є протиправним, і особа винна у його скоєнні. Склад винного діяння у цьому кодексі схожий на склад злочину в українському трактуванні підстави, хоч в КК України описаний саме склад злочину як основна підстава кримінальної відповідальності.

КК Грузії описує тільки протиправне та винне діяння, яке тягне за собою протиправний наслідок або створило небезпечний для суспільства наслідок, як підставу кримінальної відповідальності.

Перелічивши основні підстави кримінальної відповідальності, можна дійти висновку що формування основних уявлень про таку відповідальність формувалася у різних історичних, політичних та суспільних течіях, під впливом різних правових сімей.

Список використаних джерел:

1. Ансель М. Методологические проблемы сравнительного права // Очерки сравнительного права.-М.: Прогресс, 1981
2. Кримінальний кодекс України
<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>
3. Преступление и наказание в Англии, США, Франции, ФРГ, Японии: Общая часть уголовного права. – М.: Юрид. л-ра., 1991
4. Підстави кримінальної відповідальності за кримінальним правом Франції І. Красницький <http://radnuk.info/component/content/article/24951-----c.html>

**Студентські наукові дискусії поза форматом:
архітектура, економіка, право**

Матеріали VII Всеукраїнської науково-практичної конференції, 10 квітня 2020 р.

5. Пенітенціарний кодекс Естонії
<https://v1.juristaitab.ee/sites/www.juristaitab.ee/files/elfinder/ru-seadused/%D0%9F%D0%95%D0%9D%D0%98%D0%A2%D0%95%D0%9D%D0%A6%D0%98%D0%90%D0%A0%D0%9D%D0%AB%D0%99%20%D0%9A%D0%9E%D0%94%D0%95%D0%9A%D0%A1%2015.03.2019.pdf>

6. Кримінальний кодекс Грузії
<https://matsne.gov.ge/ka/document/download/16426/143/ru/pdf>

7. Поняття, підстави та форми кримінальної відповідальності за кримінальним правом Франції та України: порівняльний аналіз І. Красницький
<http://dspace.lvduvs.edu.ua/bitstream/1234567890/320/1/DISER%20Krasnitsky.pdf>

Печора К.В.,

Національна академія внутрішніх справ

Науковий керівник:

кандидат юридичних наук, доцент

Кісілюк Едуард Миколайович

м. Київ

**ГЕНДЕРНО ЗУМОВЛЕНЕ НАСИЛЬСТВО:
КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ**

Україна зосереджена на оновленні вітчизняного законодавства щодо протидії домашньому насильству відповідно до положень основного міжнародного документа з цього питання, яким є Конвенція Ради Європи про запобігання та протидію насильству над жінками та домашньому насильству (Стамбульська конвенція) [1]. Дана Конвенція містить не лише положення декларативного характеру, але й конкретні зобов'язання для країн-учасниць, які включають заходи щодо вдосконалення законодавства та практик правозастосування для запобігання та протидії домашньому насильству, захисту жертв та забезпечення відповідальності порушників.

Потрібно зазначити, що необхідність впровадження міжнародної практики у сфері домашнього насильства, пошуку шляхів вирішення проблем цього процесу зумовлена не лише зобов'язаннями України перед Радою Європи та необхідністю адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу, а й підвищеною суспільною небезпекою та поширеністю домашнього насильства в нашій державі.

Так, з огляду на короткий термін дії статті Кримінального кодексу України (далі – КК України) про відповідальність за домашнє насильство, за даними Генеральної прокуратури України, за вісім місяців 2019 року зареєстровано 585 злочинів, у 315 з яких осіб повідомлено про підозру. Це

четвертий показник в структурі злочинності серед злочинів, пов'язаних з посяганням на особу.

Наведені дані також свідчать про появу у слідчих підрозділів певного багажу знань та судової практики у кримінальних провадженнях про злочини, передбачені ст. 126-1 КК України. Проте, належне виконання положень Стамбульської конвенції не може бути реалізоване лише шляхом законодавчих змін. Важливе значення має формування системи підзаконних актів, а також навчально-методичного забезпечення суддів, прокурорів, працівників Національної поліції України та адвокатів з питань домашнього насильства.

Так, у ст. 1 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» таке насильство визначено як дія чи бездіяльність фізичного, сексуального, психологічного чи економічного характеру, вчинена в сім'ї або за місцем проживання, або між родичами, або між колишніми чи нинішніми подружжям, або між іншими особами які спільно проживають (жили) однією сім'єю, але не перебувають у сімейних стосунках або одружуються один з одним, незалежно від того, чи є особа, яка вчинила домашнє насильство, на тому ж самому місці, що і потерпіла особа, та погрози вчинення таких дій [2].

Разом з тим, ст. 91-1 КК України передбачає не злочин «домашнє насильство», як передбачено ст. 126-1 КК України, а більш широке поняття «злочин, пов'язаний з домашнім насильством». Синтезувавши поняття домашнього насильства, передбаченого Законом України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» з концепцією домашнього насильства, передбаченою диспозицією ст. 126-1 КК, можна виділити наступні ознаки злочину, пов'язаного з домашнім насильством – це будь-який злочин, який:

1) передбачає фізичне, сексуальне, психологічне або економічне насильство;

2) вчинений в сім'ї або в місці проживання або між родичами, або між колишніми або нинішніми подружжям, або між іншими особами, які проживають (живуть) з однією сім'єю, але не є (не) у сімейних відносинах або одружуються один з одним, незалежно від того, чи особа, яка вчинила насильство в сім'ї, жила там же, де і жертва;

3) має наслідок у формі фізичних або психологічних страждань, розладів здоров'я, інвалідності, емоційної залежності або погіршення якості життя потерпілого;

4) вчиняється систематично (ця ознака не поширюється на випадки злочину, що характеризується трьома попередніми ознаками, але водночас містить ознаки іншого злочину проти життя, здоров'я чи волі особи).

При цьому не має значення, чи визначені ці характеристики у відповідній статті (частині статті) Кримінального кодексу ознаками основного чи кваліфікованого злочину [3, с. 42].

Кваліфікація дій особи, яка систематично вчиняє фізичне насильство, що виявляється у заподіянні побоїв чи легких тілесних ушкоджень, не може

здійснюватися в поєднанні зі ст. 126-1 КК України, оскільки це буде порушувати конституційний принцип, що забороняє подвійну інкримінацію. Подвійна інкримінація відбуватиметься тому, що побиття, заподіяння шкоди та легке тілесне ушкодження є способом вчинення насильства в сім'ї, який повністю охоплюється фізичним насильством, зазначеним у ст. 126-1 КК України.

Цей висновок ґрунтується на систематичному тлумаченні закону про кримінальну відповідальність, а саме аналізі положень ст. 126-1 та ст.ст. 125, 126 КК України. Так, ст. 126-1 КК України, як ознаку об'єктивної сторони злочину, передбачає фізичне насильство, яке виявляється не лише у завданні фізичного болю, а й у розладах здоров'я та травмах. Між тим, порівняння ст. 125 та ст. 126-1 КК України засвідчує, що санкція ст. 126-1 КК України є більш суворою. Це дає можливість стверджувати, що фізичне насильство включає також побиття та невеликі травми. Однак це не стосується дій, передбачених ч. 2 ст. 126 КК України, оскільки санкція цієї норми набагато суворіша, ніж у ст. 126-1 КК України. Разом з тим, у випадку фізичного насильства, що виявляється у заподіянні середньої тяжкості тілесних ушкоджень чи тяжких тілесних ушкоджень, винний потребує додаткової кваліфікації за сукупністю злочинів, оскільки завдання такого фізичного насильства є одним із способів вчинення домашнього насильства.

Аналіз судової практики показав, що за насильство в сім'ї до кримінальної відповідальності притягуються як особи, які попередньо вчинили адміністративне правопорушення, передбачене ст. 173-2 Кодексу про адміністративні правопорушення України, так і особи, які раніше не підлягали адміністративній відповідальності. Також потрібно зазначити, що є випадки неправильного застосування положень закону про кримінальну відповідальність за домашнє насильство в контексті обтяжуючих обставин. Так, вироком Козятинського міськрайонного суду Вінницької області від 24 липня 2019 року у справі № 133/1656/19 [2] особу засуджено за ст. 126-1 Кримінального кодексу України, оскільки вона систематично вчиняла психологічне насильство над своєю матір'ю та сестрою. Суд назвав обтяжуючі обставини як вчинення злочину проти особи, з якою винний перебуває у родинних та близьких стосунках. У наведеному вище прикладі одна і та ж обставина була поставлена у вину двічі, що порушує конституційний принцип неможливості подвійної інкримінації.

Список літератури:

1. Конвенція Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу із цими явищами : Довідник для членів парламенту. К. : Видавництво «К.І.С.», 2014. 108 с.
2. Про запобігання та протидію домашньому насильству. Відомості Верховної Ради (ВВР), 2018, № 5, ст.35

3. Дудоров О.О., Хавронюк М. І. Відповідальність за домашнє насильство і насильство за ознакою статі (науково-практичний коментар новел Кримінального кодексу України) / за ред. М. І. Хавронюка. Київ, 2019. 288 с.

4. Вирок Козятинського міськрайонного суду Вінницької області від 24.07.2019. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/83208141>

Скотник Христина,
студентка Університету Короля Данила
Науковий керівник: *Гасюк Наталія Владиславівна,*
доцент кафедри перекладу та філології
м. Івано-Франківськ

ПЕРЕКЛАД РЕЧЕНЬ З ІНВЕРСІЄЮ

Основною метою нашої статті є аналіз перекладу інверсії англійської мови та способи її утворення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У нинішній лінгвістиці є численні дослідження з інверсії, серед яких можна знайти відомі роботи таких видатних дослідників, як Емстон, Копманс, Бірн, Доргело, Грін, які намагалися описати особливості інверсії з різних позицій, з'ясувати її природу та функціональні аспекти.

Виклад основного матеріалу. Інверсія представляє неабиякий інтерес із сторони прагматичного вживання і дослідження різних особливостей інверсії в англійській мові. Прагматичні особливості інверсії в англійській мові є галуззю вузько дослідженою, але є відповідною для реалізації емоційно-експресивного складовою комунікації. Актуалізація речення і експресія пересікаються на поверхні прагматики як семантично і комунікативно важливі сфери тому, що спершу висувається суб'єкт з усіма його намірами.

Інверсія – це стилістичний прийом, що складається з навмисної зміни звичайного порядку слів з метою емоційного, смислового, виділення якої-небудь частини висловлювання [3].

У певних випадках інверсія просто додає вислову або опису більшої динамічності, напруженості, але без особливого навантаження емоційності, наприклад:

1. In another moment down went Alice after it, never once considering how in the world she was to get out again (Carroll L. "Alice's Adventures in Wonderland", p. 12). – Аліса з розгону пірнула слідом за кроликом, навіть не подумавши, як буде звідти вибиратися ("Аліса в країні чудес", пер. В. Корнієнка) [5,с.11]

2. Alice was not a bit hurt, and she jumped up on her feet in a moment: she looked up, but it was all dark overhead; before her was another long passage, and the white rabbit was still in sight, hurrying down it. There was not a moment to be lost:

away went Alice like the wind (Carroll L. “Alice’s Adventures in Wonderland”, p. 15). – Алісі не було боляче і вже за секунду вона стояла на ногах. Вона озирнулася, але кругом була темрява, перед нею був ще один довгий коридор, і вона ще бачила Білого Кролика, який поспішки спускався вниз. Гаятись не можна було й хвилини – Аліса як вітер помчала за ним (“Аліса в країні чудес”, пер. В. Корнієнка) [5,с.14]

Як показано у прикладах, інверсія в конструкціях *down went Alice* та *away went Alice* передає неочікуваність та темп падіння та бігу Аліси, що, важко відобразити в перекладі через синтаксичну гнучкість української мови. Тому, що за умови збереження незвичного для англійської мови синтаксичного малюнка оригіналу, цільове речення залишається стилістично нейтральним. Інверсія *before her was another long passage* є результатом того, що речення починається з обставини місця. Порядок слів відповідає схемі “від теми до реми”, “від відомого до нового” і тому також позбавлений стилістичної маркованості в перекладі. Метою покращення стилю є зміни порядку слів, які здійснюються тільки за умови, що не порушують адекватності вираження та розпізнавання суб’єкта й предиката судження [1,с.36].

Обмеженою є заміна порядку слів є деякі правила, яким вона підпорядковується. Це означає, що можливі зовсім не всі зміни чи розташування у речення, а лише деякі. До прикладу, підмет може бути після дієслова, а артикль та вказівний займенник обов’язково повинні знаходитися перед іменником, до якого вони відносяться. Такий принцип порядку слів зумовлений тим, що в англійській мові немає відмінкових закінчень, до прикладу, зміна підмета на додаток змінює зміст речення, що майже неможливо в українській мові тому, що підмет і додаток мають різні відмінкові форми. Не можна поставити артикль після підмета або прямий додаток між дієсловом та іменником.

Певні зміни порядку слів міняють синтаксичні відносини та весь зміст речення, порівняйте:

- When a man wants to kill a tiger he calls it sport;
- When a tiger wants to kill a man it is ferocity;

Хтось пов’язує граматичну та експресивну функції. Порівняйте:

- I had read it...
- Had I read it...
- If I had read it...

У наведених прикладах, граматичне значення першого речення відрізняється від другого, а експресивністю – від третього.

Прямий порядок слів в англійському реченні може змінюватися внаслідок емфатичної інверсії, здатної виділяти авторську інтенцію. Інверсія є одним із найпоширеніших граматичних засобів створення емфазі. За її допомогою можна виділити не тільки один, а декілька елементів висловлювання. При перекладі українською мовою емфатичних речень з

інверсією залежно від контексту зазвичай використовують лексичні (слова-підсилювачі) або синтаксичні (зміна структури речення) засоби.

Однак питання, що важливіше – початок чи кінець речення – понині залишається відкритим. Слід звертати увагу на виділення слова чи члена речення, що досягається й багатьма іншими факторами, до прикладу, довжиною речення, пунктуацією, паузою, наголосом тощо.

Таким чином, основним засобом передачі стилістичної інверсії є застосування лексичного підсилення.

Висновок. Отже, інверсія є найбільш уживаним стилістичним засобом або, навіть є особливим прийомом автора. Інверсія підсилює значимість емоційного та смислового висловлення та змушує читачів звернути увагу саме на те слово чи вираз, яке хочемо виділити. Вона також виконує різні функції, до прикладу, такі як експресивність та емоційна вираженість та допомагає сконцентрувати увагу на важливості чи суті твору для колоритності сприймання інформації.

Список використаних джерел:

1. Каушанская В. Л. Грамматика английского языка . Москва : Страт, 2000. 320 с.
2. Шевченко О. Ф. О стилистических функциях словообразования. Киев, 1977. С. 67–70.
3. Dictionary of American Slang [Electronic resource]. London : G. G. Harrap. URL:<http://www.classes.ru/all-russian/russian-dictionary-encycl-term-65325.htm>.
4. Birner В. Informational status and word order: An analysis of English inversion. Language, 1994. №70. P. 233-259.
5. Льюїс Керрол . Аліса в Країні Чудес / переклад з англійської В. Корнієнка. Київ : «А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА», 2001. – 121 с.

Хамурда Валентин,
студент групи ЕОс-2016
факультету управління та бізнес-аналітики
Університету Короля Данила
Науковий керівник: Перцович Т.О.,
м. Івано-Франківськ

ЕФЕКТИВЕ УПРАВЛІННЯ ЗАПАСАМИ В ЛОГІСТИЦІ

Процес управління матеріальними потоками в закупівельній логістиці складається з двох основних частин:

– управління диспозицією матеріально-технічних ресурсів, тобто управління запасами;

– регулярний аналіз, вибір і організація постачань матеріально-технічних ресурсів на підприємство, тобто управління постачаннями [1, с. 43].

Управління запасами в логістичних системах зводиться до вирішення такого завдання, як підтримка розмірів матеріальних запасів на такому рівні, щоб забезпечити безперебійне постачання всіх підрозділів необхідними матеріальними ресурсами за умови дотримання мінімальних витрат [4, с. 178].

Значну проблему для більшості компаній представляють запаси, надмірний обсяг яких "заморожує" значні фінансові ресурси, створює труднощі на складі і перешкоджає нормальній роботі компанії. З іншого боку, часто виникає ситуація дефіциту необхідних покупцям запасів, що загрожує не тільки прямими втратами продажу але і далекосяжними наслідками аж до втрати клієнтів. Таким чином, рівень запасів часто стає предметом конфліктів, що виникають між такими підрозділами компанії, як закупівлі, продажі, маркетинг, фінанси, а також знаходяться під "юрисдикцією" служби логістики складом. Служба маркетингу зацікавлена у максимізації запасів з метою підвищення рівня обслуговування покупців і зменшення ймовірності виникнення дефіциту запасів. Фінансовий відділ прагне мінімізувати запаси, бо усвідомлює, що вони "омертвляють" значні грошові кошти, які могли б бути спрямовані на інші цілі і приносити прибуток. Служба закупівлі, переслідуючи локальну мету мінімізації вартості закупівлі, прагне до отримання максимальних оптових знижок і часто закуповує надмірний обсяг продукції, не враховуючи можливості складу, наявні запаси і витрати на їх утримання і обробку. Керівництво має бути обізнаним у тому, достатньо чи недостатньо зростають збут і прибутки, щоб виправдати збільшення кількості товарних запасів. Тільки після цього воно може прийняти рішення щодо доцільності замовлення додаткових партій товару і визначити їх кількість.

Розглядати питання управління запасами необхідно з урахуванням двох протилежних положень: 1) рівень запасів не повинен бути надто високим, бо зайві запаси – це зайві витрати ресурсів та додаткові витрати на їх утримання, 2) рівень запасів повинен задовольнити вимоги виробництва. Забезпечити високий рівень якості продукції та надійність її поставок споживачам неможливо без створення оптимального запасу готової продукції, а також запасів матеріалів, сировини, продукції незавершеного виробництва, та інших ресурсів, необхідних для неперервного виробничого процесу. Занижені запаси матеріальних ресурсів можуть призвести до збитків, пов'язаних з незадоволення попиту і, як наслідок до втрати прибутку, а також потенційних покупців. З іншого боку, накопичення зайвих запасів зв'язує оборотний капітал підприємства, зменшуючи можливість його альтернативного використання і уповільнює його оборот, що відбивається на розмірі загальних витрат підприємства та фінансових результатах його діяльності. Таким чином, як перенасичення, так і нестача запасів призводить до економічного збитку.

Управління запасами являє собою діяльність, спрямовану на забезпечення безперервного процесу виробництва та реалізації продукції за мінімізацією загальних витрат на запаси. В той же час управління запасами – це процес створення, контролю та регулювання рівня запасів у постачанні, виробництві та збуті продукції.

Управління запасами в логістиці спрямована на досягнення таких цілей:

- формування оптимального обсягу запасів;
- ефективне розміщення запасів;
- оперативний облік і контроль за станом і кількістю запасів;
- оперативне регулювання запасів в різних ланках логістичного ланцюга.

Логістична система повинна бути такою, щоб могла управляти матеріальним потоком, від моменту підписання договору з постачальником до моменту відвантаження готової продукції покупцю.

Система управління запасами – це сукупність правил, які визначають момент часу й обсяг закупівлі продукції для поповнення запасів [4, с. 178].

Наслідком впровадження логістичної системи управління запасами є:

- забезпечення безперервності процесу виробництва та реалізації продукції;
- мобілізація внутрішніх виробничих резервів;
- орієнтація на споживчий попит;
- повний облік логістичних витрат;
- зменшення витрат на виробництво продукції.

Підсумовуючи сказане, необхідно пам'ятати: по-перше, розробка ефективної логістичної системи управління запасами є запорукою успішного функціонування підприємств в умовах економічних обмежень і посиленої конкуренції; по-друге, підвищення ефективності господарювання компаній можливо шляхом здійснення ефективного управління запасами. Підвищення ефективності управління запасами сприятиме скороченню всіх видів запасів у постачанні і збуті, прискоренню оборотності оборотного капіталу, зниженню собівартості виробництва, забезпеченню повного задоволення споживачів.

Список використаних джерел

1. Заборська Н. К. Основи логістики: навчальний посібник / Н. К. Заборська, Л. Е. Жуковська – Одеса: ОНАЗ ім. О.С. Попова, 2011. – 215с. веб-сайт. URL: http://www.dut.edu.ua/uploads/l_201_33535647.pdf
2. Кальченко А. Г. К оо Логістика: Підручник. – К.: КНЕУ, 2003. – 284 с.
3. Пономарьова Ю.В. Логістика: Навчальний посібник: Вид. 2-ге, перероб. та доп. – К.: Центрнавчальної літератури, 2005. – 328 с.
4. О.М. Тридід, К.М. Г. М. Азаренкова, С.В. Мішина, І.І. Борисенко Логістика. Навчальний посібник. – К.: «Знання», 2008. – 566 с.

Штирбу О.О.,

*студентка 4-го курсу архітектурного факультету
ДВНЗ «Придніпровська державна академія
будівництва і архітектури»*

Науковий керівник: *доцент кафедри архітектури,
к.т.н. Саньков П.М
Дніпро, Україна*

СИНУСОІДА ІСТОРІЇ КУЛЬТУРНОЇ ЦИТАДЕЛІ. КОНСТРУКТИВІЗМ В АРХІТЕКТУРІ

Провісником нового етапу в розвитку архітектури стала Ейфелева вежа (висота 312 м), зведена зі збірних сталевих частин до Всесвітньої паризької виставки 1889р проектом інженера Густава Ейфеля в знак вступу в нову еру машинного століття. Позбавлена утилітарного значення, ажурна вежа легко злітає до неба, втілюючи міць техніки.

Розробляється універсальна класифікація вулиць і принципи їх поєднання, створюються мережі міських магістралей, незалежних від перехідних вулиць і розсікають місто на ряд відособлених просторів. У проектуванні міст нового типу і великих промислових підприємств все більш затверджуються принципи функціонально-конструктивної системи, яка з'явилася на межі 19-20 вв. Цей стиль в архітектурі отримав назву конструктивізм.

Прості форми викликали асоціації з новим стилем відносин між людьми - демократичним. В теорії конструктивізму першорядної проголошували корисність речі, яка являє собою оголену конструкцію "без баласту зображальності" (слова архітектора А. Весніна). Твори мистецтва, навпаки, вважалися лише предметами непотрібної розкоші і результатом марної праці. Звичайно, що звичні просторові композиції і зовнішній декор пішли на другий план.

Бетон, залізо, скло - три матеріали, що посилили позиції конструктивістів в архітектурі. Три, досить символічно, адже в енциклопедії символіки і геральдики написано, що 3 - образ абсолютної досконалості.

Конструктивізм розквів після Жовтневої революції і був головним стилем до середини 1930-х. Його прихильники зі спадщиною минулого надходили радикально: форми і конструкції, що втілюють індивідуалістичні смаки, відкидалися і знищувалися, а нова архітектура оголошувалася провідником радянської ідеології і засобом створення істинно сучасної людини.

Головним в конструктивізмі стала гра з контрастами об'ємів, матеріалів і чистих форм. Архітектори брали знамениті п'ять принципів архітектури Ле Корбюзьє і застосовували більшість з них в своїх роботах. Вони використовували стовпи-опори, щоб звільнити площу першого поверху для

Студентські наукові дискусії поза форматом: архітектура, економіка, право

Матеріали VII Всеукраїнської науково-практичної конференції, 10 квітня 2020 р.

садів або парковок, і створювали плоскі дахи, які можна було б використовувати як тераси-солярії. Завдяки розвитку технологій зовнішні стіни перестали бути несучими, і їх можна було робити з будь-яких матеріалів. Так улюбленими виразними елементами конструктивістів стали вікна: стрічковігоризонтальні, що проходять через весь фасад, або круглі, які робили будівлі схожими на кораблі, що пливуть в світле завтра.

З радянською ідеологією прийшли і нові стандарти краси. Мірилом естетичної цінності стала доцільність, а отже, суворість, лаконічність і монолітність вигляду. Призначення будівлі диктувало його форму, а всі непотрібні декоративні елементиз аперечувалися. Якщо раніше за зовнішнім виглядом споруди було складно визначити, лікарня це, філармонія або чийсь особняк, то тепер призначення споруди повинно було проявлятися в екстер'єрі з усією можливою наочністю.

Архітектори конструктивізму – брати Весніни, Мойсей Гінзбург, Костянтин Мельников, Ілля Голосів, Іван Леонідов, Володимир Татлін – сформулювали функціональний метод проектування. В його основі лежав ретельний аналіз функціонування житлових і промислових будівель. Під кожну функцію підбиралася сама раціональна форма (об'ємно-планувальне рішення). У цій концепції будували робочі клуби, автобусні парки, універмаги, будинки-комуни.

Історія ДК Ілліча почалася з того, що район "Петрівки" став інтенсивно розвиватися після встановлення Радянської влади. У 1920 - 1930-х рр. з'явилась і головна споруда району - на місці колишньої Брянської площі побудували Палац праці, або Палац культури металургів Півдня (пізніше - імені Ілліча). Для свого часу ця будівля була зразковою, але не тільки через великі розміри.

Конкурс на проект Палацу виграв архітектор Олександр Красносельський. Він вирішив його в стилі конструктивізму. Палац Ілліча в Дніпропетровську входить в число кращих споруд конструктивізму, побудованих в колишньому Радянському Союзі.

У роки окупації в Палаці влаштували казарми і стайні. Відновлювали його довго - лише 18 грудня 1955р. "Театр імені Ілліча" знову відкрили для глядачів. Цікаво, що до будівлі в центрі міста театру опери і балету сцена Палацу Ілліча вважалася найбільшою в Дніпропетровську. Тут найчастіше влаштовували концерти і масові уявлення. Після війни будівля якийсь час називалася "Великий театр". Згодом Палац Ілліча втратив своє значення. Тут проводились різні громадські заходи, але навіть за зовнішнім виглядом було помітно, що Палац вимагає капітального ремонту.

У 1960-1980 роки в ДК Ілліча розміщувалася Дніпропетровська обласна філармонія. У 1992 році будівлю перейменували в Український дім. Але ця назва не прижилася. У народі його продовжують називати просто «ДК Ілліча». У 2011 році виповнилося 85 років з дня його закладки і 75 років від дня закінчення будівництва. З 2014 року Палац культури знаходився на балансі

Студентські наукові дискусії поза форматом: архітектура, економіка, право

Матеріали VII Всеукраїнської науково-практичної конференції, 10 квітня 2020 р.

банку «АКТАБАНК» і неодноразово виставлявся на продаж. Останній раз ДК функціонував за своїм прямим призначенням в 2000 році. З тих пір він стояв в якості пам'ятника радянської системи: порожній і безглуздий, повністю розвалений всередині, з сірими, потрісканими стінами зовні. Але в листопаді 2017 року він був викуплений за 7 875 000 грн. ТОВ «БЦ-Веста». У липні 2018 року в вікнах будівлі була помічена бригада будівельників, що займалася ремонтними роботами.

«Наша компанія має більш ніж 20-річний успішний досвід відновлення великих, наведених в запустіння об'єктів в Києві і багатьох інших регіонах України - це колишні ДК, заводи, фабрики, - розповів Олексій Тесленко. - Ми плануємо відновити ДК Ілліча в первісному історичному вигляді і експлуатувати його як цілісний адміністративно-культурний комплекс. У ньому будуть проводитися концерти, виставки, інші суспільно значущі заходи. ДК отримає абсолютно нове життя! Зараз проводимо комплекс ремонтних робіт, які зупинять руйнування будівлі - замінюємо вікна, ремонтуємо покрівлю. Далі займемося відновленням історичного вигляду фасаду. Ці роботи плануємо завершити в поточному році. »- поділився помічник директора «БЦ-ВЕСТА», керівник проекту Олексій Тесленко. Також слід зазначити, що не вся будівля буде використовуватися за своїм призначенням після реконструкції, адже ліве крило ДК буде віддано під офіси.

Не можна не відзначити червень 2018 року, адже 6 червня в Дніпрі відкрилася виставка «Реальність», яка була частиною фестивалю нових медіа та аудіовізуального мистецтва в міському просторі «Конструкція», співзасновниками якої є Андрій Палаш та Катерина Русецька. Захід проводився за підтримки програми Бориса Філатова «Культурна столиця». Але мабуть, головна удача фестивалю в цьому сенсі - робота з ДК ім. Ілліча, унікальною монументальною будівлею в промзоні Дніпра, де в рамках «Конструкції» відбулася масштабна рейв-вечірка і дискусія «Ревіталізація публічних просторів» від київської культурної ініціативи «Де Чи не Де». Частина його величезного приміщення відкрили всього на два дні, спеціально для подій «Конструкції». Ось таке цікаве поєднання.

Восени 2018р тут зняли кліп української співачки Аліси Мерседес. Кліп на пісню «Дай мені» був знятий командою з Києва. Сюжет кліпу має неабияке відношення до історії Палацу, адже події розгортаються в недалекому минулому, героїня приїхала через багато років на сцену, на якій колись щосили гриміли концерти і виступала вона... Філософія спіралі.

В березні 2019 року сталася пожежа, причина виникнення якої досі невідома.

Як казав М.К. Реріх «Кожен кінець є лише початок чогось, ще більш величного і прекрасного», чи не так? Два роки. Два роки тиші. Вересень 2019 року, як початок зародження максимальної точки синусоїди історії ДК. «БЦ-ВЕСТА» нарешті починає реконструкцію. Оновлення - червоно-білий фасад і

**Студентські наукові дискусії поза форматом:
архітектура, економіка, право**

Матеріали VII Всеукраїнської науково-практичної конференції, 10 квітня 2020 р.

величезні вікна, в інтер'єрі будинку переважають світлі тона. Високі стелі, коридори, крила і спортивний зал ДК як не можна до речі впишуться в концепцію сучасного бізнес-центру. Процес продовжується, а результат майже можна спрогнозувати. Спочатку суспільство щиро раділо, але коли мова пішла про реалізацію бізнес-центру сталася хвиля обурення. Ревіталізація навпаки є одним з правильних шляхів повернення ДК до життя, тільки через зміну функцій можливо штучно продовжити життя.

Епоха блискавична - естетика вічна.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ ТА ДЖЕРЕЛ:

1. Хігер Р. Конструктивізм в архітектурі. // Революція і культура / Р. Хігер. - 1 листопада 1929. - № 19/20. - С. 26-31.
2. М. Комарова Будувати і жити: як зрозуміти архітектуру конструктивізму [Електронний ресурс] - <https://style.rbc.ru/impressions/571f2eb39a79473d66b8377e>
3. М. Кавун Палац Ілліча - вмираючий шедевр конструктивізму [Електронний ресурс] - <https://gorod.dp.ua/news/65074>

ЗМІСТ

Агащук Д. ПОКАРАННЯ, ЩО МОЖУТЬ БУТИ ЗАСТОСОВАНІ ДО НЕПОВНОЛІТНІХ: РЕАЛЬНА СИТУАЦІЯ.....	3
Арабчук І. ВОГНЕЗАХИСНА ОБРОБКА МЕТАЛЕВИХ КОНСТРУКЦІЙ ОДНОПОВЕРХОВОЇ БУДІВЛІ.....	7
Бучковський А., Сайгак А. ЗАГАЛЬНООСВІТНЄ І ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ НАВЧАННЯ, ЯК ОДИН ІЗ ЗАСОБІВ ВИПРАВЛЕННЯ ТА РЕСОЦІАЛІЗАЦІЇ ЗАСУДЖЕНИХ.....	10
Василевич А. АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ БЕЗПЕКИ ЖИТТЄДІЯЛЬНОСТІ В СУЧАСНОМУ СУСПІЛЬСТВІ.....	14
Вінтоняк Т. ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕКЛАДУ НЕОЛОГІЗМІВ.....	17
Гаврилюк Н. ВПЛИВ ПОДАТКІВ НА ФОРМУВАННЯ ДОХОДІВ БЮДЖЕТУ.....	19
Гайсенюк А., Лобанова М. АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА НАСИЛЬНИЦЬКЕ ДОНОРСТВО.....	21
Герман Х. МІЖНАРОДНИЙ ДОГОВІР У СИСТЕМІ ДЖЕРЕЛ МІЖНАРОДНОГО ПРАВА..	23
Дзюбенко С. АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ЕВТАНАЗІЮ.....	26
Дубінченко Д., Піхур Ю. ГЕНОЦИД ЯК ОДИН ІЗ НАЙТЯЖЧИХ ЗЛОЧИНІВ ПРОТИ ЛЮДСТВА ТА ЙОГО БЕЗПЕКИ.....	29
Дутчак В. ЕВТАНАЗІЯ ЯК МОЖЛИВА ОБСТАВИНА, ЩО ВИКЛЮЧАЄ ЗЛОЧИННІСТЬ ДІЯННЯ.....	31
Дякун Я. КОРОЗІЯ МЕТАЛІВ. МЕТОДИ ЗАХИСТУ ВІД КОРОЗІЇ.....	34

**Студентські наукові дискусії поза форматом:
архітектура, економіка, право**

Матеріали VII Всеукраїнської науково-практичної конференції, 10 квітня 2020 р.

Зеленчук А.

ЛОГІСТИЧНИЙ СЕРВІС У ГОТЕЛЬНО-РЕСТОРАННІЙ СПРАВІ.....38

Ковдрин І.

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ФОРМУВАННЯ БЮДЖЕТІВ ОБ'ЄДНАНИХ
ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД В ТЕРНОПІЛЬСЬКІЙ ОБЛАСТІ.....41

Корнієнко В., Устич А.

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА
НЕЗАКОННУ ТРАНСПЛАНТАЦІЮ АНАТОМІЧНИХ МАТЕРІАЛІВ ЛЮДИНИ
В УКРАЇНІ.....43

Корольова О., Юрченко Д.

КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВІ ПРОБЛЕМИ ПРОТИДІЇ ТОРГІВЛІ ЛЮДЬМИ
В УКРАЇНІ.....45

Кравецька І.

ФІНАНСОВИЙ МЕХАНІЗМ РЕАЛІЗАЦІЇ СОЦІАЛЬНОГО
ЗАХИСТУ НАСЕЛЕННЯ.....48

Краснов С.

АКТУАЛЬНІСТЬ ПСИХОФІЗІОЛОГІЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ З
ЗАСТОСУВАННЯМ ПОЛІГРАФА В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ УКРАЇНИ...52

Краснова О.

ПІДСТАВИ ЗАТРИМАННЯ В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ УКРАЇНИ.....53

Кулик К., Овчаренко А.

ДО ПИТАННЯ ПРО КРИМІНАЛЬНУ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА НЕЗАКОННЕ
ПРОВЕДЕННЯ АБОРТІВ.....56

Лепко А.

«СТИЛЬ КЕРІВНИКА У ГЕНДЕРНОМУ БАЛАНСІ: ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК ТА
ЕФЕКТИВНІСТЬ В УПРАВЛІННІ».....59

Лесюк С.

ОРГАНІЗОВАНА ЗЛОЧИННІСТЬ В УКРАЇНІ ТА ЇЇ ЗАПОБІГАННЯ.....62

Марініч А.

АДВОКАТИ БРЕНДУ ЯК ЕФЕКТИВНІ ІНСТРУМЕНТИ МАРКЕТИНГОВОЇ
КОМУНІКАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ.....65

Мініч І.

ВСТАНОВЛЕННЯ КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ПОРУШЕННЯ
НОРМ, ЩО СТОСУЮТЬСЯ СУРОГАТНОГО МАТЕРИНСТВА.....67

**Студентські наукові дискусії поза форматом:
архітектура, економіка, право**

Матеріали VII Всеукраїнської науково-практичної конференції, 10 квітня 2020 р.

Наконечний О.

АНАЛІЗ СВІТОВОГО ДОСВІДУ ЯК ЕТАП АРХІТЕКТУРНОГО
ПРОЕКТУВАННЯ.....70

Нижник Д.

ЖІНКА ЯК СУБ'ЄКТ ЗЛОЧИНУ.....74

Осипова П.

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ СУСПІЛЬНОЇ НЕБЕЗПЕКИ ЗАРАЖЕННЯ ВІРУСОМ
ІМУНОДЕФІЦИТУ В УКРАЇНІ.....78

Палієнко В., Житковська Н.

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ БОРОТЬБИ З КОНТРАБАНДОЮ В УКРАЇНІ.....80

Парасюк І.-А.

ЗАСТОСУВАННЯ СУЧАСНИХ БІОНІЧНИХ ФОРМ В АРХІТЕКТУРІ.....82

Перекіцей Н.

РОЗВИТОК ТРАНСПОРТНОЇ ЛОГІСТИКИ В УКРАЇНІ.....88

Петришин Ю.

ПІДСТАВИ КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ:
ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ ОКРЕМИХ КРАЇН СВІТУ.....91

Печора К.

ГЕНДЕРНО ЗУМОВЛЕНЕ НАСИЛЬСТВО: КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВІ
АСПЕКТИ.....94

Скотник Х.

ПЕРЕКЛАД РЕЧЕНЬ З ІНВЕРСІЄЮ.....97

Хамурда В.

ЕФЕКТИВЕ УПРАВЛІННЯ ЗАПАСАМИ В ЛОГІСТИЦІ.....99

Штирбу О.

СИНУСОІДА ІСТОРІЇ КУЛЬТУРНОЇ ЦИТАДЕЛІ. КОНСТРУКТИВІЗМ
В АРХІТЕКТУРІ.....102

Наукове видання

Матеріали VII Всеукраїнської науково-практичної конференції

**СТУДЕНТСЬКІ НАУКОВІ ДИСКУСІЇ ПОЗА ФОРМАТОМ:
АРХІТЕКТУРА, ЕКОНОМІКА, ПРАВО**

Матеріали подані мовою оригіналу

Автори опублікованих матеріалів несуть повну відповідальність за підбір, точність наведених фактів, цитат, економіко-статистичних даних, власних імен та інших відомостей.

Упорядник:

О. В. Острогляд

Художнє оформлення:

І.В.Гребенюк

Видано за авторською редакцією